

“Lão đại yêu, Nhâm lão đại yêu quý, cậu đang ở đâu thế?” Âu Sùng Viễn một chút cũng không bận tâm về hình tượng quý tộc độc thân hoàng kim của hắn, hai tay đang ôm một đồng tài liệu quảng cáo gọi âm ỉ tiến thẳng vào.” Người thanh mai trúc mã kiêm bạn bè đáng yêu của cậu đại giá quang lâm đây, còn không mau đi ra nghênh.....” Hắn giơ bàn chân to lên đạp một phát vào cánh cửa đang hé mở, ‘phịch’ một tiếng, ván cửa dày cộp của văn phòng tổng tài lên tiếng trả lời rồi mở toang ra.

“Ai da.....” Nhìn thấy một đôi mắt kính hãi to quá độ ở bên trong, hắn biết mình lại tự đào mồ chôn làm gián đoạn một cuộc “Hội nghị nội các”.

Tuy rằng trên tay đang cầm “Kim bài miễn chết”, nhưng..... Nhâm lão đại yêu quý!! Cặp mắt tổng tài đại nhân của tập đoàn Lôi Phong mây đen dày đặc, con ngươi đen bắn ra tia lửa điện vẫn đang nhìn trừng trừng làm hắn toát hết mồ hôi lạnh, chỉ dám đứng ở cửa cười gượng.

“Ngại qua, ngại quá, tôi lại vô tình làm gián đoạn hội nghị của mọi người.”

“Chết tiệt, cậu tốt nhất nên có chuyện gì quan trọng, nếu không.....” Nhâm Thiếu Hoài lạnh lùng cười, sau khi liếc đây ả ý về phía Âu Sùng Viễn vừa mới tiêu sái đá văng cánh cửa lớn.

“Ặc.....” Âu Sùng Viễn hít một ngụm khí lạnh, bất giác lui bước chân, nhất thời biến thành con gà trống, miệng không ngừng kêu lên:”Đừng kích động, lão đại, chuyện gì cũng phải từ từ. Tôi, tôi.....” Hắn đưa tay giơ tập tài liệu lên cao: “Tiểu nhân hôm nay là vâng mệnh đến để tuyên đọc ý chỉ của Thái Hậu, không phải là cố ý đến làm phiền đâu ạ.”

Âu Sùng Viễn bộ dạng khôi hài làm cho những trợ lý tham dự hội nghị buồn cười không thôi.

Nhâm Thiếu Hoài hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều. Chiếc cảm cương nghị khế nhếch lên, các trợ lý lập tức đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi văn phòng tổng tài.

Âu Sùng Viễn thở ra một hơi, nguy hiểm đã qua, “tê bào diễn kịch” trong người như con gián bị đánh không chết lại bắt đầu vui vẻ.

“Ý chỉ ban xuống –” Hắn trùng chân tạo tư thế, lại ra sức khụ khụ hai tiếng, hai tay đem tập tài liệu nâng cao đến trán, trang nghiêm trang trọng tuyên chỉ: “Phụng thiên thừa vận, Thái Hậu chiếu viết.....”

Nhâm Thiếu Hoài lạnh lùng liếc xéo hắn, chậm rãi đứng dậy, bàn tay bắt ngờ đảo qua — một tiếng thét chói tai đột ngột vang lên!

“Ôi.....” Ném tập tài liệu trên trán lên bàn như bị bóng vì cầm khoai lang, Âu Sùng Viễn ôm lấy đầu lủi tới chân tường khóc thét.”Nhâm lão đại,

tôi là người bạn thanh mai trúc mã đáng yêu của cậu đấy nha, sao cậu có thể độc ác với tôi như vậy, nói đánh là đánh, ngay cả chút tiếp đón cũng không có.”

“Tiếp đón cái đầu cậu á!” Nhâm Thiểu Hoài rút tay về, mím cười tà ác: “Còn muốn chơi phải không? Đúng lúc bọn thiếu gia ta gần đây công sự bận rộn, thập phần thiếu vận động, cậu.....” Nhâm Thiểu Hoài liếc mắt một cái nhìn thân hình gầy còm của hắn, “Vừa vặn có thể làm một bao cát hình người.”

“Lão đại!” Âu Sùng Viễn nghe vậy biến sắc: “Thánh Thượng tha mạng a, tiểu nhân biết tội rồi. Biết sai mà sửa là việc rất tốt, đại nhân ngài đại lượng, tạm tha cho tôi lần này đi!” Ô ô..... Nhất định là hôm nay lúc ra khỏi cửa hắn đã quên không tính toán giờ giấc theo lịch thì mọi việc mới không thuận lợi, mới áp dụng một chút bệnh nghiệm điển đã bị đánh cho u cả đầu.

Nhâm Thiểu Hoài hừ một tiếng, tùy tiện giở tập tài liệu, bên trong là tấm ảnh nghệ thuật của một cô gái xinh đẹp, bên dưới ảnh là tràn ngập dày đặc tư liệu gia cảnh của cô ta.

“Đây là cái gì?” Khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, ánh mắt khó chịu nhìn chằm chằm vào Âu Sùng Viễn.

” Chiếu chỉ xem mắt a, cậu không thấy sao?” Âu Sùng Viễn vẻ mặt vô tội, “Đừng coi thường tập tài liệu này, những mỹ nữ bên trong tất cả đều đã được chọn lựa kỹ càng, họ toàn là những thực nữ nổi tiếng. Thái Hậu sáng nay đã hạ ý chỉ, mời ngài chuyên tâm chú ý một chút, cẩn thận thẩm duyệt một lần, sau đó đem những người vừa mắt lập thành danh sách vòng tuyển, lão nhân gia bà sẽ sai người an bài ngày hẹn, cho hai người gặp mặt, ăn một bữa cơm.”

Nhâm Thiểu Hoài nhướn mày: “Xem mắt?”

Âu Sùng Viễn gật đầu, thao thao bất tuyệt nói:

“Lão đại, tôi đương nhiên biết cậu còn chưa định kết hôn. Nhưng mà cậu cũng đã sắp ba mươi, tự do tự tại qua ba mươi năm đầu của cuộc đời rồi, bây giờ yêu cầu cậu cưới một cô vợ làm ấm giường, nhân tiện sinh hai thằng cu nổi dõng tông đường cũng đâu có gì quá đáng!”

“Thái Hậu đại nhân lần này rất quyết tâm, sáng sớm đã triệu tập tiểu nhân dùng lời lẽ nghiêm khắc răn dạy một phen. Tuy rằng tôi đã cố gắng hết sức giải vây cho cậu, nhưng Thái Hậu hiển nhiên là không thể lay chuyển, hơn nữa đã ra tối hậu thư: Nếu không muốn thì tự cậu phải đi tìm một nàng kiều thê cho mình, còn không, thì chính bà sẽ đi nhờ người ta đến nhà Triệu Lê Linh cầu hôn..... Lão đại!”

Đột ngột nhìn thấy động tác của Nhâm Thiếu Hoài, hấn nhất thời giống như bị sét đánh nhảy dựng lên.”Thủ hạ lưu tình [1]!”

Cho dù phản ứng của hấn có nhanh hơn thì Nhâm Thiếu Hoài cũng đã tay chân gọn gàng đem toàn bộ đồng tài liệu vứt hết vào thùng rác.

“Xong rồi, xong rồi.” Âu Sùng Viễn vô phương cứu giúp chỉ có thể vòng quanh thùng rác đuổi thẳng chân, khóc thét nói:”Tôi nói Nhâm lão đại a, Cậu cậu..... Trời ạ, cậu cũng tốt bụng quá đấy, cậu làm thế này thì bảo tôi phải hỏi báo Thái hậu đại nhân thế nào đây! Chẳng lẽ cậu thật sự muốn lấy cô nàng điều ngoa gian xảo kia à?”

Triệu Lệ Linh là cô nàng điều ngoa nổi tiếng trong giới xã giao, từ lúc trong buổi yến tiệc “nhất kiến chung tình [2]” với Nhâm Thiếu Hoài liền triển khai hành động liên tiếp nhiệt tình bùng bùng như lửa. Chỉ tiếc hành động của cô ta lại càng thêm chứng minh một điều, đó là câu danh ngôn “Nữ theo đuổi nam cách tầng sa [3]” không thể áp dụng được với Nhâm Thiếu Hoài.

“Hừ!” Nhâm Thiếu Hoài không cho là đúng lờm hấn một cái.

Tuy rằng Triệu Lệ Linh lấy lòng Nhâm Thiếu Hoài không thành công nhưng đã thông minh mà biết đi đường khác, tập trung tấn công về phía Nhâm mẫu. Bất quá, nếu Nhâm Thiếu Hoài là một đứa con có hiếu thì Nhâm mẫu tuyệt đối lại là một người “Hiếu tử” – hiếu thuận với con.

[1]: “Thủ hạ lưu tình” là một thành ngữ gốc Hán, nghĩa là “Vì tình nghĩa mà khoan hồng vào lúc xuống tay”; còn “Hạ thủ lưu tình” là cách diễn đạt khác của thành ngữ trên, nghĩa là “Lúc hành quyết mà lại khoan hồng vì tình”.

手(thủ) 下(hạ)

Bởi “hạ thủ” (viết với chữ thủ là đầu) mới có nghĩa là “giết”, “hành quyết”. Nhưng ở đây không dùng “hạ thủ” được, vì văn bản gốc là “thủ hạ”. Trong văn bản tiếng Hoa người ta viết “hạ thủ” với chữ thủ là tay nên nghĩa của nó phải được hiểu là: ra tay (bắt tay vào làm một việc gì). Cho nên chỗ này theo sát với bản tiếng Hoa vẫn là “thủ hạ”

[2]: Nhất kiến chung tình: yêu từ cái nhìn đầu tiên.

[3]: Nữ truy nam cách tầng sa: trai theo đuổi gái khó khăn hơn gái chạy theo trai.

Từ sau khi chồng qua đời, con trai đã trở thành đối tượng chú ý duy nhất của Nhâm mẫu theo vòng tuần hoàn “Xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử”[1]. Chính vì thế, những lời hôm nay cùng lắm chỉ là nói vậ thôi, Nhâm Thiều Hoài hoàn toàn không lo lắng mẹ thật sự sẽ thay hẳn đến Triệu gia cầu hôn!

“Vậy sao cậu còn.....”

Nhâm Thiều Hoài hất cằm về phía thùng rác: “Những nàng thực nữ trong đó có người nào chúng ta chưa từng gặp qua ở các cuộc xã giao? Nếu muốn thì tôi đã sớm kết hôn rồi, còn phải chờ tới bây giờ sao?”

Vị trí Nhâm thiếu phu nhân sở dĩ vẫn còn bỏ trống đến bây giờ ngoại trừ bởi vì hẳn bận về việc.. công tác không có thời gian ra, kỳ thật cũng là vì khi hẳn gặp những cô gái đủ tiêu chuẩn, mặc dù họ đều rất tuyệt vời cả về ngoại hình lẫn tính cách nhưng không một ai có thể khiến hẳn để ý, nói gì đến việc có ý định kết hôn.

“Nhưng mà.....”

“Không có gì phải nhưng hết.” Nhâm Thiều Hoài xua tay cắt đứt bài thuyết phục tràng giang đại hải kéo dài không dứt mà hẳn đã sớm chuẩn bị tốt,”Cậu yên tâm, tôi không phủ nhận mình yêu thích công việc hơn là có hứng thú với phụ nữ. Nhưng tôi biết rất rõ mình là người thừa kế duy nhất của Nhâm gia, có nghĩa vụ phải nối dõi tông đường cho nên tôi nhất định sẽ kết hôn.”

Vậy là tốt rồi, bất quá trọng điểm là: “Khi nào?” Hẳn cũng không muốn suốt ngày bị Thái Hậu triệu đến.

“Đương nhiên.....” Nhìn bộ dáng sốt ruột của hẳn, Nhâm Thiều Hoài biết rõ chỗ khó xử của Âu Sùng Viễn nên lại càng xấu xa trêu đùa,”Không phải bây giờ! Việc nhỏ này cứ để đó đã, đợi sau khi tôi từ Nhật Bản trở về sẽ dành thời gian giải quyết. Điều quan trọng bây giờ là ngày mai sau khi tôi bay đi Nhật Bản, công ty sẽ giao cho cậu.”

Nhật Bản

“Bí thư Thuyền Sơn[2].”

“Hi, phó giám sát Y Đăng.”

Thư kí riêng của tổng tài Thuyền Sơn vừa thấy có người tới liền đứng lên, nút đỏ của điện thoại trên bàn đột nhiên bật sáng, một giọng nói uy nghiêm truyền ra.

“Thuyền Sơn, mang ba tách trà vào.”

“Vâng!”

Đèn đỏ tắt, người vừa tới liền hỏi:”Tổng tài đang tiếp khách trong văn phòng à?”

“Vâng, ngoài Y Đằng Long [3] tiên sinh ra còn có một người đến từ Đài Loan là tổng tài của tập đoàn Lôi Phong Nhân Thiếu Hoài tiên sinh. Xin hỏi phó giám sát có chuyện gì không ạ?”

“Không có việc gì, cô mang trà vào đi!” Y Đằng Chân Lý Tử [3] phát phát tay. Tổng tài tập đoàn Lôi Phong Đài Loan? Cô nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ –

Nhân Thiếu Hoài, ba mươi tuổi, đạt bằng thạc sĩ máy tính ở Mỹ. Hai mươi lăm tuổi sau khi kế thừa tập đoàn Lôi Phong liền triển khai cải cách một cách liên tiếp dứt khoát, bằng ánh mắt sâu sắc và hành động nhanh chóng, không đến năm năm hẳn đã đưa tập đoàn Lôi Phong hội nhập thế giới, trở thành một tập đoàn đa quốc gia nổi tiếng. Trong cuộc suy thoái kinh tế, tập đoàn Lôi Phong vẫn giữ được sự trưởng thành nhất định và còn có một tương lai được đánh giá khá lạc quan. Chỉ có điều, Nhân Thiếu Hoài tuy rằng là tổng tài của một tập đoàn danh tiếng, làm việc hiệu quả nhưng lại không trực tiếp ra mặt nên người biết đến diện mạo của hắn cũng không nhiều.

“Để tôi.” Y Đằng Chân Lý Tử gọi bí thư lại, thuận tay tiếp lấy khay trà trong tay cô ấy. “Đúng lúc tôi có việc phải báo cáo với tổng tài, cô cứ đi làm việc của cô đi!”

Cô rất thích những người đàn ông có năng lực mà Nhân Thiếu Hoài hiện nhiên lại là người tuyệt nhất trong số đó, người vĩ đại như vậy dù chỉ được gặp một lần cũng đáng.

Y Đằng Chân Lý Tử sửa sang lại dung nhan. Trang phục trên người cô chính là mẫu mã thịnh hành nhất Paris năm nay, trong gọn gàng lại mang theo sự tao nhã, bộ quần áo cắt may rất vừa làm cho dáng người nóng bỏng của cô càng thêm phần hoàn mỹ.

Nhấc tay gõ hai tiếng lên cánh cửa dày, Y Đằng Chân Lý Tử đẩy cửa vào trong sự yêu thích và ánh mắt ngưỡng mộ của cô bí thư.

Tổng tài tập đoàn chính Y Đằng Văn [3] vừa mới kết thúc bài báo cáo, thả người lười biếng ngồi vào sô pha, thuận tay bưng lên tách trà từ từ nhấp nháp. Nhìn Y Đằng Long và Nhân Thiếu Hoài hai người đang thảo luận gay gắt, vẻ mặt ông có chút giật mình.

Cảnh tượng trước mắt thật quen thuộc, thời gian như quay về thời khi ông còn là học sinh –

Khi đó ông cùng lưu học sinh đến từ Đài Loan Nhân Lôi Đồng trong lớp lúc nào cũng tranh đua với nhau, mỗi khi bất đồng quan điểm lại rơi vào biện luận kịch liệt, tranh cãi đến không nói được gì nữa mới thôi. Bất quá, chính

cái gọi là “Không hòa thuận” lại giúp hai người trở thành bạn tốt.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã hơn ba mươi năm rồi, mà người bạn cũ cũng đã chết bệnh được năm năm. Bộ mặt lạnh lùng vừa rồi vì nhớ lại kỉ niệm mà trở nên nhu hòa không ít, đôi mắt thâm thúy quan sát kĩ Nhâm Thiếu Hoài có vài phần rất giống người bạn của ông.

Có một người thừa kế tài giỏi như vậy, ở trên thiên đường ông bạn chắc là đang rất đắc ý! Hơn nữa, trong tình trạng suy thoái kinh tế toàn cầu vài năm gần đây, Nhâm Thiếu Hoài lấy sự cứng rắn và kiên định tuyệt đối lãnh đạo tập đoàn Lôi Phong phát triển mạnh mẽ. Từ tư liệu đang có trong tay cùng kinh nghiệm phán đoán tích lũy hơn mười năm, Y Đăng Văn tin tưởng rằng tương lai của tập đoàn Lôi Phong tuyệt đối rất đáng kì vọng.

Tiếng gõ cửa vang lên khe khẽ, Y Đăng Văn nghe tiếng quay đầu lại.

“Chân Lý Tử?” Ông nhớ là cô đã xin phép đến Canada thăm người thân mà.” Quay về nhanh vậy, bệnh của mẹ cháu không có vấn đề gì chứ?”

“Cám ơn bác quan tâm, mẹ cháu tốt lên nhiều rồi ạ.” Nàng cung kính đáp.

Y Đăng Văn nghe vậy gật gật đầu, quay đầu cười nói với hai người vẫn còn đang tranh chấp:”Thảo luận lâu như vậy, hai đứa đại khái chắc cũng mệt mỏi rồi. Không bằng uống chén trà rồi nghỉ ngơi một chút, xong xuôi lại tiếp tục.”

[1]: lấy chồng theo chồng, chồng chết theo con.

[2]: đây là tên người Nhật Bản. Vio gà mờ không mò được tên Nhật của người ta a~ ==!

[3]: đây cũng là tên của người Nhật Bản. Họ Y Đăng chính là họ Ito.

Y Đăng Chân Lý Tử: Mariko Ito.

Y Đăng Văn: Wen Ito.

Tranh chấp một hồi, Y Đằng Long trầm mặc một giây rồi nói:

“Ha! Từ lúc rời khỏi trường học thì đã rất lâu tôi chưa có cuộc thảo luận nào kịch liệt như vậy. Nhâm Thiếu Hoài, cậu thật sự là một đối thủ đáng sợ.”

“Gì chứ, Long tiên sinh cũng đừng quá khiêm tốn.”

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời cười ha ha, vui vẻ quay lại ngồi lên ghế sofa bọc da trâu.

Y Đằng Chân Lý Tử bung những chén trà nóng hổi, hương thơm tỏa ra bốn phía đi vào, đôi mắt khôn khéo đảo qua khuôn mặt sáng ngời của Nhâm Thiếu Hoài, nhất thời dừng lại, rút cuộc không dòi mắt nổi.

“Thiếu Hoài, đây là cháu gái cả của ta, hiện đang là phó giám sát phòng tài vụ của công ty. Chân Lý Tử, Thiếu Hoài là tổng tài tập đoàn Lôi Phong.” Y Đằng Văn giới thiệu đơn giản.

“Từ lâu đã nghe nói tổng tài tập đoàn Lôi Phong là một nhân vật thần bí, không ngờ lại là một thanh niên tài tuấn như vậy! Xin chào Nhâm tổng tài, tôi là Y Đằng Chân Lý Tử.”

“Không dám, cô đã quá khen rồi.” Nhâm Thiếu Hoài khách sáo cười nói. “Người như Chân Lý Tử tiểu thư đây vừa xinh đẹp như vậy lại tuổi còn trẻ mà đã lên đến chức phó phòng tài vụ, thật có thể nói là tài mạo song toàn.”

Y Đằng Chân Lý Tử nghe vậy đôi mắt đẹp chột ánh lên tia mừng rỡ, lập tức cười để lộ ra lúm đồng tiền duyên rũ, đôi mắt trong trẻo phát ra tình ý vô hạn liên tiếp ném về phía Nhâm Thiếu Hoài. Mà hắn thì không biết là không nhìn thấy hay là không thèm để ý tới, sau khi gạt đầu tiếp nhận trà nóng, lực chú ý lại lần nữa trở lại văn kiện trên tay.

Y Đằng Chân Lý Tử như bị giáng một đòn nặng nề, thất vọng lại không thể làm gì khác đành phải lưu luyến không rời mà rút lui.

Nhưng cả một màn này lại không thoát khỏi cặp mắt sắc sảo của Y Đằng Văn, ông vừa động não một chút, những dòng suy nghĩ liền lướt nhanh qua đầu.

Tuy rằng tập đoàn Lôi Phong và tập đoàn tài chính Y Đằng hợp tác làm ăn đã lâu nhưng trên thương trường thì lợi ích là trên hết, mà bạn ông cũng đã ra đi nhiều năm..... Y Đằng Văn trầm ngâm không đến năm giây liền có tính toán.

“Thiếu Hoài, ta nhớ là cháu còn chưa kết hôn, đã có đối tượng nào chưa?” Y Đằng Văn thăm dò hỏi, “Những năm gần đây, tập đoàn Lôi Phong dưới sự điều hành của cháu phát triển rất tốt, cha cháu trên trời có linh thiêng cũng nhất định sẽ cảm thấy vui mừng vì có được đứa con xuất sắc như vậy! Nhưng

cháu tuổi cũng không còn trẻ nữa, hôn nhân đại sự cũng nên quyết định đi, bác lúc nào cũng chờ uống rượu mừng của cháu đấy.”

“Việc này chỉ sợ phải làm cho bác Y Đăng đợi thêm một thời gian nữa rồi, cháu trước mắt lấy sự nghiệp làm trọng, tạm thời còn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn.” Nhâm Thiều Hoài mày kiếm khẽ nhếch, thầm nghĩ lão nhân gia này thật đúng là quan tâm quá mức! Để chuyển mục tiêu, hẳn quyết định kéo theo người khác xuống biển, phát huy một chút nghĩa khí có nạn cùng chịu.” Cháu cũng nhớ rõ Long huynh hình như vẫn là một quý tộc độc thân tiêu điều tự tại đây ạ!”

Quả nhiên.....

Chỉ thấy Y Đăng Văn nghe xong sắc mặt trầm xuống, tầm mắt bất mãn bắn thẳng đến đứa con sợ hôn nhân như rắn rết.

“Nói đến nó ta lại bực mình, bất quá là bảo nó mời tiểu thư ăn một bữa cơm, nó lại làm như là ta bắt nó lên núi đao, xuống biển lửa vậy.”

Y Đăng Long trợn mắt nhìn chằm chằm người bạn ‘ thanh mai trúc mã’ vô lương tâm.

Nhâm Thiều Hoài nhún nhún vai, không hề có vẻ xấu hổ lại còn hào phóng nhận ‘ ánh mắt quan tâm’ của hắn.

‘Băng dày ba thước’[1], con trai cũng không phải bây giờ mới bắt đầu không nghe lời, muốn thay đổi quan niệm của nó cũng không thể nói là làm ngay được, hiện tại việc quan trọng nhất là.....

“Thiều Hoài, lần trước cả nhà cháu sang Nhật Bản nghỉ phép là chuyện lúc cháu mới vài tuổi nhỉ? Ta nhớ rõ khi đó cháu cao còn chưa đến ngực ta, Long với cháu hai đứa cứ như con ngựa hoang đứt dây cả ngày hò hét ầm ĩ chạy tán loạn. Có một lần còn nhảy vào trong ao thì bắt cá, làm chết không ít cá chép mà ta rất thích. Bây giờ gặp lại cháu, thằng bé bướng bỉnh đã trở thành một người đàn ông anh tuấn ngồi ngồi, ngọc thụ lâm phong rồi.” Khóe miệng nghiêm túc lạnh lùng nhân nhớ lại mà gọi lên độ cong âm áp.

Y Đăng Văn bỗng nhiên xúc động bồi hồi cũng làm cho Nhâm Thiều Hoài nhớ lại chuyện cũ thời thơ ấu trước đây theo cha mẹ đến Nhật Bản nghỉ phép.

“A, đó là chuyện mười.....mười lăm năm trước. Cháu còn nhớ rõ nhà bác có một vườn hoa rất lớn đẹp không sao tả xiết, năm ấy nghỉ hè, cháu và Long huynh ham chơi trốn học, thường xuyên ở trong đó chơi trò trốn tìm với gia sư.” Nhâm Thiều Hoài mỉm cười nói, nụ cười mang chút xa xôi hoài niệm.” Mỗi khi về nhà gia sư đều mách với cha cháu, cha cháu nói bọn cháu là vì tinh lực quá thừa nên mới bướng bỉnh như vậy, ông đã phạt chúng cháu

làm việc thay người làm vườn.”

Y Đăng Văn thấy vậy, thừa thế mở miệng nói muốn hấn về nhà mình ở, Nhâm Thiều Hoài không suy nghĩ gì nhiều liền đáp ứng.

Nhận được đáp án như dự kiến, Y Đăng Văn vừa lòng gật gật đầu nói:”Thiếu Hoài, đêm nay bác chuẩn bị tiệc tẩy trần cho cháu cũng ở trong nhà, chi bằng đêm nay liền chuyển đến ở luôn đi, đỡ phải đi lại vất vả.”

“Cũng tốt ạ, vậy mấy ngày này phải quấy rầy bác rồi!” Hấn không có ý kiến gì.

“Đều là người một nhà cả, có gì mà quấy rầy chứ.” Y Đăng Văn cười ha ha.

Tẩy trần? Theo hấn thấy thì tên thật của nó phải là tiệc xem mắt mới đúng! Y Đăng Long thập phần đồng tình nhìn “Con môi” của cha mình. Nhâm Thiều Hoài đáng thương không biết bản thân mình sắp rơi vào “Động bàn tì”.

Với sự khôn khéo nổi tiếng của Y Đăng Long thì dù không phải là con giun trong bụng cha nhưng chỉ cần nhìn qua ánh mắt, ít nhất cũng có thể đoán được đến bảy tám phần tính toán của ông.

[1]: câu nói của người Trung Quốc: băng dày ba thước không thể tan ngay trong một ngày: ý nói làm việc gì cũng cần có thời gian, không phải một sớm một chiều là có thể xong được.

Đồng nghĩa còn có câu: ‘Rome không phải được xây chỉ trong một ngày’

Nếu Nhâm Thiểu Hoài cùng tiểu bảo bối cùng sánh vai nhau chắc chắn sẽ là một đôi xuất sắc chói lọi. Y Đằng Long vô thức mân mê chén trà bằng gốm được vẽ một cách rất tự nhiên trên tay, ánh mắt đen láy đảo quanh đánh giá con mồi mà cha đang thềm nhỏ dãi.

Cho dù có nhìn bằng ánh mắt khắc nghiệt từ góc độ người đồng tính đi chăng nữa, Nhâm Thiểu Hoài vẫn cứ rất xuất sắc đủ để được đánh giá cao hơn hẳn so với những người cùng thế hệ. Chẳng trách cha lại thềm nhỏ dãi rồi có ý đồ với hắn.

Nhưng một người chồng quá mức xuất sắc sẽ có rất nhiều sự quyến rũ bên ngoài(vio: ý nói dễ ngoại tình), đó tuyệt đối là ác mộng của vợ hắn. Tính đến nay Nhâm Thiểu Hoài vẫn chưa từng có bất kì một scandal nào, đủ để chứng minh định lực của hắn không tồi. Có điều theo những gì hắn biết, Nhâm Thiểu Hoài căn bản là một người cuồng công việc, mỗi ngày hắn đều làm thêm giờ cho nên mới không rảnh bận tâm việc chung thân đại sự. Loại người cuồng công việc này cưới vợ bình thường chỉ có một mục đích — nối dõi tông đường. Nghĩ đến đây, Y Đằng Long lập tức từ bỏ chủ ý của mình.

Bảo bối của hắn thiên chân thuần mỹ[1], con bé xứng đáng có được một người chồng thật sự ôn nhu và yêu thương nó hết mực.

May quá, Y Đằng Long âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Ưu Nhi còn đang ở bên Pháp, phụ thân đại nhân[2] dù sao chắc cũng sẽ không tính toán âm mưu liên quan đến cả đứa con gái đang ở tận nước Pháp xa xôi này đâu!

Y Đằng Chân Lý Tử lặng lẽ rời khỏi văn phòng xong liền lập tức quay người tựa lưng vào cánh cửa, khuôn mặt make-up tinh tế kĩ lưỡng vì hưng phấn mà đỏ bừng cả lên, tim đập hỗn loạn, hô hấp dồn dập.(Vio: sặc, người ta nhìn vào chắc tưởng vừa làm chuyện gì mờ ám wá ==!)

Là hắn, hắn chính là người mà cô tìm kiếm đã lâu.

Nguyên chỉ cần là một Nhâm Thiểu Hoài ngũ quan tuần soái cùng một thân nam tử hán kiêu hãnh với khí chất lãnh đạo oai phong cũng đã đủ làm cô thật lâu không thể hoàn hồn, lại càng miễn bàn đến việc tập đoàn Lôi Phong là tập đoàn đứng trong top 3 của châu Á. Nếu có thể gả cho Nhâm Thiểu Hoài thì sẽ chính là dấu chấm câu hoàn mỹ nhất cho sự nghiệp của cô và cũng là hạnh phúc lớn nhất của cô trong kiếp này.(Vio: a~ ta cũng muốn a~)

Gia tộc Y Đằng là một trong những gia tộc có lịch sử lâu đời nhất Nhật Bản, những người phụ nữ trong gia đình từ nhỏ nhất định phải trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc về lễ nghi, thời gian vừa đến liền theo an bài mà lập gia đình, ngay cả quyền lựa chọn đối tượng kết hôn cũng không có. Bất quá, không phải là không có ngoại lệ, chỉ là cực ít. Y Đằng Chân Lý Tử tự hào

dùng thực lực để chứng minh chính mình có khả năng vượt ra khỏi những cuộc hôn nhân sắp đặt, cho nên đã trở thành một trong số rất ít đó.

Y Đằng Chân Lý Tử từ nhỏ đã muốn trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ, ghét nhất những cô gái được chiều chuộng suốt ngày chỉ biết ngắm hoa uống trà, không ốm mà rên. Tốt nghiệp đại học cô lấy được bằng kế toán viên cao cấp, cũng thuận lợi tiến vào công ty phát triển bản thân.

Năm cô vừa mới hai mươi tám đã là phó giám sát phòng tài vụ nắm thực quyền, trở thành thần tượng được yêu thích và ngưỡng mộ cũng như mục tiêu phấn đấu của tất cả chị em phụ nữ trong công ty.

Nhưng ở đằng sau cái vẻ ngoài đáng tự hào đó, chỉ có Y Đằng Chân Lý Tử tự ý thức được rằng, thật ra cô chỉ là cái thùng rỗng kêu to, với chức vụ hiện tại đã có chút lực bất tòng tâm, cô biết mình đã chạm đến cực hạn.

Ở Nhật Bản, lý do phổ biến mà phụ nữ từ bỏ công việc là kết hôn. Nếu xem xét cẩn thận thì ở vào tuổi của cô, nhân kết hôn mà tạm rời cương vị công tác chính là cách thích hợp nhất. Ngẫm lại, những người đàn ông có gia thế môn đăng hộ đối với cô nếu không phải là đã li hôn thì chính là những cậu ấm chuyên sống phóng túng hoặc bị vô sinh, làm cô vẫn không tìm được đối tượng kết hôn thích hợp, chuyện từ chức liền cứ như vậy mà kéo dài.

Mà bây giờ, cô rốt cục có thể không cần phải.....

“Phó giám sát, phó giám sát Y Đằng.”

Y Đằng Chân Lý Tử giật mình, phục hồi lại tinh thần liền nhìn thấy gương mặt phóng đại(Vio: ý nói mặt cô bí thư đang ở rất gần) của bí thư Thuyền Sơn. Cô hoảng sợ, bực mình nói:”Chuyện gì?”

“Cô không sao chứ? Có phải là thấy tim không khoẻ không? Tôi thấy sắc mặt cô kém lắm.”

“Cô nói bậy bạ gì đó! Tôi đang rất khoẻ.” Mồm quạ đen! Y Đằng Chân Lý Tử trắng mắt liếc cô một cái rồi lập tức nhanh chóng bỏ đi.

Bí thư Thuyền Sơn bị lườm thật oan uổng.

Cô thấy Y Đằng Chân Lý Tử ôm ngực, hô hấp dồn dập, lại còn lưng dán vào cửa không nhúc nhích, sắc mặt thì hồng quý dị nên mới đến quan tâm một chút, chẳng lẽ làm thế là sai sao?

[1]: người mang vẻ đẹp thánh thiện, thuần khiết.

[2]: đây vẫn là ‘cha’ nhưng thêm 2 chữ đại nhân để nhấn mạnh nên Vio để nguyên.

Y Đằng phu nhân vận dụng công lực tích lũy được trong hơn mười năm không ngừng luyện tập, sau khi trải qua liên tiếp các trình tự phiền phức, bà hài lòng nhìn lá trà màu xanh biếc trong chén rồi dùng tư thái tiểu thư khuê các tao nhã đem chén trà truyền cho đứa con gái bảo bối.

Y Đằng Ưu Nhi thản nhiên mỉm cười, làm động tác tao nhã y hệt để tiếp nhận nhưng chỉ trong thời gian giây lát đã một ngụm uống cạn. Y Đằng phu nhân sững sờ há hốc mồm, cứng họng đến mãi một lúc lâu sau.

“Ưu Nhi, này.....” Bà có chút vô lực nói.”Trà không được uống như vậy.”

“Ai nha, uống trà là để giải khát, uống thế nào mà chả giống nhau ạ!” Y Đằng Ưu Nhi vui sướng thở hắt ra, tự tại bỏ chén trà xuống, hai chân đang quỳ cứ tí lại động đậy, cuối cùng cặp đùi thon dài tuyệt đẹp duỗi thẳng ra, dùng hai tay xoa xoa bóp bóp để làm cho máu lưu thông một chút.

A, thoải mái quá, cô cảm thấy phụ nữ Nhật Bản sở dĩ phổ biến có chân giống củ cải[1], nguyên nhân lớn nhất chính là do phải quỳ quá nhiều.

Y Đằng phu nhân thấy con gái nhìn thì là hào phóng không câu nệ nhưng trên thực tế lại là không có quy củ thật sự cảm thấy rất đau đầu. Tuy rằng con gái bà vẫn luôn tự do tự tại, không thích chịu sự quản thúc ép buộc, nhưng.....

“Ưu Nhi, con cứ như vậy thì làm sao mà gả đi được.”

“Không gả được ạ?” Y Đằng Ưu Nhi cười, coi như mấu thân đại nhân đang kể chuyện tiếu lâm. Nhưng bộ dạng lo lắng của Y Đằng phu nhân lại không giống như đang kể chuyện hài, ngay cả bộ dáng của bà quản gia tuổi trung niên từ đầu tới cuối đứng hầu hạ một bên cũng không giống.

Thấy khuôn mặt xinh đẹp không dấu vết năm tháng của nữ chủ nhân đang rất phiền lòng, thân là quản gia thân cận, thay nữ chủ nhân phân giải ưu tư cũng là một trong các chức trách, Mai cô (Vio: đây là cô Mai nhưng Vio thấy dễ thế này thuận hơn) không thể không cố hết sức suy nghĩ dù không được nhiều lắm rồi trấn an nói:”Phu nhân, bà đừng lo lắng, Ưu Nhi tiểu thư là vị tiểu thư chính thất đích truyền[2] của Y Đằng gia chúng ta, bộ dạng lại xinh đẹp đáng yêu như vậy, chỉ cần hô một tiếng thì không biết sẽ có bao nhiêu quý công tử danh môn đến tranh giành, cho dù tiểu thư có chút.....khuyết điểm nho nhỏ, cũng sẽ không đến nỗi gả không được đâu ạ.”

“Tiểu Mai, người cũng không phải không biết trà đạo, hoa đạo..... đó là kiến thức cơ bản phải được chuẩn bị của danh môn nhuận tú[3], luôn luôn được coi là tượng trưng cho thân phận, thế mà Ưu Nhi lại không học được chút nào. Nếu cứ như vậy, bất luận sau này con bé có được gả vào một gia

tộc thế nào cũng sẽ phải chịu sự kì thị của nhà chồng. Thế này.....cô bảo ta làm sao có thể không lo lắng được?”

“Đạ, phu nhân nói đúng.” Mai cô thành thực gật đầu, gật đến một nửa mới thoáng nhìn thấy mắt đẹp của nữ chủ nhân đang trừng lớn, vôi vàng cố định cái cô lắc lư, nhanh mồm nói:”Phu nhân lo lắng quá rồi, bà quên còn đại thiếu gia sao? Hắn là chủ nhân tương lai của Y Đăng gia, hơn nữa lại thương yêu tiêu thư nhất, có hắn ở đây thì tiêu thư tuyệt đối sẽ không phải chịu thiệt.”

Y Đăng Văn tuy rằng có không ít con riêng nhưng đều là do mẹ chúng tự chăm sóc. Chỉ có Y Đăng Long mẹ đã mất vì sinh khó từ nhỏ nên đã được Y Đăng phu nhân thu nhận dưỡng dục, bởi vậy Y Đăng Long cơ hồ cùng bà không khác gì mẹ con ruột. Nhiều năm sau, khi Y Đăng phu nhân do sinh con mà sức khoẻ trở nên không tốt, Y Đăng Ưu Nhi gần như đều là do người anh trai này nuôi lớn.

“Cái này.....” Y Đăng phu nhân suy nghĩ lại cũng thấy rất có lý, vì thế mới hơi cảm thấy yên tâm một chút.

“Mẹ, Mai cô.” Bị hai người nói cho thành người không ai cần đến, cô tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hết cả lên sẵn giọng nói:” Hai người sao lại thế này, người ta đã bao giờ nói là muốn lập gia đình đâu?”

Hai người chủ tớ nghe vậy liếc nhau, rất ăn ý đứng dậy dời đi, ra khỏi phòng trà đến ngoài hành lang chỗ dưới giàn trồng hoa tử vi, ưu nhân pha một bình trà lái của phương Tây. Mai cô còn bảo người bưng tới mấy món điểm tâm nho nhỏ cho các bà nhâm nhi cùng trà.

“Người ta là nói thật mà.” Y Đăng Ưu Nhi lẩm bẩm theo sát ngay sau hai người, lập tức ngòai đối diện mẹ cô, lớn tiếng hỏi:”Lập gia đình có cái gì thú vị?”

Thú vị? Y Đăng phu nhân lại bị đau đầu.

“Con gái lớn rồi tự nhiên sẽ phải lấy chồng, cho dù con không muốn thì cha con cũng sẽ chọn một danh môn vọng tộc rồi gả con đi thôi.”

“Không được!” Y Đăng Ưu Nhi tức giận nói:”Con nói trước thì tốt hơn, nếu cha dám thay con quyết định hôn sự mà không có sự đồng ý của con thì đến lúc đó cứ để cho chính cha đi lấy chồng đi.”

Sinh ra trong Y Đăng gia quy củ nhiều như lông trâu(vio: nguyên văn á) mà mỗi người lại chẳng có chút quyền lợi nào, nếu không có Y Đăng Long ra sức bảo vệ thì nha đầu không chịu nghe lời như con bé đã sớm bị tra tấn đến chết rồi. Một khi bị gả vào cái gọi là “Danh môn vọng tộc” cũng với cả đồng quy củ như vậy, đến lúc đó Y Đăng Long cho dù có tâm cũng không làm

được gì, con bé chẳng phải là khóc không ra nước mắt sao? Bà không tự chủ được rùng mình một cái.

“Cho dù là kết hôn chơi đi nữa, con cũng tình nguyện tìm một nhà bình thường không có nhiều quy củ, tuyệt đối sẽ không gả vào hào môn vọng tộc.” Nếu không cô không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao? Vui đùa cái gì chứ, cô còn lâu mới nghĩ đến việc đó!

“Điều này.....” Y Đằng phu nhân đương nhiên biết nữ nhi bần khoản, chỉ là trong gia tộc như bọn họ đây, việc hôn nhân của con gái chính là do cha mẹ quyết định dựa vào thủ đoạn và lợi ích trên thương trường, không phải do các cô nói muốn hay không muốn là được.

“Cha con sẽ không đồng ý đâu.” Lo lắng cùng sầu não trên mặt Y Đằng phu nhân hiện hiện rõ nét.

Bà thập phần hiểu rằng người chồng ngang ngược của mình không có khả năng đồng tình với con gái, mà con bé thì một khi đã cố chấp cũng sẽ không dễ thuyết phục, vạn nhất hai người thực sự xảy ra xung đột..... Y Đằng phu nhân cả người run lên, không thể tưởng tượng nổi tình huống kinh khủng đó sẽ như thế nào.

Ưu Nhi là trân bảo mà Thượng Đế ban ân cho bà, là niềm an ủi duy nhất cho cuộc hôn nhân tràn ngập sự nhân nhượng vì lợi ích toàn cục trong suốt gần ba mươi năm của bà. Đứa con gái này khác hẳn với người mẹ yếu đuối nhu nhược này của nó, con bé từ nhỏ trí tuệ đã lạnh lợi lại có cá tính. Từ lúc biết nhận thức thì nó đã thập phần dũng cảm biểu đạt ý kiến của chính mình, càng có gan nói không với người cha nghiêm khắc.

Cứ mỗi lần hai cha con đối đầu như vậy lại làm cho người làm mẹ như bà sợ tới mức tay chân vô lực, cả người run rẩy không thôi. Nhưng Ưu Nhi lại vẫn cứ như ngày cũ, không sợ trời không sợ đất. Cá tính như vậy ở Y Đằng gia là không được phép. Cũng là vì lí do này mà năm đó khi Y Đằng Long muốn dẫn Ưu Nhi mới mười hai tuổi ra nước ngoài du học, bà dù có luyện tiếc đến mấy cũng chỉ có thể rung rung buông tay.

Người phải lấy chồng là cô, cô không cần biết ông ấy có đồng ý hay không! Y Đằng Ưu Nhi không cho là đúng hừ nhẹ, bất quá, người phụ nữ sẵn sàng biện hộ cho truyền thống như mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý với cô, cho nên cô cũng sẽ không ngốc mà nói ra để bị mắng nha.

[1]: chân củ cải vốn là nổi ám ảnh của phụ nữ Nhật, ám chỉ bàn chân mập với các ngón thô kệch.

[2]: mẹ của Ưu Nhi là vợ chính thức của cha cô nên cô là tiểu thư con gái của chính thất (ông này nhiều vợ bé với con riêng a~).

[3]: chỉ tiêu thư khuê các con nhà danh môn.

Y Đăng Ưu Nhi dùng bàn tay nhỏ bé bung lên chén trà màu xanh ngọc cốt đang bốc hơi nghi ngút, hít sâu hương hoa hồng nồng đậm rồi khẽ nhấp một ngụm trà màu đỏ nhạt.”Oa, trà hoa hồng ngon quá, đây là thương hiệu gì vậy, sao cháu chưa từng uống qua bao giờ?”

“Tiểu thư thật sự cảm thấy rất ngon sao?”

Y Đăng Ưu Nhi khẳng định gật gật đầu, làm cho Mai cô nhất thời giống như trúng số độc đắc cười toe toét. Đứa con trai yêu hoa thành si của bà sau khi tốt nghiệp khoa làm vườn(vio: vio cũng chả biết có cái khoa này ko nữa) liền được Y Đăng Long hỗ trợ về kinh tế và kỹ thuật bắt đầu nghiên cứu chế tạo các loại trà, trà hoa hồng trên bàn đó là một trong những thành quả. Trước mắt nhà máy đã tiến vào giai đoạn sản xuất, nghe nói còn cung không đủ cầu nữa!

“Có thể nghiên cứu ra loại trà sắc hương vị toàn vẹn như vậy, hương thuần lại rất ngon, Dững Chi Trợ(vio: là Yongchi ạ!==) thật sự có khả năng!” Y Đăng phu nhân khen.

“Đâu có ạ, toàn nhờ phúc của Long thiếu gia.” Mai cô cười híp cả mắt. Bất quá, bà lại càng cảm kích Long thiếu gia tuệ nhãn thức anh hùng[1],”Nếu không có thiếu gia, Dững Chi Trợ không thể có được thành tựu như ngày hôm nay, dù có yêu trồng hoa cỏ đến mấy thì nó cũng chỉ có thể giống như cha nó, cả đời làm một người làm vườn thôi.”

“Mai cô.” Y Đăng Ưu Nhi ngậm một ngụm trà ấm, chậm rãi nuốt xuống rồi mới mở miệng nói:” Anh cháu là một thương nhân rất rạch ròi, cái gì có lợi thì mới đầu tư. Nếu Dững Chi Trợ không làm được việc thì anh ấy sẽ không thèm để ý đến đâu. Chính vì thế cô đừng khách khí làm gì, ngược lại hãy tự hào mà lớn tiếng nói: Đúng vậy, Dững Chi Trợ con tôi thật sự rất giỏi.”

“Đúng đó, Tiểu Mai.” Y Đăng phu nhân ôn nhu cười,”Thằng bé Dững Chi Trợ nghe nói từ nhỏ đã rất hiếu thuận, bây giờ lại thành công như vậy, về sau hai vợ chồng cô có thể hưởng phúc rồi.”

“Ha ha.....” Mai cô cười tít mắt, bất quá bà cũng biết có đi phải có lại.” Thật ra mà nói, Dững Chi Trợ dù thế nào cũng không thể bằng được tiểu thư. Tôi nghe thiếu gia nói, tiểu thư bây giờ là nhân tài mới xuất hiện trong giới thiết kế thời trang Paris, rất nhiều tạp chí đều tranh nhau phỏng vấn cô. Tiểu thư chỉ cần tùy tiện thiết kế mấy bộ quần áo trẻ em là số tiền kiếm được trong một năm thậm chí còn nhiều hơn người ta kiếm cả đời ấy chứ!”

Mặt Y Đăng Ưu Nhi đột nhiên tối sầm. Tùy tiện thiết kế vài bộ trẻ em? Mà thôi, Mai cô không phải là người trong nghề, cô chỉ cần hiểu rằng Mai cô

đang ca ngợi mình là được, không nên so đo làm gì.

Sáng sớm, tiếng chim hót mùa thu đặc biệt trong trẻo cất lên(vio: vio dốt văn, mọi ng thông cảm), Nhâm Thiếu Hoài sau khi mở mắt lại thấy không ngủ thêm được nữa.

Do dự không đến một giây, anh rời giường thay bộ quần áo thoải mái mặc ở nhà, kéo cánh cửa giấy hết cỡ sang một bên, không khí mát mẻ ngọt ngào lập tức tràn tới.

Thở sâu, anh cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều rất thanh thản, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất. Nhâm Thiếu Hoài bắt đầu cất bước thong dong đi dạo trong sân nhà kiểu Nhật u nhã yên tĩnh, ánh mặt trời mỏng manh bị làn sương mù dày đặc bao phủ trở nên thật mơ hồ, khu vườn xinh đẹp tựa như chốn u mặc tiên hương[2].

“Hà –” Anh thở ra một hơi làm tàn loạn đám sương trước mắt.

Nhớ tới tiệc tây trần “rực rỡ sắc màu” tối hôm qua, Nhâm Thiếu Hoài đến lúc đó mới nhận ra rằng nhớ lại chuyện cũ thời thơ ấu căn bản chỉ là lấy có, bác Y Đằng nhiệt tình muốn anh đến ở Y Đằng gia như vậy, mục đích nói trắng ra chính là có ý đồ tạo hoàn cảnh “lửa gần rơm”, hy vọng anh có thể tiếp xúc nhiều với các vị thiên kim của Y Đằng gia rồi tiến tới phát sinh tình cảm.

Thế nhưng cho tới bây giờ, sau khi gặp tiểu thư của Y Đằng gia người người đều là thực nữ dáng vẻ đoan trang, tính tình dịu dàng mềm mại đáng yêu, chẳng có gì khác biệt so với những thiên kim con nhà gia giáo mình đã từng tiếp xúc, tất cả vẫn như cũ không có lấy một ai có thể làm anh sinh ra dục vọng muốn kết hôn.

Tuy rằng bác Y Đằng thật sự muốn mưu cầu danh lợi, nhưng..... Xem ra ông ấy vẫn phải thất vọng rồi.

Tập đoàn Lôi Phong trong tay anh phát triển rất tốt, không cần dựa vào hôn nhân để mở rộng sự nghiệp, cho nên trừ phi có thể làm cho anh vừa mắt, nếu không bất luận có là một cô gái cực kì kiêu ngạo, một cô gái bóc đồng điêu ngoa hoặc một cô được chiều chuộng quá mức mà nhu nhược không có năng lực tự chủ thì đều xin miễn thứ cho kẻ bất tài.(vio: ý nói là dù có đến mấy anh í cũng chịu không thích nổi)

Nhâm Thiếu Hoài chậm rãi dạo chơi trong vườn, tâm tình nhờ có cảnh sắc tươi mới lịch sự tao nhã mà trở nên vui vẻ, bước đi bởi vậy có vẻ nhẹ nhàng hơn. Anh bất tri bất giác bước vào một nhà kính trồng toàn kỳ hoa dị thảo, ánh mắt không chút để ý đột nhiên chấn động khi lướt qua một thân ảnh lung linh rực rỡ, con người đen thẫm thúy bồng loé lên một tia khó đoán.

Chỉ thấy cô hương cái mũi như được chạm từ ngọc lên hít thật sâu hơi thở ngọt ngào của không khí buổi sớm, đôi mắt trong suốt thanh tú chậm rãi khép lại, bộ dáng kia giống như đang thập phần say mê hương thơm ngào ngạt mê lòng người của những bông hoa, hồn nhiên quên đi hết thủy thế gian.

Những tia nắng mặt trời tuyệt đẹp xuyên qua mái che thủy tinh khiến cho cô như đắm mình trong một làn ánh sáng ấm áp. Đứng giữa một vườn hoa sắc thái rực rỡ, phong tình vạn chủng, cô mặc một thân kimono (violet: nguyên văn là trường bào tức là áo dài nhưng violet nghĩa là người Nhật nên áo dài chắc là kimono^^) màu tuyết trắng tựa như một pho tượng thiên sứ ngọc lưu ly thánh thiện tinh khiết không chút tỳ vết.

Nhâm Thiểu Hoài hai mắt hoa lên, không hiểu sao lại nhìn thấy sau lưng cô mọc ra một đôi cánh chim trắng noãn nhẹ nhàng phát lên, làn váy tung bay, như thể cô sắp thuận gió mà trôi đi.

Không được, không thể để cho cô ấy bay mất!

Lòng ngực mãnh liệt rung động, Nhâm Thiểu Hoài mê muội đi nhanh về phía trước, hai bàn tay chế trụ rồi mạnh mẽ lôi kéo lưng áo nhỏ nhắn của cô.

“Ồ ôi.....” Đâm sầm vào bức tường thịt ấm áp làm nàng choáng váng, sao sáng quay vòng vòng đầy trời.

Anh một tay đỡ lấy thắt lưng mềm mại, tay kia lại thô lỗ nắm chặt lấy chiếc cằm khéo léo của cô.

Thiên sứ!

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc bích trước mắt, đây là suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu Nhâm Thiểu Hoài. Thậm chí khi cô mở to cặp mắt thuần khiết trong suốt chỉ thiên sứ mới có kia ra, đầu óc anh tức thì lại trống rỗng.

“Ai?” Thật vất vả mới xua đi hết đám sao trước mắt, cô tức giận muốn tìm người tính sổ, nào ngờ vừa mới mở miệng, đôi môi phẩn nộn mềm mại đã bị nuốt hết.

Y Đẳng Ưu Nhi ngờ ngác trừng mắt nhìn tuấn nhan phóng đại trước mắt, đầu óc trống rỗng.

Anh cứ cuồng dã tham lam như vậy, như thể phải một ngụm mà nuốt hết cô. Ban đầu chỉ là muốn kiểm chứng tính chân thật của cô nhưng rồi lại bị cái tuyệt mỹ tư vị – sự ngọt ngào của đôi môi cô trong nháy mắt cướp đi lí trí. Theo bản năng anh càng hôn sâu hơn, thân hình rắn chắc cọ sát đè ép thân thể nõn nà mềm mại của cô, hận không thể đem cô nhu tiến vào trong thân thể, cùng nhau kết hợp làm một.

Đau! Đau đớn nóng rực trên đôi cánh hoa khiến cô hoàn hồn, ý thức được

chuyện đang phát sinh lại càng làm cô không biết phải làm sao. Tim đập thình thịch, bên tai ù ù không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, thân thể cuồng nhiệt bốc cháy như thể cô đang đặt mình giữa ngọn lửa. Cô nên giãy dụa, rất muốn giãy dụa, nhưng cả người run rẩy lấy không ra một chút khí lực nào, chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên mơ mơ hồ hồ.

[1]: tuệ nhãn thức anh hùng: ý nói Y Đằng Long tinh mắt nhận ra được khả năng của Dũng Chi Trụ nên đã kịp thời giúp đỡ.

[2]: nơi xa vời thăm thẳm như cõi tiên.

Anh giống như một con dã thú đói khát quá độ, làm ngo hết thầy kháng cự của cô, tập trung cắn nuốt mỹ vị trước mắt. Cho đến tận khi dưỡng khí trong ngực đã hết sạch, anh mới không thể không buông cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô ra, từng ngậm từng ngậm bỏ sung dưỡng khí, ánh mắt thâm sâu mờ ám lại chưa thoả mãn vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Hai tay nâng niu khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, ngón tay cái thon dài khẽ vuốt đôi cánh hoa sung đỏ vì bị anh yêu thương quá mức.

Ngay lập tức, anh quyết định, đôi môi mềm mại này phải để anh độc hưởng, bất luận thế nào cũng không thể nhúng chàm!

Đây là lần đầu tiên một Nhâm Thiếu Hoài không chút quan tâm đến phụ nữ nổi lên dục vọng độc chiếm.

“Anh..... anh thật quá to gan!” Thật quá đáng, ở nước Pháp lãng mạn khi đàn ông nhiệt tình tán tỉnh cô đều có ý thức bảo trì khoảng cách. Không ngờ về nước còn chưa đến hai ngày, nụ hôn đầu tiên lại bị cướp mất một cách hồ lý hồ đồ(vio: không rõ ràng) như vậy!

Cô kinh sợ và căm tức cái tên đấng đờ tử(vio: kẻ háo sắc) dám cả gan làm loạn này, nhưng quá sức tức giận lại khiến cho ý định chỉ trích của cô tan thành mảnh nhỏ, chẳng những không phát ra nổi uy lực mà còn chẳng khiến hấn đề tâm đến chút nào.

Cánh hoa kiều diễm rung động không thôi của cô giống như một nàng tiên cá, không ngừng mê hồn mời gọi anh. Nhìn đôi môi anh đào sung đỏ vì bị hôn bừa bãi kia, một luồng nhiệt dồn lên từ phía bụng dưới, đôi mắt thâm thúy bị lửa đốt càng thêm đáng sợ, anh không nhin nổi mà dần dần cúi mặt xuống.

“Không –” cô sợ hãi kêu lên, né tránh không kịp liền bị đoạt mất quyền lên tiếng, đôi môi anh đào sung đỏ lại một lần nữa bị cắn nuốt.

Sáng sớm trong nhà kính bỗng yên tĩnh trở lại.

Trời ạ! Nhâm Thiếu Hoài cả người thoáng run lên như có một dòng điện xuyên qua, chưa từng có người con gái nào lại có thể dễ dàng nhanh chóng khơi dậy khao khát tình dục của anh như thế. Dần dần, chỉ là hôn thôi vẫn còn chưa đủ, dòng điện trong cơ thể tiếp tục nóng lên kêu gào phải được thỏa mãn. Mỗi dây thần kinh, mỗi tế bào, bộ phận trên cơ thể càng thêm buộc chặt. Bàn tay bắt đầu không yên phận, nôn nóng xoa nắn đường cong mềm mại của cô, chậm rãi tiến dần lên bộ ngực sữa đang hở ra.

Y Đẳng Ưu Nhi run lên, nhiệt độ cơ thể tăng lên mãnh liệt, đầu bắt đầu cảm thấy choáng váng. Cô muốn hét lên thật to nhưng cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi cứ mở rồi lại khép, chỉ có thể phát ra tiếng kêu yêu kiều, hư nhược

vô lực run run dựa vào người anh.

Hai tay anh chế trụ thắt lưng rồi dễ dàng nâng cô lên cao, toàn bộ khuôn mặt tuần tú nóng bừng vùi vào bộ ngực mềm mại.

Đột nhiên, Y Đăng Ưu Nhi phát ra một tiếng kêu sợ hãi:”A!” Một dòng điện bén nhọn xẹt qua chỗ sâu trong nơi nữ tính của cô khiến cô lập tức cong thân mình, cơ hồ muốn phát điên. Không thể ngờ anh lại đang cách lớp quần áo cản nụ hoa đang dần dựng lên của cô, khát khao mà hút.

Dục vọng mãnh liệt khiến anh cảm thấy chỉ thăm dò qua lớp vải vẫn chưa đủ, một tay liền kéo chân váy dài lên cao làm lộ ra một đôi chân dài trắng nõn không tỳ vết.

Gió thu khẽ nổi lên, xuyên qua cánh cửa mở rộng, sự lạnh lẽo lùa vào cơ thể ấm áp của cô. Y Đăng Ưu Nhi rùng mình, trong nháy mắt đã tỉnh táo lại.

“Không, không biết xấu hổ!” Thừa dịp anh thất thần, bàn tay nhỏ bé đang áp trong lồng ngực cường tráng ra sức đẩy, vùng ra khỏi vòng tay anh, đôi tay nhỏ bé không ngừng bận rộn chỉnh sửa quần áo hỗn độn.”Tôi không hề quen biết anh, sao anh lại có thể.....đồ bại hoại, đại sắc lang.” Vốn là lời phản kháng quyết liệt đúng lý hợp tình nhưng qua giọng nói mềm mại yếu ớt của cô lại trở thành tiếng làm nũng của một người đàn bà lẳng lơ, một chút uy lực cũng không có.

Vì lịch mũi giờ, Y Đăng Ưu Nhi nằm trên giường thay đổi đèn cả trăm tư thế vẫn không thể ngủ được nên cô mới quyết định rời giường đi tản bộ, thử xem có thể vận động cho dễ ngủ hơn không. Tuy rằng cô không nên mặc áo ngủ chạy ra ngoài nhưng bây giờ vẫn còn rất sớm, ông mặt trời cùng lắm cũng chỉ vừa mới ló mặt chút xíu, sao cô lại gặp phải một tên đấng đờ tử trong nhà kính thế này? Không lẽ tên đấng đờ tử nào cũng không ngủ được?

“Cô là ai?” Nhâm Thiệu Hoài vội vàng rũ rũ mái tóc đen rối bù, khuôn mặt tuần tú bị dục hoả đốt cháy đỏ bừng. Trời biết, giờ này khắc này, anh cả người đau đớn chỉ thăm nghĩ một ngum nuốt hết cô, căn bản không có tâm tình hàn huyên chào hỏi gì cả. Có điều, nếu ngay cả đối phương là ai cũng không hỏi một chút mà đã trực tiếp ăn sạch người ta hình như có chút thái quá. (vio: ‘có chút’ ấy ạ?==)

“Vấn đề này phải để tôi hỏi mới đúng, đồ đại sắc lang anh rốt cuộc là từ vùng núi hẻo lánh nào nhảy ra đây vậy? Một chút lễ phép cũng không hiểu.....”

“Tên!” Nhâm Thiệu Hoài nóng nảy ngắt lời cô, nhu cầu gấp rút khẩn cấp phía thân dưới làm anh không thể trì hoãn thêm được nữa,”Không cần nhiều lời, tôi muốn biết tên của cô!”

“Anh—” Nhìn chằm chằm người đàn ông xa lạ đã lớn mật xâm phạm cô lại không hề có chút xấu hổ trước mắt vẫn còn đang dùng ánh mắt thèm nhỏ dãi như hổ rình mồi với mình, cô vừa xấu hổ vừa tức, càng nhiều là không biết phải làm sao.

Làm sao bây giờ? Sao lại có người như thế này cơ chứ?

“Anh kiêu căng gì chứ? O kìa!” Cô trừng lớn mắt nhìn về phía sau anh ta, vẻ mặt kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Nhâm Thiếu Hoài trực giác xoay người nhìn lại, ngoại trừ vườn hoa không một bóng người thì chẳng có gì đáng kinh ngạc..... Đột nhiên giật mình nhận ra, anh nhanh chóng quay đầu.

Gió nhẹ xuyên qua cánh cửa thủy tinh rộng mở, thổi lướt trên cánh hoa làm chúng nhẹ nhàng lay động. Nhưng hoa tiên tử xinh đẹp lại như một giấc mộng, hoà vào trong không khí, biến mất vô tung.

“Chết tiệt!”

“Không biết xấu hổ, anh là đồ đại sắc lang đáng chết một nghìn lần!”

Y Đẳng Ưu Nhi đứng trước chiếc gương lớn trong phòng tắm, trừng mắt nhìn cánh hoa sung vù chấy máu trong gương, nhin không được mắng ra tiếng. Đáng tiếc bình thường cơ hội cô được mắng chửi người ta thật sự không nhiều lắm, cho nên mắng đi mắng lại vẫn chỉ có vài câu, chẳng nghĩ ra được cái gì mới cả.

Nâng tay nhẹ nhàng rút chiếc nơ con bướm trên vai ra, chiếc váy trắng làm từ chất liệu tơ tằm không còn gì níu giữ, nhanh chóng tuột xuống khỏi thân hình cân đối, quay thành một vòng tròn quanh chân cô. Chiếc gương lớn chiếm diện tích toàn bộ một mặt tường, trung thực phản chiếu đường cong thon dài lung linh, trong suốt như ngọc không chút tỳ vết của cô. Nhưng tất cả sự chú ý của cô lập tức tập trung hết thảy lên hai má đỏ bừng, ánh mắt sáng rỡ và đôi môi sưng đỏ như cánh hoa hồng nở rộ.

Đầu ngón tay tiếp xúc với đôi môi sưng đỏ, cảm giác đau đớn bén nhọn lập tức xuất hiện khiến cô bỗng thấy khó thở, trong đầu ngay tức khắc hiện lên khuôn mặt tuấn dật tao nhã.

Anh ta là ai vậy?

Người đó thật sự quá làm càn, nhưng cô rõ ràng không hề quen biết anh! Nhớ lại kỹ thuật hôn thuận thực làm người ta mất hồn cùng đôi bàn tay không kiêng nể gì kia, cơ thể cô không hiểu sao lại nổi lên một sự nôn nao lạ kì, khuôn mặt xinh đẹp lập tức trầm xuống.

Cho dù cô không nên mặc áo ngủ ra ngoài quyền rũ người khác nhưng ngay cả một người con gái xa lạ cũng có thể làm anh ta không kiềm chế nổi, anh ta nếu không phải là loại công tử trắng hoa quanh năm động dục thì cũng chẳng tốt đẹp gì.

Đáng giận! Y Đẳng Ưu Nhi ghét nhất loại công tử trắng hoa không chung thủy, cô đã sớm từ tám trăm năm trước thề tránh xa bọn họ cho nó an toàn rồi.

Tức giận đá mấy cái vào cái áo ngủ đã bị sắc lang chạm qua, cô lập tức đem nó vo thành một đồng quăng vào cái giỏ quần áo. Như vậy vẫn chưa đủ, nghĩ đến cặp ma chưởng (tay) tà ác kia của anh ta đã hét sờ lại mó trên người mình, cô quyết định phải kì cọ kĩ càng từ đầu đến chân, đỡ bị anh lây nhiễm cho vi khuẩn bệnh tật gì đó.

Sau một lúc lâu tắm rửa cẩn thận, đến khi cô cảm thấy cả người sạch sẽ và sáng khoái rồi mới thoả mãn khoác lên người bộ áo tắm rộng thùng thình bước ra ngoài.

“Mẹ?”

Vừa ra phòng tắm không ngờ lại nhìn thấy mẹ cô thân mình mảnh mai, sắc mặt tái nhợt đang ngồi thiền thờ trên giường, Y Đăng Ưu Nhi giật thót cả mình. Quỳ gối xuống trước mặt mẹ, nâng lên đôi tay ngọc trắng bệch của bà, cô nhẹ nhàng vuốt ve hai má bà, ôn nhu hỏi:

“Thân thể mẹ không khoẻ, sao không ngủ thêm một chút? Sớm như vậy đã đến tìm con là có chuyện gì quan trọng sao?”

Dung mạo của Y Đăng Ưu Nhi và Y Đăng phu nhân gần như là từ một khuôn mẫu mà ra. Chỉ khác là, trải qua sự mài mòn của một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, Y Đăng phu nhân trở nên càng tang thương so với tuổi thực tế, mà Y Đăng Ưu Nhi tuổi còn trẻ lại được hết sức che chở giống như một bông hoa đang nở rộ, hơn nữa tính cô trời sinh lạc quan, tinh thần bông bột phấn chân khiến cô bất cứ lúc nào cũng đều có vẻ rực rỡ loá mắt, đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn lâu.

“Mẹ.....” Y Đăng phu nhân ôn nhu vuốt mái tóc đen dài mượt mà của con gái, tự trong đáy lòng bỗng thấy xúc động, tiểu Ưu Nhi của bà thật sự trưởng thành rồi! Nhưng khi nghĩ đến mệnh lệnh của chồng, trong lòng bà không khỏi có chút do dự, bà biết con bé nghe xong nhất định sẽ không vui, “Cha con muốn.....muốn con tham gia bữa tiệc cuối tuần này.”

“Tham dự tiệc?” Cha chưa bao giờ đưa ra yêu cầu như vậy với cô, Y Đăng Ưu Nhi kinh ngạc không khỏi tò mò.

Y Đăng Ưu Nhi luôn không quá ngoan ngoãn, từ khi mười hai tuổi lại cùng Y Đăng Long ra nước ngoài du học. Nhiều năm qua, Y Đăng Văn gần như không còn nhớ đến đứa con quật cường phản nghịch này, trừ bỏ thời gian cố định hàng năm ở buổi tiệc gia đình ra, hai cha con hầu như không thấy mặt và quả thực cũng đã mau quên sự tồn tại của đối phương, sao ông ấy đột nhiên lại yêu cầu cô tham dự hoạt động xã giao?

“Vì sao ạ? Bữa tiệc lần này có ý nghĩa đặc biệt, hay là cha có ý đồ gì?” Mắt cô đột nhiên sáng lên, “Xem mắt?” Nghĩ đến khả năng này mặt cô tối sầm lại.

Con gái gia tộc Y Đăng luôn luôn là bắt đầu từ năm mười tám tuổi sẽ bị an bài gặp mặt, sau đó đính hôn, kết hôn. Rất ít có người có thể giống cô “cao tuổi” đến tận hai mươi tư rồi mà còn chưa có hôn ước. Vốn tưởng rằng phụ thân đại nhân đã buông tha cho đứa con gái này rồi, không ngờ ông ấy vẫn còn chưa bỏ cuộc.

“Ưu Nhi.” Y Đăng phu nhân khẽ gọi, vì con gái quá thông minh mà lo lắng.

Trong một gia tộc nam quyền trên hết như thế này, phụ nữ cần biết mềm

mại mà phục tùng, người thông minh có chủ kiến sẽ chỉ khiến bản thân khổ sở thôi.

Đáng tiếc Y Đằng Ưu Nhi căn bản không biết đến sự lo lắng của mẹ cô.

“Trong gia tộc còn nhiều tiểu thư chưa kết hôn mà, thiếu con cũng đâu có sao. Hơn nữa..... Liên Na(?) và Mỹ Sa Tử(Misato) không phải cũng chưa có hôn ước sao?” Tuy rằng hai người họ chỉ là con của vợ bé, bất quá cũng là chị em cùng cha khác mẹ với cô.”Muốn xem mắt thì gọi bọn họ đi, mẹ bảo cha đừng lôi con vào, con không có hứng thú vì lợi ích gì đó của gia tộc mà bán đứng chính mình đâu.”

“Họ cũng sẽ tham gia.” Y Đằng phu nhân nói nhỏ.

“Cái gì? Họ cũng.....” Y Đằng Ưu Nhi rất giật mình,”Chẳng lẽ cha muốn ba bọn con xếp thành một hàng cung nhân(cung nữ ngày xưa) cho người ta chọn? Đối phương là ai?”

Y Đằng gia là danh môn quyền thế lâu đời tại Nhật Bản, người muốn xây dựng quan hệ với bọn họ nhiều như ngưu mao(lông trâu), thường thường cái gọi là xem mắt, căn bản trước đó đã được quyết định xong xuôi cả rồi. Mà ý nghĩa của việc này chính là cho hai bên nam nữ cơ hội được chính thức giới thiệu, làm gì có kiểu chọn tam kiêu tứ(lựa chọn từ nhiều người) này bao giờ?

“Mẹ.....mẹ không biết.” Y Đằng phu nhân bất giác rụt người lại, ngay cả giọng nói cũng hơi run run.”Cha con chưa nói.”

Thực ra, Y Đằng Văn bảo người hầu gọi bà đến thư phòng, chỉ đơn giản mệnh lệnh nói bà bảo con gái chuẩn bị tham dự buổi tiệc rồi cho lui. Mà Y Đằng phu nhân nhu nhược vốn luôn sợ hãi bị không khí trầm ngưng nghiêm túc trong thư phòng làm hoảng hốt, chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi đó, sao còn dám hỏi nhiều đến nửa câu? Sở dĩ bà biết mục đích của bữa tiệc là xem mắt chính do Mai cô nghe ngóng được.

“Mẹ, con.....” Y Đằng Ưu Nhi an ủi nắm chặt bàn tay ngọc lạnh như băng của mẹ, do dự không biết có nên cự tuyệt hay không. Cô mới hai mươi tư tuổi, còn có tiền đồ tốt đẹp phía trước, làm gì có thời gian mà xem với chả mắt? Cô thậm chí đã quyết định cả đời sẽ không kết hôn. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng cầu xin của mẹ, cô không tự chủ được mềm lòng, “Được, con sẽ đi.”

Y Đằng Ưu Nhi lại thầm mắng lão cha cáo già, biết rõ cô không thể để người mẹ yếu đuối phải khó xử nên mới cố ý bắt bà đến thông báo.

“Mẹ, mẹ và cha con cũng là kết hôn do sắp đặt sao?” Vấn đề này Y Đằng Ưu Nhi sớm đã muốn hỏi, nhìn thấy mẹ gật đầu, cô hỏi tiếp:”Nhưng mẹ rõ ràng sợ ông ấy như vậy, tại sao còn có thể đồng ý kết hôn?” Mẹ cô nhìn thấy

chồng còn thảm hơn con chuột nhìn thấy mèo, bởi vì con chuột còn dám trốn, mà mẹ cô ngoại trừ run rẩy vẫn chỉ có run rẩy.

“Ông ấy không biết ôn nhu săn sóc, tính tình ngang ngược, lại nuôi một đồng tình nhân bên ngoài.....” Y Đăng Ưu Nhi nhất nhất liệt kê ra khuyết điểm của cha mình. Tính cho cùng, cô phát hiện mẹ cô thật sự là vĩ đại, có thể chịu được một người chồng như vậy, hơn nữa còn là trong suốt hai mươi mấy năm trời.

“Mẹ..... Ông ngoại con rất quý ông ấy.”

“Thì ra là thế.” Y Đăng Ưu Nhi gật gật đầu. Đã nói rồi mà! Từ bé cô đã biết, cái gọi là “vĩ nhân” đều là do bị thời thế áp bức mà ra, chưa từng có ai là tự nguyện. Vấn đề muốn hỏi làm trong lòng khó chịu không thôi, cô rốt cục không nhịn được hỏi: “Mẹ, mẹ có từng nghĩ đến việc ly hôn chưa?”

“Ly hôn!” Y Đăng phu nhân khiếp sợ trừng lớn mắt, cứ như trên đầu cô mọc ra cái sừng dài, sợ hãi nhìn xung quanh, đến khi xác định chỉ có hai mẹ con thì hai má tái nhợt mới khôi phục được chút huyết sắc. “Ưu Nhi, mẹ là vợ của cha con, một khi đã gả vào Y Đăng gia thì chính là người nhà Y Đăng gia. Hơn nữa, Y Đăng gia từ xưa tới nay, chưa bao giờ có trường hợp ly hôn nào!”

“Trường hợp có thể do mình tạo ra.”

“Ưu Nhi.” Y Đăng phu nhân khẽ gọi.

“Được rồi! Bất quá, mẹ, mẹ nhất định rất hối hận khi đã kết hôn với cha con phải không?”

“Hối hận?” Cảm xúc phức tạp nhanh chóng qua đi, Y Đăng phu nhân lấy lại bình tĩnh, nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của con gái mà cười nói: “Không kết hôn với cha con thì làm sao có được đứa con gái tri kỷ bảo bối này đây? Có con, mẹ cảm thấy hết thảy đều đáng giá, không có gì phải hối hận cả!”

Dưới sự tô đậm của ánh đèn thủy tinh hoàn mỹ, bữa tiệc vốn đã đẹp đẽ quý giá phi phàm càng có thêm vẻ náo nhiệt rực rỡ. Nhân viên phục vụ bê hết một khay lại một khay rượu ngon, đi lại phía trong hội trường nơi quan khách tập hợp để tùy thời cung ứng nhu cầu của họ.

Tuy nói bữa tiệc nhỏ này là để xem mắt, nhưng cũng không phải không có ý bày ra thực lực với Nhâm Thiếu Hoài. Chính vì thế mà các vị khách tham dự đêm nay mặc dù không đến trăm người, nhưng tất cả đều là những nhân vật quan trọng của hai giới chính thương (chính trị và thương giới) Nhật Bản.

Y Đằng Long mỉm cười với mấy vị chính giới đại lão đang nổi hứng ngâm thơ, tâm mắt dạo chơi nhìn theo tiêu điểm chú ý và tán thưởng của mọi người, phút chốc không dờn nổi.

Chỉ thấy Y Đằng Ưu Nhi mặc một thân lễ phục dài màu lam bạc, thản nhiên đứng lặng dưới ánh đèn thủy tinh huy hoàng, bộ kimono tơ lụa mềm mại được cắt may khéo léo làm đường cong lung linh của cô càng trở nên tao nhã mê người, tựa như một nữ thần mặt trăng tinh khiết. Ngay cả Y Đằng Long đang vội vàng đón tiếp khách khứa cũng không thể không âm thầm cảm thán: Tiểu Ưu Nhi thật sự trưởng thành rồi!

“Quý nghịch ngợm!”

“Ồi!” Y Đằng Ưu Nhi bị âm thanh bất ngờ làm hoảng sợ, quay phắt đầu lại, “Long.....” Cô vui vẻ gọi một tiếng, ôm lấy thắt lưng anh trai, “Anh hư quá đi, người ta nhớ anh như vậy, thế mà anh lại vô lương tâm vừa thấy mặt đã suýt làm em sợ muốn chết!”

“Con quý nghịch ngợm này, về từ bao giờ thế, sao không báo cho anh một tiếng?” Anh đánh nhẹ vào mũi cô ra vẻ khiển trách.

“Còn nói nữa!” Y Đằng Ưu Nhi hừ một tiếng, khoanh tay trước ngực, cười khẽ hát cầm lên, bộ dáng giận dỗi thập phần khôi hài. “Người ta cuối tuần trước đã về rồi, vốn định cho anh bất ngờ một chút, thế mà chờ đến tận bốn, năm ngày liền vẫn chẳng thấy Y Đằng đại thiếu gia vui đến quên cả trời đất của chúng ta mò về.” Ưu Nhi nheo cái nơ hoàn mỹ của Y Đằng Long, bày ra một bộ dạng bà vợ đánh đá bức cung chồng, “Nói! Mấy ngày nay anh có phải là đều trốn đi mấy chỗ hương khuê, lăn lộn với mấy mỹ nhân ngực lớn eo thon không hả?”

“Sai!” Anh không khách khí nắm tay cốc cho cô một cái, “bản đại thiếu gàn đây đều bận tối mày tối mắt với kế hoạch hợp tác liên doanh, mỗi ngày đều vất vả lao động, thời gian ngủ cũng không đủ, làm gì còn thời gian mà cùng mỹ nữ lăn lộn!”

“Ai ui.....” Y Đăng Ưu Nhi ôm lấy cái đầu bị đánh, ánh mắt ai oán, “Anh trai thôi, đánh làm gì mà mạnh như vậy, đau quá đi mất!”

“Ai bảo em đổ oan cho anh!” Minh ra tay thế nào chẳng lẽ anh không biết? Nhưng dưới ánh mắt ai oán của cô, anh vẫn không tự chủ được mà khuất phục, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, “Được rồi, xoa xoa rồi sẽ không đau nữa. Thật là, tính tình trẻ con như vậy, khi nào thì mới lớn được đây?”

“Anh trai xấu xa, đang nói cái gì thế hả?” Y Đăng Ưu Nhi sẵng giọng, cô ghét nhất là bị coi như trẻ con. “Bỏn tiểu thư năm nay đã hai mươi tư tuổi, sớm trưởng thành từ lâu rồi!”

“Đúng rồi đúng rồi, Ưu Nhi đã trưởng thành rồi.” Anh nghịch nghịch mái tóc dài của em gái, trêu chọc nói: “Lớn rồi thì có thể kén chồng mà chuẩn bị lập gia đình đi thôi.”

“Anh.....” Cô uy hiếp gằm nhẹ. Đáng ghét, chả ra đâu vào đâu cả!

“Đừng náo loạn, nam nhân vật chính hôm nay Nhâm Thiếu Hoài là thế giao với nhà chúng ta, tuổi chưa đến ba mươi mà đã là tổng tài tập đoàn Lôi Phong. Chẳng những kiến thức uyên bác, năng lực tuyệt vời, bề ngoài tuấn mỹ có thể so sánh với thần mặt trời, cho dù có nhìn bằng ánh mắt người đồng tính thì anh ta vẫn là một người rất xuất sắc. Bỏ lỡ anh ta, anh tiếc thay cho em đấy. Ưu Nhi, em cũng lớn rồi, không bằng liền chớp lấy cơ hội này mà đi lấy chồng đi!” Y Đăng Long ra vẻ ngả ngớn sờ soạng một phen trên khuôn mặt phấn nộn xinh đẹp.

“Anh.....đồ quá đáng!” Cô tức giận dậm chân, tròng mắt thông minh vừa chuyển động, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đột nhiên hiện lên một chút ý cười giả dối, “Long, nói như thế chẳng phải ám chỉ năm nay anh ba mươi hai tuổi thật sự có hơi già phải không? Được rồi, anh cả có việc em gái này đành vất vả một lần cũng không sao cả. Bây giờ em sẽ thay anh đi nói cho ông già kia biết, đưa con bảo bối nhất của ông xuân tâm nhận nhạo, quyết định cả đời ở vậy không lấy vợ.” Nói xong, cô ra vẻ sẽ đi đến chỗ Y Đăng Văn đang chuyện trò vui vẻ với khách khứa.

Y Đăng Long là con trai duy nhất của Y Đăng Văn, cũng là người thừa kế kiệt xuất nhất của Y Đăng gia. Từ sau khi anh trưởng thành, tiệc xem mắt tuy rất ít cũng đã làm anh nghĩ đến là muốn hôn. Hơn nữa mấy năm gần đây, lại cứ nghe thấy “Xem mặt” mà biến sắc, chỉ cần vừa nghe đến hai chữ này liền lập tức bỏ trốn mất dạng — đêm nay là ngoại lệ, bởi vì người bị vào tròng không phải anh.

“Đừng đừng đừng! Em gái ngoan, anh sai rồi, anh trai xin lỗi em.” Y

Đằng Long biến sắc, cánh tay sắt vươn ra đúng lúc ôm được vòng eo nhỏ nhắn của Y Đằng Ưu Nhi. Anh lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, a dua nịnh nọt như tên gian thần, rốt cục cũng dỗ được cô tươi cười rạng rỡ, mới quyết định đại nữ tử không chấp kẻ tiểu nhân, hào phóng thả cho anh một con đường sống.

“Em ấy!” Y Đằng Long nhẹ nhàng thở ra, nhin không được véo mũi cô. “Lớn như vậy rồi còn nghịch ngợm, phải mau mau tìm người đến trị em thôi!”

“Hừ, anh trai hư đồn chả nghĩ được chuyện gì tốt đẹp.”

Hai anh em nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, đều rất nổi bật trong đám đông. Tự nhiên đưa tới vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Mà bọn họ đại khái cũng đã thành thói quen, không thèm để ý đến tầm mắt ái mộ của mọi người, ưu nhân đầu khâu.

Đôi mắt chim ưng lợi hại của Y Đằng Long nhìn một lượt những ánh mắt tham lam chung quanh, rồi lại quay về khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tinh xảo của Y Đằng Ưu Nhi, mâu quang cũng trở nên ôn nhu rất nhiều.

Ai! Cho dù có thể bình yên vượt qua đêm nay, cuộc sống tự tại độc thân của Ưu Nhi cũng chẳng kéo dài được bao lâu nữa.

Trầm ngâm một lúc, Y Đằng Long quyết định tốt nhất vẫn nên cảnh báo trước cô em gái ngọc ngà không biết sống chết của mình.

“Ưu Nhi, em đã dám đến tham gia buổi tiệc này thì phải chuẩn bị tâm lý đi. Tập đoàn Lôi Phong và Y Đằng gia luôn luôn có mối quan hệ hữu hảo, hơn nữa gần đây bởi vì cùng hợp tác phát triển một kế hoạch mà quan hệ song phương càng thêm chặt chẽ. Ông già cứ suốt ngày muốn thân càng thêm thân, cho nên tốt nhất là để người ta thấy chướng mắt với tiểu ngu ngọc em đây, nếu không chỉ cần anh ta gật đầu một cái, ông già không nói hai lời, lập tức sẽ đem em đóng gói nhảy dù vào trong lòng anh ta, không chấp nhận cò kè mặc cả gì hết đâu.” (Vio: seo hai anh em nhà này cứ gọi cha là ông già thế nhè)

Tuy rằng nếu trở thành thông gia với tập đoàn Lôi Phong thì sẽ rất có ích cho sự phát triển của công ty, nhưng với anh hạnh phúc cả đời của Ưu Nhi mới là quan trọng nhất! (Vio: ây, muốn có ông anh trai thế này wó)

Y Đằng Long nói chuyện nghiêm túc như vậy mà Y Đằng Ưu Nhi lại căn bản coi đó là việc không đáng lo.

Cô nhún nhún vai, thoải mái nói: “Yên tâm đi, đại ca! Còn có Mỹ Sa Tử dịu dàng mềm mại đáng yêu và Liên Na rực rỡ diễm lệ đứng che phía trước em mà, anh lo gì chứ? Huống chi, cho dù hai người họ đều không được thì cũng vẫn còn có cả đám chị em họ phong tình vạn chủng đấy thôi!”

Y Đằng Văn hiển nhiên tạo tình thế ép buộc Nhâm Thiếu Hoài, bốn phía đều đưa tới những cô gái chưa kết hôn trong gia tộc.

Phải biết rằng, đàn ông Y Đằng gia bọn họ bởi vì có tiền tài quyền thế hùng hậu làm hậu thuẫn nên người người trắng hoa phong lưu, người đẹp trong thiên hạ có ai không đem vào phòng ngủ được? Trải qua mấy thời đại cố ý “thay đổi giống”, hiện tại Y Đằng gia nhiều nhất chính là tuần nam mỹ nữ. Cho nên, trong cuộc tranh đua của bách hoa này, Y Đằng Ưu Nhi tuyệt không lo lắng mình sẽ trở thành nữ nhân vật chính.

“Có nhiều mỹ nữ ở đây như vậy, em gái anh thật sự rất an toàn, anh không cần phải lãng phí mấy tế bào não quan tâm đâu.”

Không phải Y Đằng Ưu Nhi tự ti, mà là so sánh với những mỹ nhân đầy đặn xung quanh, dáng người cao gầy của cô chỉ như một cô bé, rất khó khiến người ta chú ý.

Y Đằng Long lại nghe vậy sắc mặt trầm xuống, không biết nên nói sao mới phải.

Vì bảo vệ cho cô em gái yêu quý, từ nhỏ Y Đằng Long đã xây dựng nhiều cơ sở ngầm xung quanh Ưu Nhi, ai dám có “ý đồ bất lương” với em gái anh đều sẽ được hưởng “ưu đãi” nghiêm khắc.

Dũng Chi Trợ con Mai cô chính là vì thâm mến cô nên mới bị anh ngầm ngầm tống đến Hokkaido xa xôi trồng hoa. Mà mấy người bạn có ý với Ưu Nhi dưới “lưỡi đao” của anh cũng phải biến thành những ông anh hiền lành.

Hơn nữa, khi anh không cảm được Ưu Nhi giao thiệp với thế giới bên ngoài phức tạp, anh đã làm đủ mọi cách tìm một siêu cấp bảo mẫu ở cạnh cô, ngoại trừ xử lý hết thảy mọi việc ra, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là hỗ trợ dập tắt ong bướm đến từ khắp nơi. Không ngờ anh khổ khổ sở sở thay cô giữ cho vườn không nhà trống cuối cùng lại làm cho cô hiểu nhầm rằng mình thiếu mị lực, không tin nổi!

Trời ạ! Bây giờ anh chỉ có thể hy vọng Nhâm Thiếu Hoài không ngầm trúng con bé, nếu không sẽ phiền toái rất lớn.

“Anh, anh bày ra cái bộ dáng quái dị này là để em vui sao? A.....buồn cười thật.” Y Đằng Long thở dài lại thành một bộ dáng kì quái, khiến Y Đằng

Ưu Nhi cảm thấy rất vui vẻ.

Y Đăng Văn không hổ danh là một “con cáo xảo quyệt”, tuy rằng bị vây bên trong bởi một đám người nhưng vẫn có thể tỉnh táo chú ý tới diễn biến chỗ Nhâm Thiếu Hoài. Tuy nhiên theo kết quả quan sát, đôi lông mày cũng vì thất vọng mà dần dần nhíu lại.

Nhâm Thiếu Hoài tuy rằng tỉnh táo lại khiêu vũ với mấy vị tiểu thư, nhưng vẻ lãnh đạm bất biến nơi đáy mắt thể hiện rõ cậu ta không có hứng thú.

Ai, vốn ông có chút hơi tin tưởng về mị lực của Liên Na diễm lệ và Mỹ Sa Tử mềm mại đáng yêu, chẳng lẽ lần này phải thất vọng thật rồi?

“Cha.”

Một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ tiến đến, Y Đăng Văn vừa thấy đó là đứa con gái làm cho ông nhiều phen đau đầu liền không khỏi hừ lạnh ra tiếng.

Hai anh em họ trao đôi ánh mắt, đồng thời phát ra tín hiệu “thời tiết không tốt, phải tự bảo trọng”.

“Hoá ra là Y Đăng thiếu gia và tiểu thư, mãi không thấy hai vị đại giá, lão đây còn tưởng rằng hai người lạc đường, lo lắng một lúc lâu, còn đang do dự không biết có nên phái người đi nghênh đón không, bây giờ cuối cùng cũng thấy xuất hiện rồi.....”

Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa.

Vì thế, tuy trong lòng hai anh em đang kêu gào thảm thiết nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đỡ lấy sấm sét kiêm tia chớp của phụ thân đại nhân mà không dám mở miệng biện bạch, phòng khi nói gì lỡ lời lại khiến tình hình tai nạn càng thêm trầm trọng.

“Bác Y Đăng, Y Đăng huynh.” Một giọng nói nam tính ôn hoà đúng lúc đó vang lên, ngăn chặn cơn bất mãn sắp trút xuống như mưa của Y Đăng Văn.

Tới thật đúng lúc! Hai anh em đều âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Nhưng ngay khi giọng nói vốn đã trầm thấp lại mang theo hơi rượu xuyên thấu vào tai, Y Đăng Ưu Nhi lại có cảm giác ngược hoàn toàn. Rùng mình run rẩy một cái, lông tơ trên lưng cô bỗng nhiên dựng đứng hết cả lên.

Cô lặng lẽ thở sâu, cố gắng bình ổn trái tim đang đập rất mạnh. Cô tò mò để mặc anh trai xoay người, khi đôi mắt to trong suốt gặp phải một đôi con ngươi đen thâm trầm như biển, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

“Thiếu Hoài, cậu chơi vui vẻ chứ! A, Ưu Nhi, anh chàng đẹp trai tư thế oai hùng toả sáng này chính là người em đã nghe danh từ lâu Nhâm Thiếu Hoài, cũng là vị khách chính của đêm nay. Thiếu Hoài, tiểu cô nương xinh

đẹp này chính là em gái bảo bối của tôi — Y Đằng Ưu Nhi.”

“Em gái?” Con người đen đang nhìn chăm chăm vào cô hiện lên một chút kinh hãi, nhìn thấy Y Đằng Ưu Nhi có một chút ngạc nhiên kinh hoàng, khoe miệng Nhâm Thiếu Hoài chậm rãi gọi lên độ cong quý dị.

“Đúng vậy.” Y Đằng Long đẩy Y Đằng Ưu Nhi đang trở tay không kịp về phía trước, “Đừng thấy Ưu Nhi bề ngoài trầm tĩnh nhu thuận, kỳ thật con bé rất nghịch ngợm, làm cho tôi đau đầu suốt ngày đấy.”

“Tôi có vinh hạnh được mời tiểu thư Y Đằng xinh đẹp cùng khiêu vũ không đây?” Nhâm Thiếu Hoài khom người tạo dáng, vừa lãng mạn lại vừa rất tao nhã.

“Ách.....” Khiêu vũ với anh ta? Cô hận không thể lập tức độn thổ biến mất, nhưng lúc sắp cự tuyệt lại nhìn thấy sắc mặt của cha cô liền trong nháy mắt sửa miệng: “Đây là vinh hạnh của tôi!” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng một đôi mắt to trong suốt như nước lại hung hăng trừng mắt nhìn kẻ đã đẩy cô vào hang cọp.

Lờm anh? Oái, anh đang giúp em thoát khỏi bể khổ mà, đúng là chó cắn Lã Động Tân!

Quá bận dùng sóng mắt kêu oan với em gái, Y Đằng Long hồn nhiên quên mất sự tồn tại của phụ thân đại nhân.

“Y Đằng Long!” Y Đằng Văn chưa bao giờ là một người dễ dàng quên chuyện gì, thật vất vả mới tóm được đứa con lẩn nhanh như chạch, ông đương nhiên không thể buông tha. “Con ngây ngốc cái gì, đi ra kia! Đi ra tâm sự với các vị tiểu thư cho cha, khiêu vũ với họ xem có thể thừa cơ tìm một cô vợ mang về không.”

Anh tuấn tuấn mỹ Nhâm Thiếu Hoài nhẹ ôm lấy thanh lệ mềm mại Y Đằng Ưu Nhi nhanh nhẹn bắt đầu nhảy. Dưới ánh sáng như ngọc chiếu rọi của chiếc đèn thủy tinh, hai người tao nhã phát huy hết kỹ thuật nhảy, tựa như một bức tranh phong cảnh đẹp tuyệt vời làm cho người ta bị hoa mắt thần mê.

“Anh.....anh nhìn tôi như vậy làm gì?” Con người đen thâm thúy của Nhâm Thiếu Hoài làm cho người ta sợ hãi, giống như bị hút hết hồn phách, làm cho cô cả người lông tơ dựng đứng.

Vio: mình ngất ở đoạn gay cần vậy có sao ko nhĩ?

Lương tâm của Vio: ko sao đâu, thế này mới có hứng chứ ị!

Vio: *gật gù* chí phải! Vậy lần sau cứ gay cần ta...cắt!

“Lần trước vì sao trốn?” Anh liếc mắt một cái liền nhận ra cô chính là tiểu hồ ly trong nhà kính.

“Cái gì mà trốn với không trốn, tôi không biết anh đang nói..... Oái!” Anh ngang nhiên thít chặt cánh tay đang ôm eo cô, khiến cả người cô thiếu chút nữa bị bẻ thành hai đoạn, đau đến mức phải oa oa kêu. “Anh thả lỏng một chút được không? Đừng ôm chặt như vậy, thế này rất khó coi, tôi cũng không khiêu vũ được.”

“Không được! Rút kinh nghiệm lần trước, tôi hiện tại đã thập phần biết em là một tiểu hồ ly giao hoạt. Nếu không giữ chặt em thì đến lúc em nhanh như chớp trốn đi, một mình tôi bị bỏ lại trên sàn nhảy mới là khó coi!”

“Cái gì hả, tôi không hiểu anh đang nói cái gì hết.” Cô chột dạ giả ngu, bàn tay nhỏ bé ở trên vai anh dùng sức cố gắng thoát ra, “Tôi thấy anh chỉ đang đánh lạc hướng, muốn thừa cơ tôi không chú ý ăn đậu hủ, không có cửa đâu!”(vì: chị thông minh quá đấy,thế là ko đc =.=)

“Không hiểu? Y Đằng Ưu Nhi, Nhâm Thiếu Hoài tôi không phải là trẻ con mà có thể để người ta phủ nhận vài câu cho xong!” Không để ý đến sự chống cự của cô, Nhâm Thiếu Hoài mạnh mẽ tăng thêm lực đạo, ôm chặt lấy thân thể mềm mại thơm tho vào trong lòng, “Nói, vì sao trốn?”

“Anh.....” Cô tức giận đến quên mất mình đang giả bộ vô tội, cắn răng gầm nhẹ: “Xin hỏi vị Nhâm tổng tài Thiếu Hoài tiên sinh anh minh này, vì sao tôi không nên trốn? Tôi không phải là đồ ngốc, gặp phải sắc lang còn ngây ra đứng đấy để bị phi lễ à? Tôi không muốn bị thương tổn, cho nên tôi nghĩ cách bảo vệ chính mình, cái này có gì sai chứ? Người thực sự phải kiểm điểm là đồ đại sắc lang anh đấy, anh có tư cách gì mà hung dữ với tôi?”

“Tôi sẽ không gây thương tổn cho em.” Anh trừng lớn mắt. Biết bao nhiêu phụ nữ dùng đủ mọi kế, phủ phục dưới gấu quần anh, chỉ mong được ngẫu nhiên ân sủng, cô lại dám lên án anh là.....sắc lang!

“Làm sao tôi biết được là anh sẽ không?” Muốn thi trừng mắt sao, cô cho tới bây giờ chưa từng thua ai. Mở lớn đôi mắt hạnh, cô càng ra sức trừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, anh dùng một chút, kiềm chế sức lực thả lỏng không ít.

“Hôm đó.....” Anh hòa hoãn mở miệng, “Dưới nắng sớm em tựa như một thiên sứ thuần khiết không chút tỳ vết, chính vì đẹp như vậy nên đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của tôi, làm tôi nhất thời khó kìm lòng nổi. Tôi nghĩ, cho dù có là vào một lúc khác thì cũng rất khó có biểu hiện tốt hơn được. Bất quá, suy nghĩ từ một góc độ khác, hành vi hôm đó của tôi là có chút đột ngột.”

Y Đẳng Ưu Nhi tức giận lườm hẩn một cái, “Muốn xin lỗi thì anh cũng phải thật lòng đi chứ, vòng vo như vậy thật không có thành ý.” Hơi đột ngột? Nhiều “ẩn ý” lắm đó!

Anh trừng mắt với cô, cô cũng không chịu yếu thế trừng lại, sau một hồi lâu cứ như vậy, anh bỗng bật cười.

“Đâu có.” Ôn nhu điểm điểm lên cái mũi nhỏ của cô, anh mềm giọng lấy lòng nói: “Ưu Nhi là đoá hoa giải ngữ(?) xinh đẹp thông minh như vậy, sao có thể không hiểu được lời xin lỗi từ tận đáy lòng của tôi chứ!”

Sự ca ngợi vô cùng thân thiết của anh làm khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, bất quá cô vẫn cứ mạnh miệng nói: “Đừng tưởng anh có thể quyến rũ được tôi, tôi không dễ bị lừa thế đâu.....”

“Bộ lễ phục này của em là hở lưng sao?” Anh đột nhiên lên tiếng cắt ngang câu nói chưa xong của cô, trừng lớn mắt, biểu tình cứ như cô là người ngoài hành tinh vậy.

“Đúng vậy!” Nhắc tới trang phục mình thiết kế, ánh mắt cô sáng ngời, cũng không so đo việc bị anh ngắt lời, lập tức thao thao bất tuyệt nói: “Lưng áo được cắt hình chữ V, vừa vặn có thể bày ra đường cong lưng nữ tính tao nhã và da thịt tuyết trắng không tỳ vết, đây là một trong những kiệt tác đặc ý nhất của tôi.”

Bộ trang phục dạ tiệc này là tác phẩm mới nhất của cô, bất quá, nghĩ đến ông anh trai rất có tinh thần gà mái bảo vệ con, cô đành phải buông mái tóc quăn cuộn sóng dài chấm thắt lưng xuống che phủ, làm cho người ta vẫn tưởng nó là thiết kế truyền thống. Nhưng điều kiện tiên quyết là, cô không cúi đầu, không làm động tác mạnh, cũng không khiêu vũ với ai hết.

“Thiết kế hở lưng là một trong những điểm đặc biệt của bộ..... Nhâm Thiếu Hoài!” Cô trợn to mắt, hỏn hển hạ giọng kêu lên: “Anh đang làm cái gì thế hả?”

“Làm cái gì? Đương nhiên là đang hưởng thụ lạc thú (thú vui) do bộ lễ phục này mang lại a.”

Vẻ mặt của anh thực vô tội, nhưng ma chướng vốn đang dán trên lưng cô lại y vào có mái tóc dài che đậy, không kiêng nể gì âu yếm vuốt ve tấm lưng mịn màng của cô. Một dòng điện từ lưng lan ra khắp chân tay làm cả người cô cứng đờ, nổi hết cả da gà.

“Hưởng thụ.....” Nàng nuốt nước bọt, cắn răng gặm nhẹ, ánh mắt phần nộ như sắp phát hoả. “Anh đang nói linh tinh cái gì thế hả? Tôi yêu cầu anh thu ngay cái móng vuốt sói lại!”

“Không đời nào!” Anh nhẹ nhàng cự tuyệt, biết chắc rằng cô không dám

gây xung đột với mình trên sàn nhảy làm trò cười cho người khác cho nên càng thêm không kiên nhẫn gì ăn đậu hũ thơm ngon của cô. Mà Y Đăng Ưu Nhi đáng thương thật sự cũng chỉ có thể cắn chặt răng.....nhìn. “Em dám mặc đồ rách rưới khiêu vũ với tôi, tôi không để ý đến hành động sỗ sàng này. Chỉ là theo ý của em mà hưởng thụ chút đậu hũ thôi. Bất quá sờ tới sờ lui đều là xương cốt, Ưu Nhi, không phải tôi ghét bỏ khinh thường gì đâu nhưng đáng người của em thật sự.....”

“Nhâm Thiểu Hoài!” Anh ta chẳng những phê bình kiệt tác của cô là “rách rưới” mà còn dám chê bai thân hình cô không đẹp? Thật quá đáng!

“Sao vậy?”

“Anh đừng có mà được tiện nghi còn khoe mẽ, khinh người quá đáng!”

“Tiện nghi? Ừm, em coi như có chút tự biết mình, biết bản thân cả người đều là xương cốt, quả nhiên là ‘quý’ không tưởng tượng được.

“Nếu không thích thì xin đừng miễn cưỡng. Lập tức, lập tức bỏ cái móng vuốt của anh ra!” Có ai cả người đều “không phải” là xương cốt sao? Đồ sắc ma đáng chết một vạn lần này!

“Không sao, dù gầy tôi vẫn tạm chấp nhận được.”(vio: chep, anh đúng là vừa cùn vừa BT)

“Nhâm Thiểu Hoài!”

Người bên ngoài không biết hai người đang giỡn thương múa kiếm, không thấy được lửa giận bên dưới mặt nạ hoà nhã của Y Đăng Ưu Nhi, chỉ thấy bọn họ thân thiết ôm ấp cứ nhảy một bài lại một bài. Biểu hiện nhiệt tình ngoài ý muốn của Nhâm Thiểu Hoài làm cho Y Đăng Văn vui sướng khẽ nâng đuôi lông mày.

Vốn tưởng rằng người có khả năng được Nhâm Thiểu Hoài để mắt tới nhất không phải là Mĩ Sa Tử thì chính là Liên Na, không ngờ Ưu Nhi xuất hiện lại làm đảo ngược hết thảy. Có điều, bất luận Nhâm Thiểu Hoài nhìn trúng ai đều tốt cả, kết quả vẫn giống nhau.

Phù, xem ra ông sẽ không phải thất vọng rồi. Chỉ là.....

Đôi mắt khôn khéo lướt qua chỗ Y Đăng Long, trầm ngâm một chút, trong lòng ông lập tức có tính toán.

Ngược lại với Y Đăng Văn đang vui vô cùng, những người đẹp tham dự bữa tiệc lại đang ghen ghét dữ dội, hận không thể xông lên đem hai người “xé” ra khỏi nhau.

Y Đăng Ưu Nhi vô lực không thể thoát thân cũng rất muốn nhanh chóng “xé bỏ” Nhâm Thiểu Hoài đang dính ở trên người đi, tầm mắt cầu cứu hướng về phía anh trai. Nhưng Y Đăng Long lại có thái độ khác thường, ánh mắt bất đắc dĩ quét về phía đám mỹ nữ đang bao quanh bên người anh, nhún nhún vai với đứa em gái bảo bối, ý nói mình bất lực.

Y Đăng Long nhận thấy mình đã quá mức bảo hộ em gái khiến cô ngây thơ quá độ như thế này. Bởi vậy, anh quyết định thừa dịp cơ hội đêm nay cho cô em gái bảo bối thoáng biết một chút về tình trạng thực tế. Dù sao thì trong tầm mắt của anh cô cũng không thể gặp chuyện gì bất trắc được.(vio: nhằm to ròi)

Y Đăng Ưu Nhi đáng thương lại không biết mình đã bị anh trai thả trâu ăn cỏ(vio: ý nói tạm thời không quan tâm đến), bất quá, khi cô vừa ngoái đầu lại nhìn đã phát hiện ra bản thân mình đang trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.

“Nhâm Thiểu Hoài, anh rốt cuộc muốn nhảy đến khi nào đây? Nếu anh còn không đổi bạn nhảy thì tôi khẳng định sẽ chết không toàn thân đó.” Những mũi tên nhọn loé sáng lạnh lẽo từ xung quanh phóng tới làm cho lông tơ toàn thân cô dựng đứng.

Nhâm Thiểu Hoài giương mắt nhìn theo tầm mắt cô. Chỉ cần chạm vào ánh mắt anh, chúng mỹ nữ liền như những nụ tầm xuân được cơn gió thổi qua đánh thức, chỉnh sửa nhan sắc, bày ra lúm đồng tiền như một đóa hoa cực kì xinh đẹp.

“Thực quá bất công!” Cô không cho là đúng bĩu môi, nhịn không được oán giận: “Cái loại đại sắc lang cử chỉ càn rỡ như anh sao lại được hoan nghênh như vậy? Mắt các vị tiểu thư đều mù hết rồi sao? Sao không có ai nhận ra được anh thật ra chỉ có cái bề ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong thì là một đồng thoi rữa.....”

Những lời phê bình không chút kiêng nể chọc giận Nhâm Thiếu Hoài, bàn tay đang đỡ lưng cô bỗng nhiên thắt chặt.

“Oái.....” Cô kêu rên, thập phần ngoan ngoãn câm miệng nghe giảng.

“Y Đằng tiểu thư yêu quý, em vừa mới nói gì đó tôi không nghe rõ lắm, phiền em lặp lại lần nữa.

“Tôi nói..... Nói.....” Dưới ánh mắt chim ưng lóe ra mũi nhọn, Y Đằng Ưu Nhi không chạy trốn chết đã là tốt lắm rồi, làm sao còn dám lặp lại câu nói kia, đôi mắt linh hoạt chuyển động, cô cứng rắn ưỡn ngực nói: “Tôi khát.”

“Hả?” Anh hoài nghi nhìn cô.

“Hả cái gì mà hả, người ta đang khát.” Cô chu đôi môi cánh hoa hồng nhuận, “Là phụ nữ, lại là tiểu thư, tôi rất vinh hạnh có thể được anh phục vụ. Nếu không thì mời anh buông ra, tôi có thể tự đi kiếm được.”

Suy nghĩ một chút, Nhâm Thiếu Hoài lôi cô ra khỏi sàn nhảy, lôi một mạch vào chỗ thoáng khí, vuốt ve khuôn mặt hơi ra mồ hôi của cô, nghiêm lệnh nói: “Em ở yên đây chờ, tôi đi một chút rồi quay lại, nhớ kỹ, không được đi đâu cũng không được nhận lời khiêu vũ với bất kì người đàn ông nào, rõ chưa?”

“Biết rồi!” Nhưng nói được đâu phải sẽ làm được.

Biểu tình của cô vô tội như vậy nhưng nghĩ lại “tiền án” của cô, anh không thể không dặn lại: “Em tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, nếu không—” Anh cố ý kéo dài giọng, cuối cùng kết thúc bằng hai tiếng hừ hừ, ý uy hiếp ngắn gọn mà hàm súc.

Hừ hừ? Nghệt mũi hay sao chứ! Cô lơ đãng làm mặt quỷ với bóng dáng đang đi xa dần của anh, tròng mắt trong suốt hơi chuyển động, thầm nghĩ lúc này không trốn thì còn lúc nào?

Mới xoay người cô liền gặp hai chị em ghen tỵ đến nổ mắt— Liên Na và Mĩ Sa Tử đang tiến đến. Không đợi các cô mở miệng, Y Đằng Ưu Nhi lập tức lớn tiếng dọa người.

“Tôi hiểu ý của các cô, nhưng việc đó tôi không quan tâm.” Sự nghiệp thời trang của cô vừa mới bắt đầu, cô không có thời gian cũng không có tâm tình nói chuyện yêu đương. Dừng một chút, cô lại nói: “Nếu các cô có ý với Nhâm Thiếu Hoài, cá nhân tôi hết sức cổ vũ hai người ra sức tấn công, tranh thủ tình cảm của anh ta. Các cô thông minh như vậy, đương nhiên đều hiểu Nhâm Thiếu Hoài kia mới là người quyết định chọn ai.”

Hai người đồng thời sừng sốt, họ biết Y Đằng Ưu Nhi nói có lý, “Nhưng.....”

“Không có phải nhưng hết, tôi vừa nói rồi đây, nếu thật sự thích anh ta thì

nhanh tay mà theo đuổi đi, đừng để mình phải hối hận.” Y Đằng Ưu Nhi phát tay chặn lại cái miệng nhỏ nhắn đang muốn nói gì đó của họ, lại thấy Nhâm Thiếu Hoài đang chậm rãi xuyên qua đám người hướng về chỗ này liền lập tức giật dây nói: “Thừa dịp bây giờ anh ta đang rảnh, các cô còn không mau đi qua đi? Tôi thấy Chân Lý Tử cứ như hổ rình mồi, hiển nhiên là rất có ý đồ, các cô mau nhanh nhanh lên, cẩn thận bị cô ta đoạt trước.”

Hai chị em họ ý thức được nguy cơ đang đến, không thềm cãi nhau với Ưu Nhi nữa mà vội vàng đi nghênh đón.

Y Đằng Ưu Nhi cười trộm, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói nam tính xa lạ.

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi có vinh hạnh được nhảy cùng cô một điệu không?”

Y Đằng Ưu Nhi trực giác muốn cự tuyệt nhưng trông mắt trắng đen rõ ràng vừa chuyển động liền, “Cám ơn!” Khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười ngọt ngào, vươn bàn tay nhỏ bé đáp lại lời mời từ người đàn ông xa lạ, thấy anh ta vẫn đang ngẩn người nhìn, cô liền chủ động kéo anh ta vào sàn nhảy.

Nhâm Thiếu Hoài từng bước chậm rãi bất ngờ lâm vào mỹ nữ trận, bị các người đẹp vây quanh ráo riết. Thế nhưng hai trông mắt hừng hực lửa hận vẫn không gặp trở ngại gì mà thẳng tắp bắn về phía Y Đằng Ưu Nhi đang cười rất tươi lôi người bạn nhảy mê hồn đang thân chỉ biết ngây ngô cười vào sàn nhảy.

“Đáng chết!”

Rõ ràng đã hứa với anh rằng sẽ không đi lung tung, cô lại vẫn dám nhận lời khiêu vũ cùng người khác!

Nhâm Thiếu Hoài đột nhiên tức giận làm những người đẹp xung quanh kinh sợ thất sắc, hốt hoảng chạy trốn.

Y Đằng Ưu Nhi trên sàn nhảy phía xa cũng cảm nhận được cơn tức giận của Nhâm Thiếu Hoài.

Anh ta làm gì được cô chứ?! Đôi mắt như nước linh hoạt đặc ý nhìn về phía Nhâm Thiếu Hoài, giống như cố ý khiêu khích, nhận khiêu vũ với hết người này đến người khác. Lúc sau chơi quá vui, cô thậm chí vút luôn Nhâm Thiếu Hoài vẫn đang như hổ rình mồi sang một bên, nhảy một bài lại một bài.....

“Cô ta không hợp với anh.” Y Đằng Chân Lý Tử quả quyết nói, lòng đố kỵ tràn ngập khiến khẩu khí của cô trở nên thô lỗ.

Nhâm Thiếu Hoài thu hồi nhanh ánh mắt đang nhìn chằm chằm Y Đằng Ưu Nhi, con ngươi đen khẽ nheo lại. Khi anh mở mắt ra, cảm xúc lúc trước

đã biến mất không chút dấu vết. Đối với câu bình luận tự cho là đúng kia anh cũng chỉ thản nhiên thoáng nhìn, thái độ bình tĩnh làm người ta khó có thể đoán được ý nghĩ thật sự của anh.

Điều này làm cho Y Đăng Chân Lí Tử đã thất bại rất nhiều lại càng cảm thấy nôn nóng.

Từ sau khi quyết định lấy ngai vàng phụ nhân tập đoàn Lôi Phong làm mục tiêu, Y Đăng Chân Lí Tử liền tiến hành điều tra và theo dõi bí mật Nhâm Thiếu Hoài, lợi dụng hết cỡ mỗi một cơ hội có thể xuất hiện trước mặt anh. Nhưng trong suốt mấy ngày nay tới bây giờ, thứ mà cô đạt được, ngoại trừ suy sụp vẫn là suy sụp.

Thân là người lãnh đạo tập đoàn, Nhâm Thiếu Hoài rất bận rộn, bên người lúc nào cũng có người đi theo, hơn nữa thư kí của anh lại rất khó tính. Cô với anh giống như người của hai thế giới khác nhau, căn bản ngay cả tới gần cũng rất khó. Có thể trực tiếp đối diện với anh như lúc này là cơ hội ngàn năm khó tìm, cô phải nắm lấy nó thật tốt để thể hiện bản thân.

Y Đăng Chân Lí Tử thở sâu, đứng thẳng lưng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo bày ra góc độ đẹp nhất, thần thái tự tin bình tĩnh.

“Người phụ nữ mà anh cần phải là người có khả năng thay anh lo liệu việc nhà, cũng phải có ngoại hình hoàn mỹ và khả năng xã giao tốt, như cá gặp nước chu toàn về phía khách hàng, giúp anh thiết lập được những mối quan hệ có lợi. Như vậy anh mới có thể không phải lo lắng về bất cứ điều gì mà toàn lực tập trung cho sự nghiệp.”

Đôi môi cánh hoa đỏ tươi mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền kiêu mỹ, đôi mắt đẹp trong suốt phóng ra thâm tình vô hạn, đủ để làm một người đàn ông cứng rắn như sắt thép tan chảy thành nước. Nhưng Nhâm Thiếu Hoài vẫn cứ lạnh nhạt mà chống đỡ, không bị xoay chuyển chút nào.

Cô gái này đúng là tự tin quá độ, cô ta rốt cuộc dựa vào cái gì mà thay anh quyết định nên cưới một người vợ như thế nào?!

Khuôn mặt tươi cười của Y Đăng Chân Lí Tử nhất thời thất sắc, xấu hổ cứng đờ. “Những.....những điều đó Y Đăng Ưu Nhi đều không làm được, cô ta là kẻ lạc loài trong Y Đăng gia, tính tình tùy hứng lại kiêu căng, là một cô gái được chiều chuộng suốt ngày cần người khác cẩn thận che chở, không thể làm một chủ mẫu của danh môn vọng tộc, cho nên.....”

“Cám ơn cao kiến của cô.” Bề ngoài, Nhâm Thiếu Hoài bày ra bộ dáng yên lặng lắng nghe, kỳ thật căn bản chẳng nghe được bao nhiêu. Toàn bộ lực chú ý của anh đều tập trung trên sàn nhảy, một đôi mắt chim ưng lợi hại vẫn nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Y Đăng Ưu Nhi.

Cho nên khi Y Đằng Ưu Nhi vừa có động tĩnh khác thường, anh lập tức cắt ngang hội nghị phát biểu chính kiến của Y Đằng Chân Lí Tử, gật gật đầu xoay người nhanh chóng bước đi không chút lưu luyến.

“Nhâm Thiều Hoài.....” Y Đằng Chân Lí Tử kinh ngạc nhìn theo bóng dáng rời đi của anh, hận thiếu chút nữa nghiêng gãy cả răng.

Chỗ ngồi lộng lẫy lại thanh lịch trong vườn hoa hồng này là biệt thự nhà Y Đằng, tiệc tùng của Y Đằng gia mười lần thì có tám lần đều cử hành ở nơi này, bởi vậy nó cũng nổi tiếng trong giới xã giao truyền thống ở Nhật Bản.

Y Đằng Ưu Nhi vừa tiến vào vườn hoa lịch sự tao nhã cả người liền cảm thấy thoải mái vô cùng, tâm tình cũng rất thích hợp để ngắm cảnh đẹp. Dọc theo con đường mòn hai bên rậm rạp rồi xuyên qua một cái cổng vòm lập tức sẽ đến nơi bí mật của cô trong vườn hoa.

“Hừ.....” Cô hờn dỗi than vãn, tùy ý đá văng đôi giày cao gót đang đi, chân trần dẫm trên thảm cỏ mềm mại, cảm giác tự tại không hề bị bó buộc làm cả thể xác và tinh thần cô thoải mái, sáng khoái nhẹ ngâm nga, thân hình chuẩn thon dài thoả sức múa những điệu múa balê tao nhã.

Nghĩ đến bộ dáng phát hoả của Nhâm Thiểu Hoài lúc bị vây trong mỹ nữ trận, cô hơi sợ, một trận run rẩy nhanh chóng lan khắp toàn thân, làm cô nhin không được bật cười khanh khách.

Không phải mất thẩm mỹ của Y Đằng Ưu Nhi khác với người bình thường, cô cũng giống như tuyệt đại đa số phụ nữ, đều thích Nhâm Thiểu Hoài bề ngoài anh tuấn trác tuyệt cùng khí thế cao ngạo làm người khác phải run sợ, lại càng bội phục năng lực siêu phàm và thành tựu đáng khâm phục của anh ta. Nhưng so với những người phụ nữ khác xung quanh anh, cô hiểu rất rõ khả năng của mình.

Cô biết mình căn bản không phải là đối thủ của Nhâm Thiểu Hoài. Anh ta lời đời mà tự tin, cũng có khả năng dùng thủ đoạn để đạt được những gì mình muốn, có lẽ bây giờ anh có chút hứng thú với cô, nhưng hứng thú này có thể lâu dài sao? Sau này thì thế nào? Cô không muốn vì hứng thú nhất thời của anh mà phải trả giá bằng cả cuộc đời, thật sự không đáng. Vì thế, cô đành phải coi anh ta như loài mãnh thú rắn rết, duy trì khoảng cách để được an toàn.

Nhâm Thiểu Hoài bản tính phóng túng có rất nhiều điểm giống với cha cô. Bọn họ đều tuấn tú xuất sắc lại có tiền tài quyền thế, cho dù không chủ động trêu hoa gheo nguyệt thì những điều kiện kia cũng đủ để hấp dẫn ái mộ từ khắp nơi, ánh mắt mong chờ và ghen tị của chúng mỹ nữ trong bữa tiệc đã đủ để chứng minh.

Gả cho Nhâm Thiểu Hoài tuyệt đối là ác mộng!

Xinh đẹp và tiền tài quyền thế cũng không đủ để đảm bảo rằng hôn nhân sẽ hạnh phúc, mẹ cô là một minh chứng rõ ràng. Xuất thân danh môn lại chỉ có thể chịu đựng sự không chung thủy và tra tấn của chồng. Cô không biết Nhâm Thiểu Hoài có bao nhiêu mối quan hệ mập mờ nhưng hành vi như quỷ

đôi háo sắc của anh ta, Y Đằng Ưu Nhi đánh chết cũng không dám tin anh ta có được mấy phần trinh tiết[bạn Vi: trinh tiết của anh á =)]. Với thái độ kiêu căng ngạo mạn kia thì anh ta có khi ngay cả hai chữ này còn không biết ấy chứ.(bạn Vi: hai chữ “trinh tiết” ạ!)

Lúc này, bầu trời đêm có vẻ cao xa, sao sáng như dẹt, vàng trắng khuyết lạnh lùng toả ra ánh sáng bàng bạc, vườn hoa hồng lãng mạn giống như được phủ thêm một tầng lụa mỏng, làm cho người ta càng cảm thấy u mật thanh nhã mà yên tĩnh.

Y Đằng Ưu Nhi bắt giắc dừng lại điệu múa, hai tay lười biếng chống thất lưng, thở sâu, làm cho không khí mát mẻ xoá đi suy nghĩ trong lòng. Không còn suy nghĩ linh tinh, trong lòng cũng lắng xuống.

“Anh đi đường Dương quan của anh, tôi chọn cầu độc mộc của tôi, anh tốt nhất đừng đến làm phiền tôi!” Cô khẽ nói.

“Không có khả năng, mà cũng không còn kịp nữa rồi!”

Hơi thở nam tính mãnh liệt vọt tới, cô còn chưa kịp phản ứng, hai bàn tay nóng như lửa đã từ phía lưng hờ ra thò vào bên dưới váy, nhanh chóng phủ lên bộ ngực sữa không hề phòng bị của cô.

Phút chốc, máu toàn thân dồn lên trên, Y Đằng Ưu Nhi nháy mắt đỏ bừng mặt. Hơi thở này.....Nhâm Thiếu Hoài! Sao anh ta có thể.....Cả người cô cứng đờ không thể nhúc nhích.

Cô ngậy người cũng không có nghĩa là anh ta không thể động, ngược lại, đôi tay tà ác kia càng hoạt động lợi hại hơn. Đôi nhũ hoa mềm mại trắng như tuyết vì bị anh vuốt ve mà đẫy đà, dựng thẳng.

“Nhâm Thiếu Hoài, anh lại như vậy.....” Nâng đôi tay nhỏ bé lên muốn tóm lấy hai bàn tay kiêu ngạo kia, nhưng cách một lớp quần áo khiến cô muốn bắt cũng không bắt nổi. “Đại sắc lang, mau thả tôi ra.”

“Không đời nào! Ưu Nhi, tôi phát hiện ra em bề ngoài thoạt nhìn có điểm suy dinh dưỡng, nhưng chỗ này.....” Nhâm Thiếu Hoài dùng bàn tay mềm mại vuốt ve, “Còn may vẫn có thịt, tôi rất vừa lòng.”

“Vừa lòng cái đầu anh ấy, anh..... anh hơi quá đáng rồi đấy, nếu không buông tay, tôi sẽ gọi người.....” Lời còn chưa dứt đã lại bị ma chướng trước ngực tàn sát bừa bãi đôi nhũ hoa đẹp như tiên giống như một sự trừng phạt.

“A!” Đau đớn bén nhọn ở sâu trong nơi nữ tính khiến Y Đằng Ưu Nhi chấn động, hai chân vô lực, cả người đổ vào lòng ngực kiên cố của anh.

Anh ôm ngang lưng cô, thấp người ngồi xuống chiếc ghế sắt ẩn trong bụi hoa. Lòng ngực dán sát lưng cô, cánh tay sắt ôm chặt lấy thất lưng ép cô phải ngồi trên đùi mình, tay kia dạo chơi trên người cô.

“Không..... Đừng như vậy.....” Đôi tay nhỏ bé run run bần rợn đầy móng vuốt sói ra, hồng hên kêu lên: “Tôi cảnh cáo anh, trong bữa tiệc có rất nhiều người, anh dám phi lễ tôi, tôi sẽ kêu lên.....”

“Tôi khuyên em đừng uổng phí sức lực, nơi này cách gian nhà chính một quãng tương đối. Tối mùa xuân se lạnh, người ta ở bên trong có điều hoà âm áp, tôi không tin sẽ có người tới nghe tiếng mèo kêu của em.” Lòng bàn tay quynh luyến vuốt phẳng bộ ngực nõn nà như tuyết như ngọc, làn da mềm mại trơn nhẵn làm anh bị mê hoặc.

“Anh.....” Cô tức giận đến mức muốn gào thật to, lại sợ nhỡ thật sự gọi tới một đồng người thì cô sẽ rất thảm. “Long sẽ tới tìm tôi, nếu anh ấy biết anh khi dễ tôi, nhất định sẽ không bỏ qua.”

“Thật sao? Anh ta sẽ.....” Anh thì thầm, răng nanh sói cắn cắn bả vai mịn màng như trân châu của cô, lần dần lên cái cổ duyên dáng, đầu lưỡi nóng bỏng thám hiểm khe liếm vào lỗ tai mẫn cảm. “Đối phó với tôi như thế nào?”

“Anh ấy sẽ, a.....” Một dòng điện chạy khắp toàn thân, cô cảm thấy hạ thân chảy ra một dòng nước ấm khác thường, bàn tay nhỏ bé đang chống cự càng có vẻ yếu đuối vô lực.

Mà cặp ma chường kia của anh như vào chỗ không người, không chút kiêng nể khiêu khích mân mê trên da thịt non mềm của cô, châm lên ngọn lửa cứ một chỗ lại một chỗ.

Cô dòn dập thở hào hển, nôn nóng vắn vẹo thân mình, cảm thấy nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, cả người dường như đang cháy, ngay cả hô hấp cũng nóng bừng bừng.

Nhưng anh dường như còn chưa thấy đủ, hai tay cố định vòng eo mảnh khảnh của cô, dễ dàng xoay người làm cho cô mặt đối mặt ngòì trên đùi anh. Lặng lẽ vén lễ phục của cô lên tới thắt lưng, hai tay thật cẩn thận nâng bộ ngực sữa tuyết nõn không tỳ vết lên, há mồm ngậm cả nụ hoa đỏ tươi, cúi đầu bừa bãi mút như con sói đói khát.

“A.....” Theo bản năng cô ưỡn ngực, đầu bắt đầu hoa lên như say rượu, mờ mịt lại lâng lâng, ý thức dần dần biến mất.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, không khí se lạnh lướt nhẹ qua cành lá, mơn man trên thân thể như điêu khắc từ bạch ngọc của cô. Nhất thời như ngâm mình vào bồn nước đá khiến cô run lên, lập tức tỉnh táo lại. (bạn Vi: chẹp, tiếc nhể)

“A.....” Cô hoảng sợ kêu lên, đẩy mạnh anh ra rồi nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng kéo xuống chiếc váy lụa đang bị vén lên tận thắt lưng, che lại cơ thể trần trụi. Quá tức giận, cô giơ tay thật sự rất muốn cho Nhâm Thiểu Hoài một cái tát.

“Đừng hòng.” Anh đúng lúc tóm được tay cô dùng sức lôi kéo, làm cô kinh hô một tiếng, ngã vào trong lòng anh. Một tay kia nâng gáy cô lên, miệng rộng hé ra, không chút khách khí nuốt hết đôi môi anh đào phấn nộn.

Cô còn chưa kịp giẫy dụa thì đã một lần nữa chìm đắm trong cơn tình dục say lòng người.

Ngay khi hai người sắp không không chế được nữa, âm thanh nói chuyện mơ hồ vang lên kéo lí trí trở lại với Nhâm Thiểu Hoài. (bạn Vi: ta hận mấy người phá đám kia...)

Tâm không cam tình không muốn rời môi cô, chỉ thấy Y Đằng Ưu Nhi vui sướng cứ nhiên đang vui sướng ra mặt. Hơi thở gấp gáp, đôi mắt sáng khép hờ, khuôn mặt hồng hào càng quyến rũ làm xuân ý nhộn nhạo, thân thể mịn màng như ngọc lại lần nữa hiện ra trong đáy mắt nóng rực của anh.

Nhâm Thiểu Hoài tuy rất tiếc nuối nhưng vẫn không khỏi lo lắng!

Tuy rằng đã là mùa xuân nhưng không khí vẫn đang lạnh thấu xương, anh cũng không muốn vì vui vẻ nhất thời mà hại cô sinh bệnh. Huống hồ với trạng thái bây giờ của mình, chờ đến lúc anh cảm thấy thoải mái thì chỉ sợ cô đã phải vào viện cấp cứu vì viêm phổi. (bạn Vi: xiu...)

Anh lưu luyến cắn cắn làn da mềm nhẵn trắng như tuyết, “Đây toàn bộ đều là của tôi, tôi không muốn có bất cứ người đàn ông nào đụng vào, em tốt nhất tránh ra bọn họ ra, nếu không hậu quả tự gánh vác!” Anh âm trầm đe dọa.

“Không.....Tôi không phải là của anh, anh không có tư cách cảnh..... cảnh cáo tôi!” Cô quật cường tranh thủ quyền tự chủ, nhưng giọng nói khàn khàn và cơ thể đang run rẩy lại phô bày sự bất lực của cô.

“Đừng nói em không biết đêm nay em đến đây là để gặp gỡ tôi.” Bàn tay háo sắc đặc ý chơi đùa với đôi gò bồng tuyết.

Cô cắn môi khế ho, lại mạnh miệng nói: “Cùng lắm cũng chỉ là gặp gỡ xem mặt thôi, tôi đâu có đồng ý sẽ gả cho anh.”

“Em cho là em có quyền phản đối sao?”

Thế là có ý gì? Y Đằng Ưu Nhi còn chưa kịp hỏi, cái miệng nhỏ nhắn

ngọt ngào lại bị anh nuốt hết. Nhâm Thiều Hoài hung hăng hôn cô đến không thở nổi, mới quát khê nói: “Không được phép lại nhận lời khiêu vũ với người đàn ông khác, rõ chưa? Không được!”

“Anh làm cái gì.....” Trong mắt anh chợt loé lên sự lạnh lùng sắc bén rồi biến mất, làm cô cả người run lên, vô thức không ngừng nói: “Biết rồi.”

“Tốt lắm.” Sự phục tùng của cô làm anh cảm thấy rất vui vẻ, “Tôi thích kiệt tác này của em.”

Gì, không phải anh ta vừa mới phê bình nó là đống “rách rưới” sao?

Thấy phản ứng của cô là một bộ dáng mờ mờ mịt mịt, anh mới tà ác nói thâm vào tai cô: “Bởi vì.....cởi ra thật dễ.”(bạn Vi: xiu tập 2...)

“Anh.....” Cả người nhiệt độ dồn hết lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cô xấu hổ và giận dữ nhìn anh chằm chằm, đôi mắt to xinh đẹp như chuẩn bị phát hoả.

Thế mà anh một chút cũng không cảm nhận thấy uy lực kia, ngược lại còn khanh khách bật cười nhẹ.

“Em sửa sang lại dung nhan một chút đi, tôi đi vào trước!” Khẽ chạm vào đôi môi cánh hoa ửng đỏ của cô, dường như còn thấy chưa đủ, lại hôn thêm một cái, lại một cái..... Đến tận lúc anh hiểu dù bao nhiêu lần cũng sẽ không đủ mới lưu luyến không rời đứng dậy bước đi.

Nhanh chóng sửa sang lại trang phục hỗn độn, sờ sờ cánh môi vừa sưng vừa nóng, “Đại sắc lang đáng chết!” Y Đằng Ưu Nhi tức giận phỉ nhổ hành vi ác liệt của Nhâm Thiều Hoài, lập tức lại buông tiếng thở dài. Chẳng biết mình bây giờ đã thành cái bộ dáng quý gì nữa, cô nào dám đi ra ngoài dọa người? Dù sao cô vốn cũng không có hứng thú gì với bữa tiệc, không bằng thừa cơ trốn luôn!

Chiếc xe thể thao đỏ rực gọn gàng đỗ ngay cửa một nhà hàng năm sao.

Anh chàng làm ở bãi đậu xe lập tức chào đón, “Chào mừng quý.....” Tầm mắt sững sốt dừng lại trên người cô gái tóc dài vừa bước xuống xe.

“Cẩn thận a, kìa, nước miếng rớt lên đồng phục thì sẽ rất khó coi.” Một thanh niên tuấn tú trẻ tuổi bốn cợt thức tỉnh bãi anh chàng kia, thấy đôi phương mặt nháy mắt đỏ lên, một bộ dáng hận không thể rứt đầu vào cái mai như con rùa, anh ta nhin không được bật cười một tiếng, hộ tống đại mỹ nữ làm người ta kinh diễm cười vang tiến vào đại sảnh.

“Anh Sơn Bản(yamamoto), trêu đùa nhân viên nhà mình thú vị đến thế sao?” Y Đằng Ưu Nhi bó tay lắc đầu. “Thật là, sắp kết hôn với làm cha rồi, cái tính thích trêu cợt người khác chẳng sửa được chút nào.”

“Thật ra.....” Sơn Bản Tư đột nhiên dừng bước, hai tay nâng lên khuôn

mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Y Đằng Ưu Nhi, con người tinh tế đang chăm chú nhìn cô toát ra nhu tình chân thành. “Thật ra anh không đùa, ngay lần đầu gặp em anh đã bị em mê hoặc cướp mất hông. Lúc trước khi em muốn đi du học, anh đau lòng không thể chịu nổi! Hơn nữa em càng ngày càng đẹp, tình yêu anh dành cho em cuộn cuộn như nước sông, mãi không bao giờ cạn.....”

“Thật sao?” Y Đằng Ưu Nhi khinh thường liếc anh ta một cái, cười mà không cười nói: “Một khi đã như vậy, tại sao khi em đang ‘lưu lạc’ nơi đất khách gian khổ phẫn đấu, anh lại tìm được một vị hôn thê ‘số phận đã định’?”

Sơn Bản Tư là bạn của Y Đằng Long, lúc còn đi học là khách quen của Y Đằng gia, ngay lần đầu tiên nhìn thấy cô đã tự nhận là “nhất kiến chung tình”. Cho dù đã bị Y Đằng Long hung hăng “dạy dỗ” nhưng mỗi lần gặp lại cũng không quên tuyên thệ quyết tâm muốn lấy cô, lúc ấy cô chỉ coi là trò đùa, sự thật chứng minh quả thật đúng là trò đùa số một.

Hôm nay, anh mời Y Đằng Ưu Nhi ăn cơm là để giới thiệu cho vị hôn thê của mình, nhân tiện đa tạ nhà thiết kế nổi tiếng trong số thế hệ trẻ của Paris này đồng ý đích thân thiết kế váy cưới cho vị hôn thê của anh.

“Oái!” Sơn Bản Tư nghe vậy há hốc mồm, đột nhiên bày ra vẻ mặt bi tráng anh hùng, “Được rồi, anh không nên thừa dịp em không có ở đây mà thay lòng đổi dạ yêu người khác. Để chứng minh nhân cách của anh, cũng để thực hiện lời hứa ngày xưa với em, anh quyết định sẽ huỷ bỏ hôn lễ này. Lại đây nào, để chứng minh quyết tâm của anh, chúng ta hãy ‘hôn’ một cái ước hẹn.” Nói xong, Sơn Bản Tư liền tiến ngay lại gần Y Đằng Ưu Nhi.

“Này.....” Ưu Nhi giật mình, vừa bực mình vừa buồn cười đẩy khuôn mặt đang gần sát ra, sáng giọng: “Không biết xấu hổ, ai muốn có nụ hôn ước hẹn với anh chứ.”

“Lại đây, lại đây, anh sẽ yêu thương em thật nhiều.” Cách nói dụ dỗ nghe cứ như một con sói đang nói với một con cừu ngây thơ vô tội.

“Sơn Bản Tư thôi tha, anh dám công khai đùa giỡn em hả?” Bàn tay bạch ngọc nhỏ bé lặng lẽ xuất hiện chỗ phân eo rắn chắc của anh, dùng sức véo mạnh.

“A! Nhẹ thôi, nhẹ thôi.” Sơn Bản Tư vặn vẹo nghiêm mặt hô nhỏ, tay véo đáng sợ quá. “Xin Ưu Nhi đại tiểu thư tha cho tôi lần này, tiểu nhân về sau không dám nữa.”

“Hừ, coi như anh thức thời. Nếu không an phận, cẩn thận em báo cáo với vị hôn thê của anh, đến lúc đó nhất định anh không được yên đâu.” Cô khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt đắc ý.

Sơn Bản đang định nói gì đó, đột nhiên thấy cả người lông tơ dựng đứng,

chỉ thấy cách đó mấy chục mét có một đám nhân viên văn phòng, trong đó một người đàn ông khí độ trầm ngưng có vẻ như là lãnh đạo, đang dùng ánh mắt lạnh như băng trừng trừng nhìn bọn họ — đúng! Chính là hắn.

Sơn Bản Tư tự dưng bị trừng đòn phải vắt hết óc ra mà suy nghĩ.

Kỳ quái, một người đàn ông có khí thế ngang tàng như vậy khiến người ta rất khó quên, nếu không có ấn tượng gì về anh ta chứng tỏ họ không hề biết nhau, thế thì.....anh ta làm gì mà bày ra một bộ dáng muốn chém anh thành mười bảy mươi tám phần thế kia?

“Sao vậy?”

Y Đằng Ưu Nhi nhận ra Sơn Bản Tư hơi khác thường.

“Không có gì đâu, Nại Nại chắc là đã đến rồi, chúng ta mau đi vào thôi.” Anh khoác tay lên bờ vai mảnh khảnh của cô, vội vàng tiến đến thang máy. Anh hiện tại đã là trai có vợ, phiền toái nếu có thể tránh được thì tốt nhất là nên tránh.

“Mẹ.” Y Đằng Ưu Nhi vừa bước vào phòng khách chỗ mẹ cô liền tò mò gọi: “Mẹ tìm con sao? Có chuyện gì.....” Trước mắt cô đúng là thân ảnh to lớn của cha. Cô giật mình một chút, trực giác nhìn quanh tìm mẹ.

Hoàn hảo, mẹ tuy rằng giống như con thỏ trước mặt sư tử, vẻ mặt kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt nhưng không bị thương tổn gì cả.

“Ưu Nhi.” Y Đằng phu nhân vừa thấy con gái đến, nháy mắt thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng kéo cô đến bên người, nhẹ giọng báo cho con gái biết: “Cha con có việc cần nói với con.”

“Cha ạ!” Y Đằng Ưu Nhi cung kính chào hỏi.

Kỳ quái, Thê Phượng cư là nơi mẹ ở, cha đã nhiều năm nay chưa từng bước vào, hôm nay sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Thấy vẻ mặt ôn hoà của ông, trong lòng cô đột nhiên trầm xuống. Chuyện có thể làm cho cha vui vẻ bình thường đều làm cho người khác phải khổ sở, cho nên lúc này đây cô thật sự có dự cảm không tốt.

“Ưu Nhi, mấy ngày trước ta đã nhận lời câu hôn của Thiếu Hoài, cũng quyết định đến cuối tháng sẽ cho hai đứa kết hôn, tính từ bây giờ thì còn không đến một tháng nữa. Thời gian có chút gấp gáp, có điều, ta sẽ phái người đến hỗ trợ, bọn họ đều là những người chuyên nghiệp rất có kinh nghiệm, con không cần phải lo lắng.” Y Đằng Văn cao hứng gật gật đầu, tâm nguyện đã đạt được làm ông cảm thấy rất vui sướng.

Nhâm Thiếu Hoài thật sự muốn kết hôn với cô? Y Đằng Ưu Nhi rất kinh ngạc, tại sao có thể như vậy? Cô đã nghĩ rằng mình không cần để ý đến anh nữa, dù sao mấy người chị em của cô tích cực với anh như thế, không ngờ anh.....Sao anh lại muốn kết hôn với cô? Điểm ấy sau này nói sau, bây giờ quan trọng nhất là cô còn chưa đồng ý sẽ lập gia đình, cha cô sao có thể tự tiện quyết định?

“Cha!” Y Đằng Ưu Nhi cắn giận bất bình trừng mắt nhìn người cha đang đắc ý dào dạt, “Hôn nhân với con là một chuyện rất quan trọng, liên quan đến hạnh phúc cả đời của con, sao cha có thể không hề hỏi con một tiếng mà đã bá đạo quyết định hết thảy như vậy?”

“Con đang trách ta sao?” Ông không hài lòng giận tái mặt. “Ta là cha của con, việc hôn nhân của con vốn là do ta quyết định, ta muốn gả con cho ai thì gả, cần gì phải hỏi ý kiến của con chứ?”

“Cha.....” Bộ dáng đương nhiên kia của ông thiếu chút nữa làm cho Y Đằng Ưu Nhi tức chết. “Bây giờ đã là thời đại vũ trụ rồi, nhân loại sắp di dân lên sao hỏa rồi, cha vẫn còn đang dừng lại ở thời đại trung cổ ‘Cha mẹ đặt đâu, con ngồi đấy’ sao?”

“Câm mồm!” Y Đằng Văn lạnh lùng quát, “Một người đàn ông có điều kiện tốt như Nhâm Thiệu Hoài bao nhiêu muốn mà còn chẳng được, có thể gả cho anh ta là phúc khí của cô, cô còn định thế nào nữa?”

“Ai muốn gả cho anh ta thì cứ việc, Y Đằng Ưu Nhi con không thèm! Việc hôn nhân của mình con sẽ tự quyết định, nếu là cha đáp ứng hôn sự thì cha đi mà lấy anh ta, không liên quan gì đến con hết.” Y Đằng Văn thái độ cứng nhắc kiên quyết, Y Đằng Ưu Nhi cũng chẳng chịu thua kém chút nào.

“Hỗn láo!” Tuấn nhan càng trầm xuống, bàn tay phẫn nộ dùng sức đập lên mặt bàn. “Cô dám dùng loại thái độ này nói chuyện với cha cô sao? Tất cả đều là lỗi của mẹ cô, bản thân đã vô dụng thì thôi, lại còn cho cô ra nước ngoài từ lúc nhỏ đi mà tiếp thu mấy thứ tà ma ngoại đạo, bây giờ mới để cho cô ngay cả đạo hiếu cơ bản của một người con cũng không biết.”

Y Đằng Ưu Nhi cũng tức giận không kém gì cha, cô ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn ương ngạnh, không chút khách khí chỉ trích: “Cha đừng có đánh trống lảng mà nói sang mẹ con. Hôn nhân là chuyện lớn cả đời người, cha hoàn toàn chưa từng hỏi qua ý kiến của con liền một mình đính ước với người ta, thế là bá đạo không phân rõ phải trái. Là chính cha không đứng trước, cha còn có mặt mũi mà trách người khác sao?”

“Cô.....” Với quyền thế địa vị của Y Đằng Văn, người dám nói chuyện với ông như vậy thật sự không nhiều lắm, bất hạnh cho ông trong nhà còn có một người, thường xuyên làm ông tức giận đến mức muốn một phen bóp chết cô.

Tức giận liếc mắt về phía người vợ đang phát run trên ghế sofa, nếu không phải hai mẹ con bọn họ bộ dáng rất giống nhau thì ông thực hoài nghi đứa con gái to gan lớn mật này có phải là sai lầm của ông rồi hay không.

Để củng cố quan hệ hợp tác của hai gia tộc, cuộc hôn nhân này nhất định

phải tiến hành. Vì mục đích cầu thành đạt, Y Đằng Văn đành phải nhin lại con tức giận.

“Mặc kệ thời đại có tiến bộ như thế nào đi chẳng nữa, cô vẫn là con cháu nhà Y Đằng này. Trong Y Đằng gia, hôn nhân đại sự của con cái luôn luôn do cha mẹ tác chủ, đây không gọi là bá đạo, ta biết cô là do kinh ngạc quá độ nên mới nhất thời không thể chấp nhận. Con là con gái của ta, ta sẽ không để con phải chịu ủy khuất, Nhâm Thiệu Hoài con cũng đã gặp qua rồi đấy. Tướng mạo anh tuấn, khí độ trác tuyệt, bất luận là bối cảnh gia thế hay năng lực, đều là hiếm có khó tìm. Gả cho anh ta là ước mơ tha thiết của biết bao nhiêu cô gái, hôm nay anh ta chọn con là phúc khí của con, con.....”

“Có phải phúc khí hay không con tự mình biết, không phải cha nói là được! Huống hồ, con là con người có sức sống có ý thức, không phải là hàng hoá vô tri vô giác, con tuyệt đối sẽ không đồng ý để cha biến con thành hàng hoá bán cho người ra giá cao nhất đâu.” Cô ngẩng đầu đối mặt với người cha đang vô cùng tức giận, một chút cũng không chịu nhượng bộ. “Cha từ bỏ đi, con nhất định sẽ không đáp ứng đâu.”

“Bà dạy dỗ con gái tốt quá đấy!” Y Đằng Văn tức sùi bọt mép không có chỗ trút, đành phải ngược lại khiển trách người vợ đang sợ tới mức co rúm lại một bên.

Y Đằng phu nhân nhát gan bình thường nghe thấy giọng nói của chồng đã sợ tới mức chết khiếp, bây giờ ông ta lại còn đang tức giận, nước mắt nhất thời giống như vôi nước bị hồng van chảy ròng xuống. “Vâng, tôi thực xin lỗi.....”

“Việc này thì có liên quan gì đến mẹ con, cha mắng bà ấy làm cái gì?” Đau lòng ôm lấy mẹ, vỗ vỗ lưng bà anh ủi nói: “Mẹ, đừng sợ, không có việc gì đâu.”

Mẹ không ra mẹ, con không ra con, chẳng ra cái gì cả! Y Đằng Văn nhìn thấy càng tức, đột nhiên ánh mắt chột lóc, bàn tay bất ngờ vươn ra kéo giật Y Đằng phu nhân về phía mình.

trong phần này có chỗ Vi dùng “cô” và “ta”, có chỗ lại dùng “con” và “ta” khi 2 cha con Ưu Nhi nói chuyện là tùy theo tâm trạng và thái độ của nhân vật nha! Hi, cãi nhau ai còn cha con ngọt xót được chứ

“Á.....” Y Đăng Ưu Nhi kinh hoàng kêu, cô rất muốn cướp người mẹ đang bị dọa đến ngây người về từ tay ông ta. “Cha muốn làm gì? Mau buông mẹ con ra, mẹ con sẽ bị cha dọa chết mất.”

Y Đăng Văn cười lạnh, một tay không chế cái cổ mảnh khảnh của vợ, hơi nâng bà lên.

“Cha..... Đừng mà –”

Y Đăng phu nhân kinh hoàng thất sắc, toàn thân run run như lá mùa thu bị cơn gió thổi rụng.

“Sao nào?” Y Đăng Văn lãnh liệt nhìn đứa con gái sắc mặt tái nhợt hỏi, “Lấy hay là không lấy chồng đây?”

“Con.....” Y Đăng Ưu Nhi nắm chặt bàn tay, tức giận trừng mắt nhìn người cha lãnh khốc vô tình của mình, hận không thể giết chết ông ta, “Lấy, con lấy!”

“Tốt lắm!” Buông lỏng bàn tay, Y Đăng Văn không để ý đến người vợ bị ngã xuống sàn nhà, xoay người nhanh chóng rời đi.

“Mẹ!” Y Đăng Ưu Nhi sắc mặt đại biến, vội vàng tiến về phía mẹ cô.

“Mẹ xin lỗi, Ưu Nhi, đều là tại mẹ không tốt, mẹ đã hại con.” Y Đăng phu nhân đang nằm trên giường hé mở đôi mắt, thấy con gái đang lo lắng bên giường, nước mắt tựa như vòi nước hồng van cứ thế mà chảy xuống.

“Mẹ, đừng như vậy!” Y Đăng Ưu Nhi ngồi ở bên giường, nâng lên bàn tay lạnh lẽo của mẹ, áp lên mặt mình vuốt ve, “Dù sao sớm muộn gì con cũng phải lập gia đình, không phải gả cho người này thì là gả cho người khác. Hơn nữa, bây giờ đã có kẻ ngu ngốc không có mắt muốn lấy con rồi, mẹ không cần lo là không gả được con nữa, vậy không phải là tốt sao?”

“Nhưng.....” Y Đăng phu nhân biết con gái đang an ủi bà, bởi vì con bé căn bản chưa muốn kết hôn. Đột nhiên, Y Đăng phu nhân mắt sáng lên, hưng phấn mà nói: “Long đâu? Thăng bé thương con nhất, có lẽ.....”

“Tin tức đã công bố rồi, cho dù anh ấy ở đây cũng chẳng làm được gì. Huống hồ anh con mấy ngày trước đã đi Đức công tác, một tuần nữa mới về.” Để thuận lợi ép cô kết hôn, cha đã đi trước một bước tách Long khỏi việc này.

“Mẹ.” Cô ra vẻ thoải mái, “Cha con nói cũng đúng, Nhâm Thiếu Hoài kỳ thật điều kiện rất tốt. Con nói cho mẹ nghe, Mĩ Sa Tử và Liên Na bây giờ chắc đang ghen tị đến chết, chỉ hận không thể thay con kết hôn ấy chứ! Cho nên, mẹ phải vui thay cho con mới phải, mẹ mau lau nước mắt đi, đừng buồn nữa.”

“Thật sao?” Y Đăng phu nhân trợn to hai mắt trong suốt đêm lệ, tuy rằng

vẫn có chút hoài nghi, nhưng bà cũng đã an tâm ít nhiều.

“Đương nhiên là thật, sao con dám nói dối mẹ chuyện như thế này chứ?”
Lau đi nước mắt trên mặt mẹ, đắp lại chăn cẩn thận, Y Đằng Ưu Nhi ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là mẹ phải mau chóng dưỡng bệnh cho tốt. Lúc nào tinh thần mẹ tốt lên một chút, con sẽ dẫn anh ấy tới gặp mẹ, được không?”

“Được được, đương nhiên là được.”

Y Đằng phu nhân tuy rằng đã sắp năm mươi tuổi nhưng con người bà lại rất đơn thuần, Y Đằng Ưu Nhi tùy tiện an ủi vài câu đã có thể làm cho bà tươi cười trở lại.

Sau khi dễ dàng làm cho mẹ vui vẻ yên tâm ngủ say, nụ cười trên mặt Y Đằng Ưu Nhi lập tức biến mất, khóe miệng toát ra một chút chua xót, dặn dò Mai cô chăm sóc cho mẹ cô thật tốt xong liền đứng dậy rời đi.

Cielle: Mọi người hãy ngồi ghé có lưng tựa + hộp khăn giấy bên cạnh nha~ Tiễn bồi ta truyền lại kinh nghiệm đóa

“Cái lão già lạnh lùng vô tình khôn kiếp kia, muốn tư lợi thì đi mà tự lấy chồng, lại dám uy hiếp ta!”

Mấy ngày qua, ngoại trừ chăm sóc người mẹ vì sợ quá mà hoá bệnh ra, Y Đằng Ưu Nhi suốt ngày chỉ có uống trà, vẽ tranh, ưu nhân hết mức. Đối với hôn lễ liên quan đến hạnh phúc cả đời của mình, cô chẳng những không quan tâm mà thậm chí nếu tránh được thì tránh triệt để. Dù sao cuộc hôn nhân này là do cha cô bắt ép, cô chỉ phụ trách xuất hiện ở lễ đường là xong, mấy việc vặt vãnh này tất nhiên ông ta phải đi mà quản.

Nhưng, nghĩ đến việc sẽ mất đi sự nghiệp vừa mới bắt đầu và những ngày tự do tự tại, vô ưu vô lo trong suốt hơn hai mươi năm qua, cô không nhận được mắng ra tiếng.

“Đồ đại sắc lang không biết xấu hổ, phụ nữ trong thiên hạ nhiều như vậy, anh lấy ai mà chẳng được, sao lại dính đến tôi cơ chứ?”

Y Đằng Ưu Nhi tức giận mắng, cùng với động tác tay vô ý thức của cô, số lượng cánh hoa dưới chân tích lũy ngày càng nhiều. Bình thường, Y Đằng Ưu Nhi tuyệt đối là một người yêu hoa quý hoa, nhưng lúc tâm tình không tốt, cô liền biến hóa nhanh chóng thành kẻ có bàn tay bút hoa không thương tiếc, bàn tay bé nhỏ có thể so sánh được với kéo cắt giấy, dù có là bông hoa đẹp nổi tiếng đến thế nào đi chăng nữa chỉ cần qua “tay kéo” của cô cũng sẽ hoá thành từng mảnh nhỏ. Nhìn cánh hoa rơi đầy dưới đất cũng biết lúc này tâm tình cô hiển nhiên không tốt đến cực độ.

“Là ai mượn gan trời, dám chọc Ưu Nhi của anh tức giận thế?”

Tiếng nói trêu tức mang theo ý cười vang lên, Y Đằng Ưu Nhi đột nhiên quay đầu, nhất thời thu vào tầm mắt thân ảnh quen thuộc.

Là Y Đằng Long vừa từ Đức trở về.

“Long.”

Tiếng gọi mềm mại thanh thúy tràn ngập niềm vui cất lên, Y Đằng Long vội vàng bỏ hết đồng quà trên tay xuống, giang cánh tay ôm lấy thân mình cô đang chạy vội đến.

“Anh cuối cùng cũng đã về, người ta nhớ anh chết đi được á!”

“Thật sao? Đây có phải là lần đầu tiên anh đi công tác đâu, trước kia em cũng chưa từng nhớ anh đến thế, sao lần này lại đặc biệt vậy?”

Y Đằng Long thoả mái mà ôm thân mình nhẹ tênh của cô ngồi lên chiếc ghé mây màu trắng.”Không phải là em lại gây ra phiền toái gì nên muốn kẻ chết thay anh đây đến thu dọn chiến trường cho em đấy chứ?”

“Em đâu có.....” Cô trực giác muốn phản bác, nhưng trong đầu lại hiện lên suy nghĩ, nghĩ rằng lần này quả thật phải đi cầu viện anh trai, đành phải sửa lời nói: “Anh là anh trai em nha, em gái có việc, anh trai tự nhiên phải giúp đỡ. Anh lại thương yêu em như vậy, là núi cao cho em dựa vào nha, em gặp phiền toái không tìm anh thì tìm ai?”

“Biết ngay mà.” Anh nghe vậy nhú mào, điem vào chóp mũi cô, đành vô phương đầu hàng. “Nói đi, Y Đăng tiểu thư, rốt cuộc là có chuyện lớn gì cần anh trai em vượt lửa băng sông đây.”

“Oa, Long tốt nhất.” Cánh tay nõn nà của cô ôm lấy anh trai, vui vẻ nịnh nọt.

Gieo gió gặt bão, không sai đi đâu được! Aizzz, ai bảo mình sủng con bé lên tận trời, bây giờ đành phải tự làm tự chịu. Y Đăng Long nói thầm trong lòng, nhưng thấy cô mây đen bay hết toàn bộ, khắp nơi đều là bộ dáng vui mừng, lại không nhìn được mà cũng vui vẻ theo.

“Long, anh nói với cha giúp em, người ta không muốn gả cho cái tên Nhâm Thiểu Hoài siêu cấp đại sắc lang kiêm dã man vô địch vũ trụ kia đâu.”

Y Đăng Long nghe vậy sững sốt, “Nhâm Thiểu Hoài là tên siêu cấp đại sắc lang kiêm dã man vô địch vũ trụ? Lời đồn vớ vẩn như vậy là ai nói với em?” Trên cơ bản, Ưu Nhi không có thiên phú là mấy bà cô ngồi lê đôi mách, cho nên nói vậy thì tám phần là có người âm mưu chạy tới bịa đặt sinh sự rồi.

“Đây là tự em trực tiếp trải qua cần gì phải nghe.....” Y Đăng Ưu Nhi phút chốc che lại cái miệng nhỏ nhắn. Tuy rằng đúng lúc phát hiện mình lỡ lời nhưng cũng không còn kịp nữa.

“Tự mình trải nghiệm?” Y Đăng Long cả người cứng đờ, chậm rãi ngồi thẳng lưng, đôi mắt chim ưng lợi hại nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn ảo não của cô, “Anh bảo Ưu Nhi à, có phải là em có chuyện gì đó đã quên chưa nói với anh không thế?”

“Em.....” Mười ngón tay trắng nõn đan vào nhau trộm nhìn mặt đen như Bao Công của anh trai, ngoài việc chỉ biết tức chính mình lắm mồm ra, cô làm sao còn dám do dự? “Cái này..... thật ra, trước bữa tiệc ở vườn hoa hồng, em đã từng gặp qua anh ta ở nhà kính. Lúc đó chưa quen biết nhưng anh ta vừa thấy mặt đã liền..... sầm sỡ người ta, sau đó ở trong vườn hoa hồng, anh ta lại nổi lên sắc tính..... sờ soạng lung tung, còn hung dữ bá đạo cảnh cáo em..... Không cho em khiêu vũ với bất cứ người đàn ông nào khác.”

Y Đăng Ưu Nhi áp a áp ứng mơ mơ hồ hồ kể lại hai lần gặp gỡ với Nhâm Thiểu Hoài. Có điều, từ ánh mắt không dám nhìn thẳng và hai má đỏ bừng

của cô, Y Đằng Long cũng có thể đoán được đại khái. Anh hồn hển muốn tìm Nhâm Thiểu Hoài tính sổ, nhưng anh cũng hiểu Thiểu Hoài mà anh biết có lẽ còn chưa kịp ăn gọn Y Đằng Ưu Nhi, nhưng đại khái cùng lắm cũng chỉ còn một ngum cuối cùng. Mà cái làm người ta dễ nổi cơn tức giận nhất chính là về mặt vô tội của đứa em gái ngọc ngách suýt nữa khiến anh”Thi cốt vô tồn”.(Vi: thi: xác, cốt: xương, tồn: còn)

Chỉ là, cái người năng lực trác tuyệt cường công việc trong ấn tượng của anh kia, tại sao vừa đến trước mặt Ưu Nhi lại biến hóa nhanh chóng, trở thành sắc lang nham hiểm xảo quyệt?

Tuy rằng theo miêu tả của Ưu Nhi, anh có thể nhận thấy được Nhâm Thiểu Hoài đối với cô dường như chỉ có dục vọng. Nhưng dục vọng này lại mãnh liệt đến mức không tiếc lấy cô về nhà thì đó chẳng phải là biểu thị cho việc ngoài phát tiết dục vọng, có con nối dõi, Ưu Nhi đối với Nhâm Thiểu Hoài còn một ý nghĩa đặc biệt nào đó ư?

Nếu đúng như vậy, anh không phải là nên thừa cơ đem đứa em gái ngọc ngách suốt ngày thử nghiệm cường độ trái tim người ta, giống như “khoai lang bỏng tay” ném cho cậu ta sao?

“Anh, nếu ngay cả anh cũng không giúp em thì em cũng chỉ còn cách đào hôn thôi.”

“Đừng nghĩ vớ vẩn, Ưu Nhi.” Y Đằng Long trợn mắt, nói cứ như một đứa trẻ con ngoan ngoãn:”Tập đoàn Lôi Phong và tập đoàn tài chính Y Đằng đều là những tập đoàn nổi tiếng, hôn lễ này rất được mọi người chú ý. Nếu em dám cả gan làm một cô dâu bỏ trốn, những lời gièm pha sẽ gây ra tổn hại nghiêm trọng cho cả hai nhà, đừng nói cha không thể tha thứ cho em mà Nhâm Thiểu Hoài cũng không sẽ bỏ qua cho em. Đến lúc đó hai nhà chung sức hợp tác trải ra thiên la địa võng, em có thể trốn bao lâu, có khả năng chạy trốn tới nơi nào?”

“Một mình em đương nhiên trốn không thoát, nhưng em còn có anh! Anh, anh sẽ giúp em mà, đúng không?”

“Anh?” Y Đằng Long thiếu chút nữa té xỉu, không ngờ cô đúng là có chủ ý này. Nếu anh thật sự làm như vậy, cho dù cha không làm thật anh thì Nhâm Thiểu Hoài cũng sẽ không buông tha cho anh! Có điều, Y Đằng Long đương nhiên sẽ không thành thực như vậy mà nói cho Y Đằng Ưu Nhi biết, nếu không dưới ánh mắt đăm lẹ của cô, anh chỉ còn đường chết.

Đang lúc Y Đằng Long đau đầu buồn rầu hết sức, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một trận bất mãn.

Đáng chết! Cầu hôn vốn chính là chuyện của chú rể, người muốn lấy vợ

là Nhâm Thiếu Hoài, anh rể như anh việc gì cũng phải sốt ruột theo? Đúng, phải trả lại cái đồng tiền toái này cho cậu ta, cho cậu ta biết cưới vợ đâu có dễ dàng như vậy.

“Ưu Nhi, nếu em thật sự chán ghét Thiếu Hoài, không muốn gả cho cậu ta, anh đương nhiên không muốn em phải chịu ủy khuất. Nhưng.....” Y Đăng Long ngấp ngừng, nâng khuôn mặt lo lắng của cô lên, “Đào hôn là hạ sách bất đắc dĩ nhất, chỉ có thể trốn tránh nhất thời, Ưu Nhi của anh là người thông minh, đương nhiên sẽ không làm việc ngu ngốc như vậy, đúng không?”

“E, cũng biết là không tốt, nhưng em đã kháng nghị với cha rồi, ông ta căn bản không thèm để ý tới em.”

“Em đã đi tìm Nhâm Thiếu Hoài chưa?”

“Tìm anh ta?” Y Đăng Ưu Nhi vẽ mặt kinh ngạc.

“Đúng vậy, tìm Nhâm Thiếu Hoài. Mục đích của cuộc hôn nhân này là củng cố quan hệ song phương, cho nên em chỉ cần có thể thuyết phục Nhâm Thiếu Hoài chủ động huỷ bỏ hôn ước.....Khả năng này có vẻ khó, bởi vì tin tức về hôn lễ cũng đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, hai bên đều là những tập đoàn gia tộc có tiếng, sao có thể nói huỷ bỏ là huỷ bỏ được? Nhưng em vẫn có thể thuyết phục cậu ta chọn một cô dâu khác, dù sao chỉ cần cô dâu vẫn là con gái nhà Y Đăng thì cha cũng sẽ không có ý kiến gì đâu.”

“Đúng vậy, sao em không nghĩ ra là có thể trực tiếp tìm Nhâm Thiếu Hoài nhỉ? Chỉ cần anh ta đồng ý.....” Khuôn mặt khéo léo của Y Đăng Ưu Nhi bỗng dấy lên ánh sáng hy vọng.

“Hơn nữa, căn cứ theo những gì anh biết, Nhâm Thiếu Hoài có mang chút tư tưởng đại người đàn ông, cậu ta thích những người phụ nữ có thiên hướng tính cách dịu dàng mềm mại đáng yêu, đáng người đầy đặn nóng bỏng.”

Tròng mắt Y Đăng Long tà khí đảo quanh ba vòng của cô, không nhận được lác đàu thờ dài.

“Căn bản em với họ là hai loại bất đồng rõ rệt. Cậu ta mới gặp mặt lần đầu đã chọn em, anh nghĩ hẳn là nhất thời hồ đồ, dù sao hai người mới gặp qua có hai lần, thời gian nói chuyện với nhau cũng có hạn, cho nên mới chưa hiểu rõ. Một khi đã như vậy, việc bây giờ em phải làm chính là ‘tự mình’ đến trước mặt cậu ta, để cho cậu ta mở to mắt nhìn em thật kĩ, nếu vậy thì muốn thuyết phục cậu ta hẳn không phải là việc khó.”

Y Đăng Ưu Nhi vốn đã cho rằng hai người chị em cùng cha khác mẹ phù hợp với sở thích của đàn ông hơn mình. Bởi vậy, khi bị anh trai hạ thấp, cô cũng chỉ lờm anh một cái, không so đo với anh mà tâm tình lại lập tức vui vẻ trở lại.

“Được, cứ quyết định như vậy đi. Bây giờ em phải đi nói chuyện rõ ràng với anh ta.” Cô tinh thần thanh thản ngữ khí sáng khoái giờ nắm tay nhỏ, quyết định tự mình đi tìm Nhâm Thiếu Hoài, thuyết phục anh ta thay đổi cô dâu.

“Thiếu Hoài a Thiếu Hoài, tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nếu đến cuối cùng cậu vẫn không thuyết phục được Ưu Nhi thì không lấy được vợ là đáng đời cậu, chẳng trách được thanh mai trúc mã tôi đây không có đạo nghĩa.” Y Đằng Long lẩm bẩm.

Các trợ lý thay phiên nhau báo cáo kết quả thảo luận giữa các thành viên trong từng tổ cho tổng tài Nhâm Thiếu Hoài.

Nhâm Thiếu Hoài nghe, thẩm duyệt tư liệu trong tay, trầm tư một lúc liền lập tức dứt khoát đưa ra nhận xét và lệnh cho phương hướng làm việc.

Một tập lại một tập tư liệu và văn kiện như nước sông trình lên trước mặt anh. Một tập lại một tập sách lược quan trọng liên quan đến sự sinh tồn và phát triển của tập đoàn được xử lý một cách thoả đáng với những quyết định quả quyết và nhanh nhạy của Nhâm Thiếu.

Dương Kính Nguyệt rất nhanh ghi lại chỉ thị của Nhâm Thiếu Hoài, nhưng khi anh thẩm duyệt tư liệu, ngưng thần suy tư, cô bí thư tổng tài có hiệu suất làm việc cực cao này vẫn sẽ tìm không được khá vọng từ đáy lòng, vụng trộm dùng ánh mắt ái mộ nhìn vị thủ trưởng anh tuần trác tuyệt của mình.

Một người đàn ông thành thực tự tin, khí độ ngang tàng như vậy, bảo cô làm sao có thể không sinh lòng ái mộ?

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, Dương Kính Nguyệt bị giật mình hoàn hồn vội vàng đứng dậy mở cửa.

“Tổng tài, Y Đằng tiểu thư tới chơi.”

Mọi người ngẩng đầu liền thấy trước mắt sáng ngời. Y Đằng Ưu Nhi mặc bộ âu phục màu vàng nhạt sắc thái tươi mới, bộ quần áo được cắt may chuẩn xác xuất sắc tôn lên dáng người linh lung mềm mại của cô. Nhìn cô chậm chậm bước đến, dáng vẻ tao nhã mà nhẹ nhàng, dung mạo tuyệt mỹ dùng văn Chương cũng khó có thể hình dung.

“Ưu Nhi?” Vừa thấy người tới đứng là vị hôn thê mấy ngày liền vẫn chưa liên lạc, Nhâm Thiếu Hoài đứng dậy ra đón, vẻ mặt vui mừng kinh ngạc căn bản không dấu được.”Thật sự là khách hiếm khi mới đến, ngọn gió nào mang em tới đây vậy?”

“Gió tứ phương đông tây nam bắc!” Bàn tay nhỏ bé khoác vào khuỷu tay nghênh đón của anh, nâng lên hàng mi dài cong, ngoái đầu lại nhìn tránh đi

đôi mắt chim ưng tỏa sáng của anh, gật gật đầu với mấy nhân viên đang có mặt, cô nhẹ giọng nói:”Thiếu Hoài, em có chút việc muốn thương lượng với anh.”(Vi: dù sao cũng đính hôn rồi nên Vi đổi thành “anh” “em” nha)

“Có việc thương lượng với anh?” Đôi mày kiếm hơi ngửng lên, ánh mắt chăm chú quan sát dung nhan xinh đẹp đang chột dạ của cô, đảo mắt phân phó mấy cấp dưới:”Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, lần tới thảo luận tiếp.”

“Vâng.” Mọi người gật đầu, đứng dậy ra ngoài.

“Tổng tài, hai mươi phút nữa, người của ‘Khánh Thái’ sẽ đến.” Dương Kính Nguyệt trước khi phải rời đi không quên làm tròn phận sự nhắc nhở lịch trình kế tiếp.

Hợp đồng Khánh Thái chuyện quan trọng của tập đoàn Lôi Phong, đôi tác hai bên đã đến giai đoạn quyết định, trước mắt chỉ còn một bước nữa thôi.

Nhâm Thiếu Hoài trầm ngâm, đột nhiên ánh mắt anh linh chột lóe, quay sang nói với một trong số các trợ lý — Tiền Minh:”Vậy cuộc họp này cậu chủ trì đi.”

Tổng giám đốc công ty chi nhánh Nhật Bản chuẩn bị về hưu, người tranh thủ lên chức vị này không ít. Tiền Minh biểu hiện rất tốt, Nhâm Thiếu Hoài vẫn muốn cân nhắc chức vụ cho anh ta, bây giờ vừa vặn có thể thừa cơ thử năng lực một mình đảm đương của anh ta. Lấy vụ hợp đồng Khánh Thái làm công trạng thì nếu Tiền Minh lên làm tổng giám đốc, những người khác cũng sẽ không còn gì để nói.

“Nhưng.....nhưng cuộc họp này rất quan trọng.” Dưới ánh mắt của Nhâm Thiếu Hoài, thanh âm Dương Kính Nguyệt nhanh chóng nhỏ dần.

“Tiền Minh, cho tới bây giờ, dự án Khánh Thái này toàn bộ quá trình cậu đều có tham dự, các hạng mục chi tiết, yêu cầu của bên ta và những điểm mấu chốt cậu cũng biết rõ. Từ giờ trở đi, dự án này giao cho cậu phụ trách, không thành vấn đề chứ?”

Tiền Minh lập tức hiểu ý của anh, vui mừng kinh ngạc và cũng tràn ngập tin tưởng với bản thân mình.”Đương nhiên!”

Mãi đến khi tất cả mọi người đã rời đi, Y Đằng Ưu Nhi mới nhẹ nhàng thở ra, thuận thế ngồi vào ghế sofa.

“Nói đi!” Mang cho cô một li nước trái cây từ quày bar nhỏ, Nhâm Thiếu Hoài ngồi xuống cạnh cô, cánh tay dài vòng quanh vai cô, trong giọng nói thoải mái mang chút trêu chọc:”Nghe nói em bận kinh khủng, ngay cả hôn lễ gần kề của chúng ta cũng không thể bận tâm. Cho nên anh rất ngạc nhiên, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng đến mức có thể làm cho Y Đằng tiểu thư bận

trăm công nghìn việc lại đến thương lượng thương lượng mình.”

Từ sau khi tuyên bố hôn ước của hai người, Nhâm Thiếu Hoài liền dọn ra khỏi Y Đăng gia, quay lại khách sạn anh ở lúc đầu ở tạm phòng tổng thống(Vi: ở tạm ạ???). Hơn một tuần rồi, vài lần anh rá muốn tìm cô để bồi dưỡng cảm tình nhưng cô lại lẩn như cá trạch, luôn luôn có cách làm cho anh không thể tìm thấy.

Có điều, anh tuyệt đối không sốt ruột. Một khi hôn ước đã định, cô là vật trong bàn tay anh, muốn trốn cũng không trốn được. Mà lịch làm việc của anh vốn đã rất bận, bây giờ lại phải cử hành hôn lễ, rất nhiều việc mà anh thì không thể phân thân đi giải quyết hết được. Bất đắc dĩ, đành phải dung túng cho cô một lần. Chỉ là, vô sự không đặng tam bảo điện, hôm nay cô lại chủ động tìm đến anh, tuyệt đối là có mục đích.

“Đừng..... Đừng động chân động tay được không, anh như vậy em làm sao nói chuyện được?” Y Đăng Ưu Nhi cố nén lửa giận, cố gắng né tránh tay chân không yên và cái miệng rộng không an phận của anh,”Em thật sự có việc muốn nói với anh.”

“Vì sao anh không thể động tay động chân với em? Em là vị hôn thê của anh, vị hôn phu thê thân thiết là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”(Vi: chuyện đương nhiên phải xảy ra như lẽ thường tình)

“Nhâm Thiếu Hoài!” Cánh tay vừa bỏ ra lại lần nữa đặt lên thắt lưng cô, đẩy cái miệng đang tiến đến của anh ra, cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái rồi đứng dậy ngồi sang phía đối diện.

“Được rồi.” Anh cởi áo khoác âu phục, thả lỏng cà vạt, lười biếng dựa vào sofa,”Em rốt cuộc muốn thương lượng cái gì?”

Dù sao cũng không cần phải gấp gáp, anh không muốn dọa cô sợ thêm. Tuy là nghĩ như vậy nhưng miệng vẫn không khỏi nói thầm:”Hy vọng chuyện em muốn nói thực sự quan trọng như vậy.”

Cô thật cẩn thận nhìn anh, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Đừng lo lắng, có cái gì muốn nói thì nói đi, anh sẽ không ăn em đâu.” Nhâm Thiếu Hoài mỉm cười trấn an cô,”Chúng ta cũng sắp thành vợ chồng rồi, còn có chuyện gì không thể nói? Chỉ cần hợp lý, anh đều sẽ đồng ý với em.”

“Em.....” Cô hít sâu một hơi, dùng chút dũng khí sắp hết bật thốt lên nói:”Em muốn anh chủ động huỷ bỏ hôn ước.”

Nụ cười của Nhâm Thiếu Hoài cứng đờ, đôi mắt thâm sâu hắc ám bắn ra mũi tên băng trí mạng thẳng về phía cô. Cô phút chốc ngừng thở, mồ hôi lạnh như băng chảy xuống thái dương, không khí thoải mái nháy mắt tiêu tán

không còn.

“Không phải anh nghe lầm chứ?” Anh chậm rãi mở miệng hỏi.

Không thấy anh có động tác đặc biệt gì nhưng cô lại trực giác nóng hết cả ruột, cứ như trước mắt là con báo đang vận sức chờ tấn công, lúc nào cũng có thể xông tới xé xác cô thành từng mảnh nhỏ.

“Em muốn anh chủ động huỷ bỏ hôn ước?”

“Em.....” Cô sốt ruột mân mân đôi môi khô khốc. Sao lại thế này? Cô cùng lắm chỉ là muốn xin anh chủ động huỷ bỏ hôn sự mà thôi, anh cần phải dọa người như vậy sao?

“Việc này..... Thật ra cũng không nhất định phải huỷ bỏ hôn ước, em biết cuộc hôn nhân này liên quan đến quan hệ hợp tác làm việc giữa hai gia tộc, không phải nói huỷ là có thể huỷ được. Có điều, em cũng chỉ cần anh huỷ bỏ hôn ước với em thôi, dù sao chỉ cần cô dâu là người nhà Y Đăng thì sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của hai nhà. Anh vẫn có thể lựa chọn trong số những tiểu thư chưa kết hôn khác ở Y Đăng gia, ví dụ như Liên Na diễm lệ hoặc là Mĩ Sa Tử ôn nhu.....”

“Đủ rồi!” Nhâm Thiếu Hoài lạnh lùng quát một tiếng, cắt ngang cô đang thao thao bất tuyệt, “Anh không định nhẫn nại để nghe mấy chuyện đó, anh chỉ cần biết rằng, nếu anh có thể chọn một người trong số các tiểu thư ở Y Đăng gia thì tại sao không thể là em?”

Phút chốc, anh ngồi thẳng lưng lên giống như bị điện giật, một màn cảnh tượng vô cùng thân thiết ở trong đầu chợt lóe rồi biến mất, lòng đố kỵ âm âm nổi lên, đôi mắt đen láy như đang sắp phát hoả.

“Hai ngày trước, ở đại sảnh dưới lầu anh thấy em cùng một người đàn ông quần áo bảnh bao thân mật đi vào, hẳn ta là ai vậy? Em và hẳn ta có quan hệ gì?”

Chết tiệt, tuy rằng hai người chưa kết hôn, nhưng nếu hôn ước đã định, cô nên cắt đứt quan hệ với tất cả những người đàn ông khác, nghĩ đến thôi cũng không được, huống chi là ôm ôm ấp ấp.

Nghĩ đến việc người đàn ông kia có khả năng chính là nguyên nhân cô cự tuyệt hôn sự, một cảm xúc quái dị không hiểu nổi lập tức ở như cỏ dại lan tràn trong lồng ngực, làm anh khó chịu đến muốn giết người.

“Hẳn ta là người đàn ông của em? Em yêu hẳn ta phải không? Nói!”

“Em.....” Cô muốn phủ nhận nhưng lại bị khí thế bức người của anh chọc giận, nhìn không được nói bừa: “Em có người yêu hay không là chuyện của em, không liên quan gì đến anh hết, tại sao em phải báo cáo với anh?”

“Câm mồm!” Nhâm Thiếu Hoài đứng bật dậy lao về phía cô, ép Y Đăng

Ưu Nhi còn đang chưa kịp phản ứng vào ghế sofa, bàn tay cứng rắn nhanh như tia chớp khóa trụ cổ cô, cứ như hận không thể bẻ gãy nó, gió lốc bùng lên nơi đáy mắt thâm trầm tối tăm.”Y Đăng Ưu Nhi, em thật quá to gan, dám cùng người đàn ông khác câu kết làm bậy sau lưng tôi.”

“Không có, em không cùng những người khác thông đồng.” Cô vội kêu lên, toàn thân kinh hãi.”Người anh nói kia hẳn là anh Sơn Bản, anh ấy là bạn anh Long, chỉ giống như một người anh khác của em thôi, hôm đó bọn em cùng lắm chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi.”

Sự bất mãn của cô đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi vì ánh mắt cuồng bạo của anh, mèo hoang không nghe lời nhất thời trở thành mèo con hiền lành chịu đủ kinh sợ, cô vừa sợ đau lại quý cái mạng nhỏ của mình nào dám tùy ý khiêu khích nữa.

Y Đăng Ưu Nhi là bông hoa được che chở lớn lên trong nhà kính, từ khi sinh ra liền được mẹ và anh trai hết mực yêu thương, cho dù làm sai chuyện gì thì thái độ trách cứ buồn bực của bọn họ vẫn là sùng nịnh không thôi. Sống hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua lửa giận khủng bố như vậy.

Thấy biểu tình của anh có chút thả lỏng, cô vụng trộm thở ra, thật cẩn thận tách năm ngón tay như sắt thép ra, thấy anh không phản đối, lá gan lại lớn hơn một chút, nhẹ nhàng đẩy lồng ngực to lớn ra, đáng thương nói:”Đứng lên đi, anh rất nặng, đè nặng như vậy làm em sắp không thở được nữa rồi.”

Hai mắt chăm chú nhìn vẻ mặt vô tội của cô, do dự một chút, anh chậm rãi ngồi dậy, thuận tay kéo cô lên cùng.

Y Đăng Ưu Nhi đại nạn không chết vội vàng đứng lên, vuốt vuốt nếp nhăn trên âu phục, lại hít một hơi không khí ngọt ngào, cuối cùng cũng đã có khí lực để oán giận.

“Cái gì mà câu kết làm bậy, nói cho anh biết, em là ngôi sao trong làng thời trang Paris nha, còn rất nhiều tri thức muốn tiếp thu, làm gì có thời giờ để lãng phí như vậy, anh nói khó nghe quá đi.....”

Phút chốc, cảnh tượng Y Đăng Ưu Nhi và Sơn Bản Tư không coi ai ra gì thân mật cười đùa lại một lần nữa hiện lên trong tâm trí Nhâm Thiếu Hoài.

“Tôi không tin!” Bàn tay mạnh mẽ bất thành linh lại áp lên cổ cô, con ngươi đen lại lần nữa hiện lên sự hung ác(Vi: mắt hình tượng quá đi T_T),”Trước mặt mọi người ở nơi công cộng mà còn không coi ai ra ôm ôm áp áp như vậy, nói hai người chỉ đơn thuần là tình cảm anh em thì ai mà tin chứ?”

A.....Thời tiết sao lại thay đổi nữa rồi?

“Thật mà.” Cô vội vàng kiễng chân, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vì không thể hô hấp mà đỏ bừng cả lên lại càng làm cô thêm phần mê người. Cánh tay nhỏ bé níu lấy cánh tay cứng như sắt thép của anh, cầu xin nói:”Nhâm Thiệu Hoài, anh..... Em và anh Sơn Bản thật sự không có gì. Hơn nữa, anh Sơn Bản sắp kết hôn rồi, hôm đó anh ấy mời em ăn cơm cũng là vì cảm ơn em đã đồng ý thiết kế váy cưới cho vị hôn thê bảo bối Nại Nại của anh ấy, lúc đó Nại Nại cũng có mặt, không tin anh có thể hỏi cô ấy. Buông ra đi, em sắp không thở được nữa rồi.”

Trời ạ, cô đúng là đồ ngốc mà! Biết rõ anh rất đáng sợ, vừa rồi lúc vừa được tự do nên bỏ chạy ngay lập tức mới đúng.

Mầm mống hoài nghi một khi đã gieo xuống, gặp gió liền lớn lên, nháy mắt đã trở thành cây đại thụ “hoài nghi”.

Phụ nữ Nhật Bản bề ngoài tuy rằng câu nệ nhưng thật ra khá là thoải mái. Chỉ cần nghĩ đến việc thân thể trắng như tuyết không chút tỳ vết kia có thể đã bị đặt dưới thân một người đàn ông.....(Vi: anh uống lắm fristi quá =.=)

Tiếng quát như sấm vang lên, Y Đăng Ưu Nhi nhất thời cảm thấy như trời đất đang rung chuyển.

“A.....” Y Đăng Ưu Nhi sợ hãi kêu lên, cô bị lôi đến một gian phòng ngủ trang hoàng cao nhã, cửa phịch một tiếng đóng sập lại, cô lập tức bị quăng lên chiếc giường lớn mềm mại. Tuy rằng giường rất êm, nhưng dưới tác động của trọng lực cô vẫn bị va đập khá đau.

Lúc này, Nhâm Thiệu Hoài đã sớm bị lòng đỏ kị như lửa cháy lan ra đồng cỏ đốt hết cả lý trí, làm sao còn hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc? Bàn tay cuồng bạo chỉ trong vài động tác đã xé toạc hết quần áo trên người cô.(Vi: ồ trình độ pro quá)

“A..... Đồ không biết xấu hổ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, vừa nói vừa mắng, đôi tay vừa muốn che trước ngực lại vừa muốn che phần thân dưới, quả thực hận không thể có thêm mấy cái tay nữa.”Cái đồ đại sắc lang đáng chết này.....Á.....”

“Bỏ tay ra, không được che!” Anh một tay giữ chặt cô trên giường, khóa trụ hai tay bận rộn của cô kéo ngược lên trên đỉnh đầu.

Cô xấu hổ muốn giãy ra, hét đá lại xoay. Anh đành phải tháo cà vạt ra cuốn lấy tay cô trói vào đầu giường thì bàn tay to mới có thể rời rãnh bận tâm đến thân mình đang cuộn tròn lại của cô. Một đôi mắt chim ưng như lửa quét khắp bốn phía từ trên xuống dưới thân thể trần trụi mềm mại trắng nõn của cô giống như đang kiểm tra cái gì đó.

“Nhâm Thiệu Hoài, anh đang phát điên cái gì thế hả?” Y Đăng Ưu Nhi

thất bại lại chán nản phần nộ hết to, không thể tin nổi anh dám làm như vậy với cô.”Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Nhâm Thiều Hoài Ngồi ngồi ở trên đui cô tóc đen cuồn loạn rối bù như cướp biển, nghe vậy liền hung hăng trừng cô một cái sau đó lại cúi đầu không thèm để ý tới, đột nhiên nổi giận đùng đùng chỉ vào một chỗ vết đỏ hồng trên cái eo nhỏ của cô,”Nói mau, dấu tay này là từ đâu mà có?”

Nghe anh chất vấn, Y Đằng Ưu Nhi vừa tức vừa bực đến cực điểm. Cô tự nhủ mình phải nhẫn nại, cứng trị cứng sẽ chỉ làm cho tình huống càng khó khăn. Cúi đầu nhìn vết bầm trên eo, lại thấy cơ thể trần truồng của mình bị anh giữ chặt, nhất thời máu nóng trong người dâng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ bừng, ngay cả lỗ tai cũng đều hồng hết cả, toàn bộ thân mình cảm thấy choáng váng. Cô hít sâu một hơi rồi mới cắn răng trả lời:”Là anh vừa gây ra.”

“Tôi?” Anh nhìn nhìn cô, rồi nhìn lại tay mình, nhìn không được thử áp lên.... Quả nhiên vừa vặn.

Vết bầm tím trên eo trắng nõn hiện rất đậm cho thấy rõ sự thô bạo của anh.

Ngẩng đầu đáp lại đôi mắt hạnh trong như nước mang theo ủy khuất của cô, cơn tức giận trong anh lập tức tiêu tán hoàn toàn, Nhâm Thiều Hoài vừa đau lòng vừa xấu hổ cúi xuống hôn lên chỗ dấu tay.

“Thực xin lỗi, Ưu Nhi.” Nhẹ nhàng gạt đi vài sợi tóc tán loạn trên mặt, anh cúi người ôn nhu khẽ hôn lên khuôn mặt kiều diễm, khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc áp lên hai má hồng hào mịn màng của cô, không nhìn được ma sát vuốt ve.”Anh vừa rồi là tức giận quá nên cảm xúc có chút không thể khống chế được, em đừng giận anh được không?”

“Anh.....” Hơi thở nóng bỏng của cô phả lên da thịt mẫn cảm của cô, mỗi nhịp mỗi nhịp làm nhiệt độ bừng lên khắp toàn thân. Cô khó khăn nuốt nước miếng, lông tơ trên lưng dựng hết cả lên.”Anh tin tưởng em, cũng không tức giận nữa?”

“Ừm, có điều.....” Nhâm Thiều Hoài áp sát bên tai cô phả hơi nóng, đầu lưỡi linh hoạt cong lên ngậm vành tai mượt mà của cô vào miệng.

“A!” Ưu nhi kinh ngạc run rẩy như bị sét đánh trúng, trực giác vội nghiêng đầu sang một bên nói:”Đừng..... Anh mau đứng lên đi.”

Bàn tay nhẹ nhàng mà kiên quyết giữ chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, đôi mắt thâm sâu như một hồ nước ấm áp, chớp chớp mắt toả ra ánh sáng mê người.”Thật sao? Em thật sự muốn anh buông ra sao?” Đôi môi nóng bỏng lướt trên gò má ngọt ngào của cô, liếm cắn, tạo ra một loạt dấu vết

đỏ đỏ, triền miên di chuyển.

“Em.....” Cô không tự chủ được nâng cái ằm trắng nõn lên, lộ ra cái cổ trắng như tuyết không chút tỳ vết.

“Đừng kháng cự anh, Ưu Nhi của anh, em không thể đâu.” Nhâm Thiếu Hoài phả hơi vào chỗ xương quai xanh của cô, lòng bàn tay qua lại ma sát trên bờ vai mịn màng, chậm rãi lướt xuống, lập tức giữ chặt đôi gò bồng mềm mại mà dịu dàng mân mê. Đỉnh núi hoa anh đào nháy mắt căng tràn, phát ra lời mời gọi mê người. Anh thuận theo dụ hoặc, mở to mồm dùng lưỡi khiêu khích.

Cô rùng mình, thân mình căng thẳng không tự chủ được run rẩy, dưới thân dâng lên một luồng khí nóng kỳ dị.

“Đừng giày vò anh nữa, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã muốn em, muốn được hung hăng tiến vào em rồi.” Anh ngậm lấy đầu vú có hương vị ngọt ngào tham lam mút, bỗng dừng, răng nanh cắn vào đầu vú mà lôi kéo.

“Ôi.....” Con đau trên ngực hoá thành dòng điện lợi hại xâm nhập vào sâu trong nơi nữ tính làm cô run run người.

Bàn tay nóng như lửa lần theo đường cong tuyệt đẹp đi xuống, lướt qua thắt lưng, hông, đùi, lập tức giữ lấy đầu gối mượt mà của cô dùng một chút sức. Cặp đùi trắng nõn bị tách ra đến cực hạn, nơi nữ tính ẩn mật của cô giống như một đoá hoa hồng đỏ tươi nở rộ trước mắt anh.

Trong lúc đó Nhâm Thiếu Hoài ngồi trên chân cô, nhìn thấy cảnh tượng tuyệt diệu này không khỏi nhiệt khí dâng trào, cả người cứ như đang cháy sôi trào bùng bùng.

“Đừng nhìn, không được nhìn!” Cô chưa bao giờ từng bắt lực như vậy, nhất là ánh mắt tham lam của anh đang nhìn chằm chằm vào chỗ bí mật nhất của cô, làm cho cô vừa thẹn vừa sợ, cả người nóng bức khó chịu.”Anh, anh....em sợ.”

“Đừng sợ, anh sẽ không làm thương tổn em.” Anh tà ác cười, ngón trở vẽ vòng vòng trên chỗ bụng thít chặt của cô rồi sau đó chậm rãi lướt xuống đoá hoa nở rộ kia.

“Đừng tay!” Cô bắt lực vặn vẹo, miệng phát ra tiếng thở dốc hổn hển.

“Không!” Anh quả quyết cự tuyệt, hai ngón tay nắm lấy tâm hoa dùng kỹ xảo xoa nắn, ngón trở đột nhiên tiến vào nụ hoa đang nóng lên.

Thân mình căng thẳng buộc chặt như cung tên ghìm sức chờ được căng ra, hai tay bị trói trên đỉnh đầu nắm chặt thành quyền, Y Đằng Ưu Nhi nhắm chặt hai mắt, dồn dập thở hổn hển tựa như đang đặt mình trong ngọn lửa cháy hừng hực.”Xin anh.....Á, không!” Cô phát ra tiếng khóc khe khẽ, trực giác

cơ rút lại thân dưới phải đẩy anh ra nhưng lại ngược lại càng gắt gao bao lấy đầu ngón tay tà ác của anh, càng cảm nhận được rõ ràng ham muốn được ngón tay anh thon dài xoa nắn ra vào trên vách thịt nhẵn nhụi.

Không được, cô quá nhỏ! Để cho cô có thể dễ dàng tiếp nhận anh hơn, anh xoay tròn ngón trở xông thẳng vào chỗ sâu trong, dụ dịch nóng của cô nhanh chóng trào ra. Đột nhiên, anh lại tiến vào một lần nữa, hai ngón tay tạo ra một đường hẹp dã man xoay tròn ra vào. Động tác của anh càng nhanh thì càng nhiều nước mật cuộn cuộn trào ra giúp anh tiến vào càng thuận lợi, tốc độ cũng nhanh hơn.

“A” Cô thét chói tai, thế giới trở nên trống rỗng, linh hồn nháy mắt rời khỏi thân thể, từ từ lơ lửng trên đám mây âm áp.

Y Đẳng Ưu Nhi nặng nề vô lực ngồi phịch ở trên giường, đầu óc trống rỗng không nghĩ nổi điều gì, tùy ý để cho thần trí phiêu đảng trên không trung.

Anh khẩn cấp xuống giường cởi hết quần áo trên người, tay run run trở ngại tiến độ, kiên nhẫn hoàn toàn biến mất. Anh bực mình dùng cách xé, tốc độ quả nhiên nhanh hơn. Đến lúc anh quay trở lại trên giường thì đã trần trụi như trẻ sơ sinh.

“Ưu Nhi, Ưu Nhi của anh.” Đôi mắt tinh anh đen lại nhìn chằm chằm dung nhan đẹp kiều mỹ vừa qua cao trào kia của cô, cởi cà vạt thả tay cô ra, lập tức tách cặp đùi mềm nhũn của cô, hai tay nhanh chóng đỡ lấy cặp mông mềm mại rồi giữ chặt thắt lưng, cục nóng sung lên cương cứng như sắt nháy mắt đâm vào nơi nữ tính yêu dịch đầm đìa.

“A –” Đau! Cô cảm thấy chính mình như bị xé rách tới cực điểm, thân thể cảm thấy một cơn đau như xé đôi người, cô trực giác muốn dừng nhưng lại không trốn nổi đôi tay to lớn đang chặt chẽ giữ lấy cô kia.

Cô chưa từng làm chuyện này với người đàn ông nào làm cho anh thấy thật thỏa mãn và đặc ý, tuy rằng anh không phải loại công tử trắng hoa, cũng không thích lãng phí thời gian vào phụ nữ, nhưng anh cũng không phải hòa thượng. Trước kia anh không quan tâm bạn gái đã từng có bao nhiêu người đàn ông, nhưng Ưu Nhi thì không được, cô chỉ là của một mình anh mà thôi, tuyệt không cho phép chia sẻ cùng bất kì ai.

“Ngoan, sẽ hết đau ngay thôi, em cố chịu một chút.” Anh cắn răng nhẹ nhàng dỗ dành, tùy ý để mồ hôi chảy xuống khuôn mặt đỏ bừng, bàn tay nóng bỏng không ngừng vuốt ve cơ thể đang căng thẳng của cô.

“Người đau cũng có phải là anh đâu, nói nghe thì đơn giản lắm.” Đôi mắt trong suốt như nước buồn bực lờm anh một cái. Cô đành phải cắn răng, cố

gắng cong người lên tiếp nhận anh để giảm bớt đau đớn.

Trời ạ! Sao có thể thế chứ? Cô phát hiện dị vật trong cơ thể trở nên càng ngày càng lớn hơn, càng nóng hơn.

“Có..... Có thể không? Ưu Nhi.” Anh run giọng hỏi. Anh biết nên cho cô nhiều thời gian để thích ứng nhưng anh thật sự chờ không nổi nữa, dục vọng đang ở trong cơ thể cô sung lên kêu gào đòi hỏi mau mau được phát nổ.

Anh nhìn không được vụng trộm cử động thân dưới.

“Không.....” Cô trực giác kêu một tiếng, bàn tay đặt trên lồng ngực to lớn đẩy anh ra, lại phát hiện cũng không có đau đớn như tưởng tượng mà ngược lại khi anh co rúm ma sát thì thân dưới lại mơ hồ nổi lên cảm giác ngứa ngứa khó chịu, giống như trăm ngàn con sâu đang gặm nhấm, cô không nhìn được vụn vẹo,”Thiếu Hoài.”

Tiếng gọi yêu kiều của cô nháy mắt xoá bỏ cảm ché, thân dưới kiên đỉnh chờ sẵn trong cơ thể cô càng khẩn cấp chậm rãi co rút lại, hết một cái lại một cái, tốc độ càng lúc càng nhanh.

“Thiếu Hoài.” Hai bàn tay nhỏ bé của Y Đăng Ưu Nhi đan lại, khoái cảm thâm trầm cuồng liệt làm cho cô không khống chế được yêu kiều, cuồng dã xoay đầu, trực giác cong người lên để nghênh đón anh.

Sự đáp lại của cô như xuân dược tăng lực, làm nơi thân dưới kiên đỉnh của anh càng thêm sung huyết mà mãnh liệt. Anh rên rỉ, cắn chặt răng, lại lần nữa thực hiện luật động với tiết tấu nhanh hơn, xông vào càng thêm thâm trầm, mạnh mẽ.

“Đừng.....Em..... đủ rồi, xin anh, không.....” Đôi môi đỏ tươi khê phát ra một tiếng cầu xin, cả người cơ thể như cánh cung bị kéo căng, cô cảm thấy mình giống như quả bóng bay bị thổi quá mức, sắp sửa nổ mạnh.

“Hừ..... Vẫn có thể, đừng sợ.” Anh hôn môi cô, hai tay tách đùi cô ra, áp vào trên giường để mình có thể càng thâm nhập vào sâu hơn hoa tâm hút hồn kia. Anh giống như con dã thú đói khát, lại lần nữa tăng tốc độ nhanh hơn, không ngừng đem chính mình xâm nhập vào đến nơi sâu nhất của cô, bừa bãi hưởng thụ hương vị tuyệt vời, một lần lại một lần.

Ồ e..ò e..ò e...xe cấp cứu đến trước cửa nhà bạn Vi

Nhân viên y tế 1: nhanh, mau đưa đi truyền máu gấp. Đưa lên cang khiêng ra xe!

Nhân viên y tế 2 *tò mò* ngó vào màn hình máy tính của Vi...3 phút sau: ruỳnh...thêm một người mất máu ngã xuống.

Nhân viên y tế 1 bó tay không khiêng nổi cả 2 người.

~> Vi đã hi sinh anh dũng. Tang lễ được cử hành tại nhà Vi ừn Bi. Trong

lúc tang gia bối rối có điều gì sơ suất gia đình xin được lượng thứ!

Pi sờ ét: trong lúc đang lộn xộn, ngta thấy Bi đi đâu đó một mình, lúc sau lại thấy xe cấp cứu đến bê Bi ra trong tình trạng máu me đầy mặt, xét nghiệm cho thấy có cùng nhóm máu với vết máu trên màn hình vi tính của Vi!!!

“Đủ rồi, Thiếu Hoài..... Người ta thật sự mệt mỏi quá rồi.” Cô đã sắp mệt đến mức không mở nổi mắt nữa mà sao anh ta còn không dừng?

“Cố chịu đựng một chút.” Nhâm Thiếu Hoài gác cặp đùi trắng nõn của cô lên vai, điều chỉnh tư thế, nhanh chóng giữ chặt cặp mông nở nang của cô, lại lần nữa dùng sức mãnh liệt tiến vào, cả người độ cong càng lúc càng lớn, càng ngày càng tăng thêm lực.

Hương vị ngọt ngào của cô giống như thuốc phiện, một khi đã được thưởng thức thì sẽ không thể rời nổi. Dù sao anh cũng không cần mà cũng không muốn rời đi, càng cố sẽ càng thêm lún sâu khó có thể tự kèm chế.

“Câu này anh đã nói nhiều lần lắm rồi.”

“Đáng đời em, ai bảo em bắt anh đói bụng lâu như vậy.”

“Anh là đồ xấu xa, em..... không bao giờ để ý đến anh nữa.” Đói mặt với nhu cầu quá mức của anh, cô vô lực muốn khóc.

“Không để ý tới anh? Thế thì lúc này anh phải ăn cho no.”

Cơ thể đàn ông rắn chắc khoẻ mạnh, tao nhã không có lấy một tia sẹo lõm nhanh chóng áp vào thân thể tuyết trắng mềm mại không tỳ vết, cắn cắn liếm liếm, một lần nữa lặp lại luật động cuồng dã mà mạnh mẽ, hơi thở nóng bỏng hoà lẫn với mồ hôi đầm đìa khiến hai cơ thể như không thể tách biệt. Cô gái mảnh mai than nhẹ càng cổ vũ cho dục hỏa của chàng trai, đưa kích tình lên cao điểm.

“Xin.....anh..... để cho em nghỉ ngơi, em không thể.....” Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng người mất nhiều sức lực nhất là anh, vì sao anh vẫn còn có thể có tinh lực dư thừa mà cô lại mệt đến mức cũng không còn sức mà mở ra nữa?

“Được rồi, em muốn ngủ thì cứ ngủ, anh sẽ tự làm việc của anh.”(Vi: hờ, shock nặng!)

“Anh.....” Cô tức giận đến muốn giết người nhưng ngay cả khí lực để hét chói tai cũng không có, chỉ có thể bất lực thả lỏng thân thể mềm mại, tùy ý anh như con sư tử đói khát cuồng nhiệt hung hãn mà giữ lấy.

Mỗi khi anh rút hạ thân dững mãnh kia ra thì trong nháy mắt sẽ lại lần nữa cường hãn mà thâm trầm tiến vào cô. Thân thể đong đưa càng ngày càng cuồng dã, mãnh liệt, anh đột nhiên cứng đờ, dục vọng nóng chảy công thẳng vào trong cơ thể cô. Anh rút cục cảm thấy mỹ mãn, suy sụp nằm đổ xuống, mà cô thì đã sớm mê man rồi.

“Không bao giờ, người anh muốn cưới chính là em, tại sao anh phải huỷ bỏ chứ?”

“Anh, anh.....” Y Đằng Ưu Nhi kinh ngạc, tại sao lại như vậy? Cô thật

sự không hiểu anh vì sao phải kiên trì như thế. “Rốt cuộc vì sao anh lại thích em?”

Hai người chỉ mới gặp mặt có hai lần, trong thời gian ở cùng nhau gần ngủ như vậy có được sự thấu hiểu về đối phương là không thể. Một khi đã như vậy, vì sao anh lại muốn lấy cô? Vì vẻ bề ngoài sao?

Cô biết mình bộ dạng không tệ, nhưng cô liệu có đẹp đến mức làm cho người đã ngắm đủ các người đẹp từ khắp mọi nơi như Nhâm Thiếu Hoài nhất kiến chung tình sao?

“Điều này quan trọng lắm sao? Dù sao em sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, không phải là anh thì cũng sẽ có những người khác.”

Anh là nhất kiến chung tình với cô, chỉ có điều đáp án này ngay cả chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc, nào có thể hy vọng xa vời rằng cô sẽ tin tưởng, cho nên anh không nói gì cả. Dù sao, bọn họ còn có thời gian cả cuộc đời, một ngày nào đó cô sẽ hiểu.

“Anh.....không phải là anh thích cơ thể của em đấy chứ?” Càng nghĩ càng cảm thấy có lý, Y Đằng Ưu Nhi nhớ lại từ lần đầu tiên gặp mặt đến nay, bất luận trong tình huống như thế nào thì anh cũng đều động tay động chân.

“Nếu thật sự anh chỉ là ham muốn cơ thể của em thì bây giờ anh đã có được rồi, chắc cũng thỏa mãn rồi chứ?”

Chiếm được rồi sẽ thỏa mãn, cảm giác mới mẻ không còn nữa, sự hấp dẫn của thân thể tự nhiên sẽ biến mất. Đến lúc đó, anh có lẽ sẽ khôi phục lý trí, cẩn thận lựa chọn bạn đời mà không làm phiền đến cô nữa?

Nghĩ đến việc mình đang không mặc gì nằm trên giường, cô vội vã ngồi dậy, kéo chăn che lấy toàn thân chuẩn bị xuống giường.

“Thỏa mãn?!” Bàn tay Nhâm Thiếu Hoài kéo chăn trên người cô ra, xoay người một lần nữa áp Y Đằng Ưu Nhi quay lại trên giường, “Em cho là một lần có thể trấn áp được dục vọng của anh sao? Em quá ngây thơ rồi.” Y Đằng Ưu Nhi đáng giận, đã là người của anh rồi mà còn muốn rời đi! Quả thực nực cười!

Bàn tay to hung hăng tách cặp đùi non mềm ra, dùng sức cử động một cái, anh mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể chật hẹp của cô.

“Không.....Ra đi!” Cô khó thở, khó khăn đẩy anh ra, “Anh phải nói cho em biết trước, anh muốn thế nào mới thỏa mãn mà đừng ý buông tha cho em.” Làm gì thì cũng đã làm rồi, bây giờ cô chỉ mong có thể giảm tổn thất đến mức thấp nhất.(Vi: cách tốt nhất là lấy anh mà chị ”)

“Aizz, vấn đề này quá khó, anh phải nghĩ cho kỹ mới được.” Dục vọng sung nóng chậm rãi rút ra, ngay tại lúc sắp rút ra hết lại nhanh chóng xông về

phía trước.

“A.....” Cô rên lên, cơ hồ không thở nổi. “Nghĩ bao lâu đây?”

“Có lẽ hai ba ngày, cũng có lẽ là hai mươi ba mươi năm, không nhất định.”

“Anh!” Cô bỗng dựng trợn to đôi mắt đẹp, tức giận trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười vô lại của anh, “Anh đùa giỡn tôi!”

“Em muốn nghĩ như vậy anh cũng chẳng biết làm sao.” Anh đột nhiên tăng thêm lực va chạm, tiến thẳng vào hoa tâm lại còn tà ác vụn vụn thất lung rần chắc, hung hăng khiêu khích cô.

Cô nghẹn ngào thở dốc, cái miệng nhỏ nhắn mở lại khép nói không ra tiếng. Tim cô đập cuồn cuộn, phía dưới run lên từng đợt.

“Ôô.....” Anh chìm đắm trong hương vị tuyệt mỹ của cô, luật động cuồng nhiệt lần nữa xâm lược vào nơi mềm nhũn chật hẹp, mãi mãi không có chừng mực mà cướp lấy sự ngọt ngào.

Cô lại nóng lên nhanh như vậy, tư vị ngọt đến không hình dung nổi. Anh không thể khắc chế được sự tham lam của mình, chỉ có thể lần nữa bắt đầu cử động hạ thân, tốc độ dần dần nhanh hơn.

Nếu là lúc trước, có lẽ anh còn có khả năng huỷ bỏ hôn ước buông tha cho cô. Nhưng bây giờ khi đã được hưởng hưởng thụ tư vị tuyệt mỹ của cô rồi thì dù thế nào anh cũng sẽ không có khả năng buông tha cho cô, tuyệt đối sẽ giữ lấy quyền lợi mà hưởng thụ cô đến cùng!

Nhâm Thiếu Hoài mồ hôi đầm đìa thờ hỏn hển ngồi phịch ở trên giường, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng trần mềm mại trắng như tuyết của Y Đằng Ưu Nhi.

“Oa.....” Màn thờ dốc qua đi, Y Đằng Ưu Nhi đang nằm trên ngực anh lại nhin không được mà khóc nức lên.

“Không được khóc!” Anh quát nhẹ, xoay người ngăn cô lại, ôn nhu hôn lên nước mắt của cô.

Sao lại thế này! Gả cho anh là ước mơ tha thiết của biết bao nhiêu cô gái thế mà cô lại biến nó thành thứ so với xuống địa ngục còn thảm hơn.

“Em không biết cái gì là một lời nói đáng giá ngàn vàng sao?” Anh buồn bực nói: “Em đã không muốn thì lúc trước vì sao lại đồng ý?”

“Bởi vì.....” Cô thật sự không thể nói ra rằng cha đã ép buộc cô như thế nào, cô khóc lại càng thương tâm hơn. “Ai nha, anh đừng hỏi nữa!”

“Em đừng có cố tình gây sự, tóm lại, hôn lễ của chúng ta phải được tiến hành, anh sẽ không đời nào huỷ bỏ đâu.” Dưới sự tấn công bởi nước mắt của cô, có muốn bá đạo anh cũng làm không nổi. “Nào, đừng khóc, em còn khóc

như vậy sẽ trở nên rất xấu xí đấy.”

Để ngăn nước mắt của cô lại, Nhâm Thiều Hoài đành phải sử dụng chiêu duy nhất của anh – một lần nữa xoay người áp lên cô.....

Hôn cô đến chết mệt thì anh không tin cô còn khóc nổi nữa.

“Triệu tiểu thư, cô chưa hẹn trước nên tổng tài của chúng tôi sẽ không gặp cô đâu.”

“Cô làm gì mà cứ phải đối nghịch với tôi như vậy? Tôi và cô có thù oán sao? Biết điều thì mở cửa ra nhanh lên, đừng có chặn đường tôi. Nếu chọc giận tôi thì cẩn thận tôi nướng bà cô như cô thành mực nướng rồi cho cô về nhà mà tự ăn mình đấy.” Triệu Lệ Linh kiêu căng oán hận quát lên làm nhiều loạn cả buổi sáng sớm thanh tĩnh.

Triệu Lệ Linh được nuông chiều đến hư hỏng, tính cách tự cao tự đại không chấp nhận bất cứ ai làm trái ý mình. Cho nên khi Dương Kính Nguyệt tự xưng làm đúng chức trách ngăn cản, cô không thể hiểu nổi, chỉ cảm thấy rằng Dương Kính Nguyệt là cố ý nhắm vào cô.

Bà cô! Dương Kính Nguyệt sắc mặt khế biến.

Không có một người phụ nữ chịu được chữ “già”, hơn nữa người đã sắp bước vào tuổi ba mươi mà vẫn độc thân như Dương Kính Nguyệt lại càng mẫn cảm với một chữ này.

“Người nên biết điều là cô đấy!” Nếu đã không biết xấu hổ thì Dương Kính Nguyệt cũng không thẹn nể mặt nữa. “Gọi tôi là bà cô? Cô thật sự nghĩ mình sẽ trở thành phu nhân tổng tài tập đoàn Lôi Phong sao? Tỉnh lại đi. Tổng tài vĩnh viễn sẽ không bao giờ thích cô đâu. Trước đây không có, sau này càng không thể có. Cô cứ dây dưa không dứt sẽ chỉ tự rước lấy nhục nhã thôi. Người anh ta muốn kết hôn là tiểu thư Y Đằng Ưu Nhi của tập đoàn tài chính Nhật Bản Y Đằng, cô ấy mới là tổng tài phu nhân tương lai của tập đoàn Lôi Phong, mà kẻ thất bại như cô còn không biết đường tìm cái động mà trốn đi, vẫn còn mặt mũi đến điều võ dương oai sao, chặc chặc!”

“Cô.....cô nói bậy, phóng viên mấy tạp chí bắt quái chẳng qua là vì tiền nên mới tung lên mấy tin đồn nhảm này lên thôi.” Có điều, cô cũng chính vì mấy “lời đồn” này mới đến Nhâm Trạch tìm lão phu nhân chứng thật, lại đứng vào lúc lão phu nhân đang ra nước ngoài mua sắm, cô chờ không nổi nên đã tự mình đến Nhật Bản tìm Nhâm Thiều Hoài hỏi cho rõ.

“Thiếu Hoài còn lâu mới cưới cái cô gái Nhật Bản xa lạ đến tên cũng chưa từng nghe qua kia, người lão phu nhân thích là tôi, tôi mới là thiếu phu nhân tương lai.” Cô cố tình đến từ sáng sớm để canh cửa, đợi khi Nhâm Thiều Hoài ra ngoài sẽ chặn lại. Bây giờ chưa tới giờ đi làm, anh nhất định còn chưa ra khỏi cửa.

“Thiếu Hoài đang ở đâu? Đừng hòng gạt tôi là anh ấy đã đi họp, tôi biết anh ấy nhất định đang ở đây. Hừ, cô cứ đợi đấy, chờ Thiếu Hoài đi ra, tôi nhất định phải nói cho anh ấy biết hết tội của cô.”

Phòng tổng thống được thiết kế như một căn nhà xa hoa, phòng khách, thư phòng, phòng dành cho khách, phòng ngủ..... Từng cánh lại từng cánh cửa, làm cho người ta nhìn hoa cả mắt.

“Nếu cô có dù chỉ một chút khả năng trở thành phu nhân tổng tài tập đoàn Lôi Phong thì một thư kí nhỏ bé như tôi dám sập cửa trước mặt cô sao?” Thấy Triệu Lệ Linh sắc mặt đại biến, Dương Kính Nguyệt hừ lạnh, cố ý nói: “Còn nữa, phiền cô nói nhỏ giúp cho. Cô cũng biết giấc ngủ đầy đủ quan trọng với phụ nữ như thế nào, cứ cãi nhau như vậy ngộ nhờ đánh thức Y Đẳng tiểu thư đang ngủ ngon thì tổng tài chúng tôi sẽ rất tức giận.”

“Đánh thức..... Ý cô là cô gái Nhật Bản kia cũng đang ở đây?” Cô muốn gặp Nhâm Thiếu Hoài chẳng dễ dàng gì mà cô gái kia lại có thể cùng anh triền miên cả đêm. Vừa nghĩ đến đây, Triệu Lệ Linh liền ghen tị đến bốc hỏa. Cô rất muốn xem cô ta có cái đức hạnh gì, và quan trọng nhất chính là cảnh cáo cô ta đừng vọng tưởng vị trí phu nhân tổng tài.

“Cô gái kia đang ở đâu? Mau gọi cô ta ra đây.”

Thấy cô ta lật tung căn phòng tìm kiếm lại cách mục tiêu càng ngày càng xa, Dương Kính Nguyệt nhìn không được thềm mắng đồ ngu ngốc.

Dương Kính Nguyệt ra vẻ lo lắng đứng trước một cánh cửa giữ chặt lấy tay nắm, khẽ giọng mắng: “Triệu tiểu thư, đây là chỗ của tổng tài chúng tôi, không phải là nhà cô, mời cô tỏ ra là một danh môn thiên kim có giáo dục đi, đừng quá đáng quá. Cẩn thận chọc giận tổng tài rồi thì cô sẽ không xong đâu.”

Triệu Lệ Linh vừa thấy, lập tức biết kia nhất định là phòng ngủ của đứa con gái Nhật Bản.

“Tránh ra, suốt ngày làm chó trông cửa không thấy phiền sao?” Triệu Lệ Linh mãnh liệt đẩy Dương Kính Nguyệt, sợ cô lại đi tới ngăn cản liền đẩy cửa thật mạnh, cửa phòng mở ra phịch một tiếng đập vào vách tường rồi bật ngược lại.

Triệu Lệ Linh bước vào phòng ngủ lập tức lao tới bên giường, quả nhiên nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nằm sấp đang ngủ. Nhìn thấy bả vai loã lồ của cô ta, cô đã biết chắc chắn bên dưới chăn cả người cô ta cũng không có lấy một mảnh vải, hơn nữa bên trong phòng dày đặc hơi thở hoan ái, ai cũng có thể biết Y Đẳng Ưu Nhi và Nhâm Thiếu Hoài đã làm gì.

“Mày là đồ đê tiện không biết xấu hổ, dám.....” Lòng đó kị như bão táp thiêu trụi lý trí, Triệu Lệ Linh nhấc tay giáng xuống mục tiêu.

Y Đẳng Ưu Nhi đang ngủ say bị đánh thức mơ mơ màng màng ngồi dậy, mắt nhắm nhèm còn chưa kịp mở ra mà sao chưa gì đã cảm thấy nguy hiểm

đang sắp đến?

Mắt thấy bàn tay phần nộ sẽ rơi xuống trên mặt Y Đằng Ưu Nhi đang không hề phòng bị kia, một bàn tay nam tính đúng lúc giữ chặt cánh tay kia, một tay khác vung lên, chỉ nghe thấy một tiếng “ba” vang lên.

“A.....” Triệu Lệ Linh xoa xoa má sưng vù, tức thì ngậy ngốc, “Anh..... Anh đánh em?”

Nhâm Thiếu Hoài hiển nhiên vừa tắm xong, toàn thân trên dưới chỉ dùng một cái khăn quấn quanh thắt lưng, cả người đang ướt đầm nước.

“Đây là do cô gieo gió gặt bão, chẳng trách được ai hết.” May mà không làm bị thương Ưu Nhi, nếu không đâu phải một cái tát là có thể xong việc. Khuôn mặt tuấn tú của anh trầm xuống, không chút lưu tình khiển trách: “Triệu Lệ Linh, giáo dục của cô đâu hết rồi? Ai cho cô tự tiện xông vào phòng ngủ của tôi, cút ra ngay!”

Triệu Lệ Linh bị anh trút giận, rút lui từng bước, nhưng mắt vừa liếc thấy Y Đằng Ưu Nhi ở trên giường thì lửa giận lại bùng lên.

“Vì sao em phải đi ra ngoài? Anh không công bằng, em không thể vào phòng ngủ của anh mà đưa con gái vô sỉ này lại có thể ở trên giường.....”

“Câm mồm!” Nhâm Thiếu Hoài lạnh lùng quát một tiếng, âm hàn phản chiếu trong mắt Triệu Lệ Linh, cô sợ tới mức cả người cứng ngắc. “Công bằng? Cô dựa vào cái gì mà đòi công bằng với tôi? Hãy xem lại thân phận của mình đi, cô không có tư cách gì nói công bằng với tôi, cũng không có tư cách chất vấn việc riêng của tôi. Tôi nể mặt bác Triệu, một lần nữa dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của cô, nhưng độ nhẫn nại là có hạn, không ai có thể vĩnh viễn nhẫn nhịn cô được đâu.”

“Nhâm Thiếu Hoài, anh.....” Triệu Lệ Linh sắc mặt hết xanh lại trắng. Cô từ nhỏ kiêu căng, người chán ghét cô có lẽ không ít nhưng chưa một ai dám chỉ trích lỗi lầm của cô thẳng thừng như vậy.

“Còn nữa, Ưu Nhi là vợ tôi, nếu cô còn dám nói năng lỗ mắng với cô ấy thì đừng trách tôi không nể mặt. Cút ngay!”

“Nhâm Thiếu Hoài, anh thật quá đáng.” Triệu Lệ Linh dậm dậm chân, oa một tiếng, khóc bỏ chạy ra ngoài.

Nhâm Thiếu Hoài hừ một tiếng, đột nhiên quay đầu lạnh lùng nhìn về phía người đuổi theo Triệu Lệ Linh tiến vào và vẫn nhìn chăm chú toàn bộ mọi việc, Dương Kính Nguyệt.

Dương Kính Nguyệt chân động, bất an gục đầu xuống, “Đúng..... là không chịu nổi, tổng tài, tôi đã cố ngăn cản rồi.” Một giọt mồ hôi lạnh như băng chảy dọc xuống lưng.

“Thư kí Dương, cô đúng là một thư kí rất giỏi, hoàn thành tốt phận sự của mình.” Nhâm Thiều Hoài lạnh lùng cắt ngang cô đang tìm cớ, ý vị thâm trường nhìn biểu tình chột dạ của cô.

Nhâm Thiều Hoài có thể nắm trong tay một tập đoàn đa quốc gia đương nhiên không phải là kẻ ngu ngốc. Toàn bộ quá trình xảy ra tuy rằng Dương Kính Nguyệt đều tỏ vẻ thất kinh nhưng ý cười lạnh lùng nơi đáy mắt cô lại không tránh được đôi mắt tinh nhuệ của anh.

Anh đương nhiên biết Dương Kính Nguyệt ái mộ mình, chỉ là cô vẫn có thể khống chế tốt cảm xúc của bản thân không làm ảnh hưởng đến công việc cho nên anh cũng cứ mở một mắt nhắm một mắt, nhưng lần này cô cố ý để Triệu Lệ Linh xông vào làm loạn thì đúng là không chấp nhận được.

“Nhưng nếu cô cảm thấy mình đã quá mệt mỏi không thể tiếp tục đảm nhiệm công việc thư kí nữa thì tôi lúc nào cũng có thể phê chuẩn đơn xin từ chức của cô.”

“Tôi rất xin lỗi, tổng tài, lần này là ngoài ý muốn, tôi cam đoan về sau sẽ không bao giờ xảy ra việc này nữa.” Vị trí này là cô tiêu tốn vô số tâm huyết và phải rất vất vả mới có thể có được, cô không thể dễ dàng mất nó được.

“Tốt lắm! Tôi cũng hy vọng từ nay về sau cô sẽ không để cảm xúc chi phối mà làm cho tốt bổn phận của một thư kí.”

Ấn ý của anh làm cho Dương thư kí hoảng sợ không thôi, lại càng cảm thấy xấu hổ, trắng bệch nghiêm mặt rời đi.

“Anh.....anh đánh phụ nữ sao?” Y Đằng Ưu Nhi thật cẩn thận hỏi. Chính mắt nhìn thấy Nhâm Thiều Hoài khi tức giận động thủ đánh Triệu Lệ Linh làm cô giật mình không ít.

“Ưu Nhi.” Anh thở dài. Sao cô còn không hiểu chứ?“Đúng vậy, anh không kiêng kỵ đánh phụ nữ. Nhưng em thì khác, em là vợ của anh, là người phụ nữ sẽ làm bạn với anh suốt đời. Anh muốn che chở yêu thương em còn không đủ làm sao có thể làm tổn thương em chứ?”

“Nhưng em không muốn, cũng không có khả năng xử lý cái đồng nghiệp chướng phong lưu chồng chất như núi, trong tương lai có khi vẫn còn tiếp tục kia đâu.”

“Ưu Nhi, vị hôn phu tương lai của em đây rất sớm đã bị ép gánh vác sự tồn vong của tập đoàn Lôi Phong, làm gì có nhiều thời gian với tình lực như vậy mà đi tạo ra cái em gọi là nghiệp chướng phong lưu chứ.” Anh thở dài, thật vất vả mới có thể làm cho thái độ của Y Đằng Ưu Nhi thoải mái một chút, kết quả vừa sáng sớm đã bị Triệu Lệ Linh như bà điên kia làm loạn hết cả lên, cũng khó trách cô lại tức giận. “Ngoan, đừng tức giận nữa, anh cam

đoan từ hôm nay trở đi tuyệt đối sẽ không cho bất cứ cô gái nào có tư cách nổi giận với em.”

Nhìn biểu tình có thành ý rõ ràng của anh, Y Đăng Ưu Nhi không biết có nên tin tưởng anh không nữa.

“Em không muốn kết hôn hay chỉ đơn thuần là không muốn gả cho anh?”

“Em.....em còn có rất nhiều việc phải làm, sự nghiệp đang lúc phát triển nên không muốn kết hôn sớm như vậy.”

Biết nguyên nhân cô từ hôn không phải là vì chán ghét mình làm Nhâm Thiếu Hoài thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ưu Nhi, em cũng biết lượng công tác của anh lúc nào cũng rất bề bộn, chắc là sẽ không có nhiều thời gian ở bên em, nhưng anh vẫn không hy vọng em đi ra ngoài làm việc. Bởi vì anh mong khi anh đang bận tối mày tối mặt thì tận trong đáy lòng vẫn được yên tâm biết rằng em đang vui vẻ và an toàn ở căn nhà ấm áp của chúng ta.”

Anh trầm ngâm rồi lại nói: “Còn nữa, cho dù em không gả cho anh thì vẫn sẽ bị gả cho người đàn ông khác. Theo anh được biết, sau bữa tiệc lần trước em đã khiến cho khắp nơi chú ý. Em là tiểu thư do chính thất sinh ra lại là công chúa được sủng ái nhất, người có hứng thú không ít chút nào, cho nên cho dù anh đồng ý huỷ bỏ hôn ước thì em có muốn hay không cũng phải lập gia đình.” Huống hồ muốn anh huỷ bỏ hôn ước rồi đem cô tặng cho người khác thì đó là điều không bao giờ xảy ra.

Cúi đầu xuống hôn lên trán cô, anh nói khẽ, “Ngoan, đừng miên man suy nghĩ nữa. Bây giờ điều em phải làm chính là vui vui vẻ vẻ đợi làm cô dâu của anh.”

Lời nói của anh hoàn toàn thức tỉnh cô, bất luận có thể nào đi nữa thì cô vẫn là con gái của cha. Cha cô luôn luôn biến con gái trở thành vật buôn bán trao đổi, cho dù hôm nay cô có thể thành công thuyết phục anh huỷ bỏ hôn ước nhưng vẫn sẽ có người khác đang chờ cưới cô. Chỉ cần cô còn có giá trị lợi dụng thì ông ta không đời nào buông tha. Hơn nữa, bây giờ nghĩ lại, chủ ý đào hôn cũng không thực hiện được trừ phi cô có thể thuyết phục người mẹ đáng thương đi cùng. Xem ra, cô đành phải ngoan ngoãn chờ gả cho Nhâm Thiếu Hoài thôi. (Vi: *húhú, yeah yeah, lấy đi lấy đi*)

“Ưu Nhi ngoan ngoãn mau đứng lên đi nào, người chồng tuyệt vời của em chuẩn bị cho em một cơ hội tốt để tập làm vợ hiền rồi này.” Nhâm Thiếu Hoài muốn cô giúp anh chọn quần áo mặc hôm nay.

Y Đăng Ưu Nhi lờm anh một cái, tùy ý lấy cái áo somi to đùng của anh mặc vào rồi ngoan ngoãn xuống giường giúp anh chọn âu phục.

Biểu hiện mềm mềm mỏng của cô khiến cho Nhâm Thiếu Hoài vui vẻ kéo cô lại ôm hôn, anh biết cô vợ này sẽ không chạy nữa.

“À, Thiếu Hoài.....”

“Sao vậy, đừng ấp úng, ngoại trừ chuyện huỷ bỏ hôn ước không thể thương lượng ra thì chỉ cần anh làm được, anh sẽ không từ chối em.”

“Liệu có được không?” Ngẩng đầu nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, cô lại cúi đầu giúp anh đeo caravat, “Em biết anh bề bộn nhiều việc, nhưng mẹ em chưa gặp anh bao giờ, cho nên, anh có thể bớt chút thời gian cùng em đi gặp bà được không? Mẹ em là người rất hiền lành.”

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của anh mà.” Muốn đưa anh về gặp người nhà chứng tỏ rằng cô đã quyết định đồng ý, Nhâm Thiếu Hoài anh vui sướng còn không kịp, làm gì có chuyện từ chối?

Anh hưng hăng hôn cô, mãi một lúc thật lâu sau mới buông cô đang thở hổn hển ra, giọng nói khàn khàn: “Phụ nữ đêm đầu tiên chắc sẽ rất khó chịu, lúc này anh đã pha nước ấm cho em rồi, em đi tắm một chút sẽ thấy thoải mái hơn, khi nào chúng ta ăn cơm trưa xong anh sẽ về nhà cùng em.”

Ăn cơm trưa xong, vì thực hiện lời hứa với Y Đăng Ưu Nhi, Nhâm Thiểu Hoài lại lần nữa thay đổi lịch trình, huỷ bỏ toàn bộ kế hoạch buổi chiều, cùng cô về Y Đăng gia thăm mẹ vợ đang có bệnh.

Y Đăng phu nhân vừa thấy con rể tương lai nổi bật bất phàm, bệnh lập tức tốt lên đến hơn nửa. Chẳng những có tinh thần xuống giường nói chuyện phiếm mà còn kích động lôi hết mấy bộ album ảnh ra chia sẻ với Nhâm Thiểu Hoài. Bên trong đó tất cả đều là quá trình cuộc sống của Y Đăng Ưu Nhi từ nhỏ đến lớn, ảnh từ lúc sau khi mười hai tuổi đều là do một tay Y Đăng Long chụp.

Nghe Y Đăng phu nhân thuộc như lòng bàn tay giải thích mỗi một bức ảnh, Nhâm Thiểu Hoài có thể lớn mật đoán rằng bình thường bà chắc chắn là đem việc lật giở ảnh của con gái ra làm niềm vui. Nếu không phải thì làm sao mà có thể quen thuộc được đến mấy ngàn bức ảnh chụp trong hơn hai mươi năm như vậy chứ.

“Ai nha, chịu không nổi nữa, chân em mỏi quá rồi!” Y Đăng Ưu Nhi luôn luôn không thể quỳ lâu, xem chưa đến mấy bức ảnh đã chịu không nổi dựa vào người Nhâm Thiểu Hoài.

“Ưu Nhi.” Thấy hành động không hợp lễ nghi này của con gái, Y Đăng phu nhân giật mình thót tim, nhìn sang Nhâm Thiểu Hoài hình như không ngại mới nhẹ nhàng thở ra.

“Vị danh môn thực nữ kiêm tiêu thư khuê các này, uống cho em sinh ra là người Nhật Bản, đến ngôi cũng không ngôi nổi, anh .....anh ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.” Nhâm Thiểu Hoài tuy rằng giễu cợt cô nhưng lại ôn nhu thay cô mát xa đôi chân đã cứng ngắc.

“Anh không dám nghĩ thì em khuyên anh tốt nhất đừng nên nghĩ, bởi vì em từ khi sinh ra đã không thể thực hiện nổi mấy cái lễ nghi này rồi, việc đó em cũng chưa từng che dấu ai. Là tự anh muốn lấy em, có phải là em đi dụ dỗ anh đâu. Thế nên anh chỉ có thể chấp nhận số phận chứ không trách được em.” Cô nói rất đúng lý hợp tình.

“Ừ, anh đành phải chấp nhận số mệnh.” Anh khoa trương thờ dài, “Ai bảo mắt thẩm mỹ của anh lại “chuẩn” như vậy chứ!”

“Nhâm Thiểu Hoài, em thấy anh nói là có ý khác.”

Cử chỉ ngôn ngữ của bọn họ Y Đăng phu nhân thấy mặc dù có chút hời hợt nhưng bà lại cảm thấy vui mừng. Bà vốn rất lo lắng tính cách tùy hứng của Y Đăng Ưu Nhi khó có thể có nhà thế gia đại tộc nào chấp nhận, nay thấy Nhâm Thiểu Hoài có thể坦然 nhiên chấp nhận việc cô hoàn toàn không giống với những danh môn khuê tú khác làm bà cảm thấy rất yên tâm.

Y Đàng phu nhân bỗng dung háng giọng, hung trí bùng bùng nói: “Ưu Nhi, vài ngày trước, mẹ đã bảo mấy người làm ở Thủy Nguyệt Trai may vài bộ quần áo cho con, hôm qua vừa đưa tới, nhân lúc bây giờ đang rảnh, con đi mặc thử xem có hợp không đi.”

Thủy Nguyệt Trai? Là chỗ chuyên may kimônô ạ? Con không cần đâu, cái loại quần áo này rất phiền toái, con căn bản là sẽ không bao giờ mặc.”

“Đây là loại kimônô cách tân, đơn giản hơn nhiều, nhất định con sẽ thích.” Y Đàng phu nhân hạ thấp người chào Nhâm Thiếu Hoài rồi kéo Ưu Nhi đi thử quần áo.

Nhâm Thiếu Hoài thấy Y Đàng Ưu Nhi vẻ mặt đau khổ, bộ dáng bị lôi đi bi bi thăm thăm, lắc đầu cười khẽ vài tiếng, nhin không được cúi đầu mở album ra. Tình hình cuộc sống thực tế qua ảnh chụp rất sinh động, dưới bàn tay sắp xếp khéo léo của Y Đàng phu nhân, hỉ lộ ái ố trong suốt hai mươi mấy năm của Y Đàng Ưu Nhi cứ thế sống động mà hiện ra trước mắt anh.

Cốc cốc!

Nhâm Thiếu Hoài phút chốc giật mình, ngẩng đầu liền thấy Y Đàng Long đứng dựa vào cửa giấy, vẻ mặt của anh ta hiển nhiên cũng không sung sướng lắm.

Điểm ấy Nhâm Thiếu Hoài có thể lý giải, tuy rằng hai người có thể nói là bạn thanh mai trúc mã, nhưng hôm nay nếu đổi lại là Y Đàng Long muốn kết hôn với đứa em gái bảo bối bao năm nay của anh thì chắc chắn anh cũng sẽ không vui về gì. Việc này không liên quan đến vấn đề anh có đủ điều kiện hay không mà hết thảy chỉ là vì luyến tiếc khi để em gái đi lập gia đình. Hơn nữa, Y Đàng Long và Y Đàng Ưu Nhi tình cảm lại đặc biệt tốt.

“Tiểu tử thôi, xem như cậu lợi hại, chưa đến một tháng đã cướp đi bảo bối mà tôi yêu chiều hơn hai mươi năm qua.”

Nhâm Thiếu Hoài nghe vậy liền nhẹ nhàng thở ra, “Đâu có, không có sự đồng ý của cậu thì tôi có muốn đến đâu cũng không dễ dàng gì.” Dưới ánh mắt bức người của Y Đàng Long, Nhâm Thiếu Hoài vẫn như cũ cười đến tự do tự tại.

Anh biết rõ, nếu Y Đàng Long kiên trì phản đối thì việc mình muốn kết hôn với Y Đàng Ưu Nhi mặc dù không phải là không có khả năng, nhưng tuyệt đối sẽ cực kì phiền toái.

Chuyện Nhâm Thiếu Hoài chọn Y Đàng Ưu Nhi ngoại trừ đứa em ngọc ngách của anh ra, không ai kể cả Y Đàng Long cảm thấy quá bất ngờ.

Kỳ thật anh cũng biết Nhâm Thiếu Hoài là người rất tốt, chỉ là.....

Kỳ quái, rõ ràng là gả em gái mà sao anh lại có cảm giác con gái mình đi

lấy chồng. Cho dù biết rõ Nhâm Thiếu Hoài là người hoàn mỹ nhưng anh vẫn không thể vừa mắt nổi.

“Cậu có thể cam đoan sẽ đem hạn phúc đến cho Ưu Nhi không?”

“Đương nhiên!” Nhâm Thiếu Hoài lập tức hào phóng cho anh một lời đảm bảo.

“Cậu đừng tưởng rằng Đài Loan rất xa thì tôi không làm được gì, nếu để tôi biết Ưu Nhi không vui vẻ, tôi sẽ lập tức đưa nó về, còn cậu, tôi cũng sẽ không dễ dàng.....”

“Long.” Tiếng gọi duyên dáng đột nhiên vang lên, hai người đồng thời quay đầu lại.

Y Đăng Ưu Nhi nhỏ nhắn mặc một bộ kimono màu hồng phấn, chân đi tất trắng bó lộc cộc chạy trên sàn gỗ, trên mặt nở nụ cười sáng hơn cả ánh mặt trời cùng với lúm đồng tiền tuyệt mỹ chạy vội về phía hai người.

“Long!” Cô vừa dừng bước đã giang rộng hai tay, thân mình mềm mại giống như một con bướm xinh đẹp, nhẹ nhàng nhào vào vòng tay anh trai. “Đây là bộ đồ mới mẹ mua cho em đây, đẹp không?” Y Đăng Ưu Nhi vui vẻ khoe bộ y phục rực rỡ trên người.

Y Đăng Ưu Nhi vốn đã là một tiểu mỹ nhân thanh lệ như nắng sớm, sau khi mặc kimono vào lại càng cực kỳ giống một đóa trẻ Nhật Bản đáng yêu động lòng người, làm cho Y Đăng Long khen không dứt miệng. Nhưng Nhâm Thiếu Hoài đang đứng bên cạnh nhìn thấy lại ghen ghét dữ dội, mà Y Đăng Ưu Nhi còn vô tư chưa phát hiện ra.

Y Đăng Long trộm liếc mắt Nhâm Thiếu Hoài đang cắn môi mới thật sự thấy yên tâm nhưng lại không nhìn được nẩy ra ý xấu ôm lấy em gái hôn vài cái, vừa là để Nhâm Thiếu Hoài vừa là luyện tiếc thật. Đến lúc thấy Nhâm Thiếu Hoài đã sắp tức chết mới thoả mãn, lấy cớ có việc phải đi trước.

“Phòng của em ở đâu vậy?”

“Á!” Y Đăng Ưu Nhi sửng sốt, hình như đến bây giờ cô mới nhận ra anh căn bản vẫn ở đó từ trước.

Bộ dáng ngỡ ngàng bưng tỉnh kia càng làm cho Nhâm Thiếu Hoài tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Y Đăng Ưu Nhi vừa vươn tay chỉ đường thì Nhâm Thiếu Hoài đã bước lên ôm lấy cô bé xinh đẹp từ nay về sau chỉ thuộc về một mình anh, bắt đầu tiến về phía phòng ngủ của cô. Khoá cửa phòng xong anh liền ngay lập tức cởi hết quần áo cô ra.

“Nhâm Thiếu Hoài!” Y Đăng Ưu Nhi khẽ kêu một tiếng, tay chân luống cuống chụp lấy bàn tay mạnh mẽ của anh. “Anh đang làm cái gì thế hả? Bộ

kimono này em phải vất vả lắm mới mặc được, còn chưa được năm phút, sao anh lại cởi.....”

“Không cởi thì làm sao mà làm việc được đây?”

“Hừm.....” Cô nuốt nước bọt, vội kêu lên: “Đừng hòng! Cái đồ siêu cấp đại sắc lang vô địch vũ trụ nhà anh! Ban ngày ban mặt đừng tưởng em sẽ đồng ý.” Ông trời ơi, cô vừa mới xuống khỏi giường chưa được bao lâu, cả người còn chưa hết đau nhức!

“Anh không phải là tưởng.....” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, thoát cái đã vút hết bộ kimono cô vất vả mặc vào xuống đất. “Anh làm thật.”

“Anh.....” Cô bắt lực nhấn lại đôi mày thanh tú, không giãy dựa nữa, dù sao cô chống cự chưa bao giờ thành công. Chỉ là..... Cô khó hiểu lắm lắm: “Cái gì chứ, vừa rồi rất tốt mà, sao đột nhiên lại động dục?”

“Ai bảo em không ngoan! Mới đây em rõ ràng đã hứa với anh là sau này sẽ giữ khoảng cách với đàn ông. Lời nói còn văng vẳng bên tai mà bệnh cũ của em lập tức lại tái phát.”

“Em đâu có.....” Oan mới kêu được một nửa, cô hình như vừa nhận ra điều gì, bỗng dưng trừng lớn mắt, “Y Đằng Long là anh trai em mà.” Cô không biết nên khóc hay cười, không nhin được phản đối anh ăn bậy dâm chua.

“Anh trai thì không phải là đàn ông sao?”

“Anh.....” Cô thật sự hết cách.

Cửa sổ sát đất bốn phía rộng mở, tấm màn màu lam nhạt nhẹ bay lên mang theo mùi hoa từ trong gió vào căn đại sảnh được trang hoàng thanh lịch, ánh nắng mặt trời toả sáng khắp nơi.

“Mẹ, chỗ này thiếu một mũi kim.”

“Aizz, người già suốt ngày hay quên, may mà có con nhắc nhở.” Nhâm mẫu ngoài miệng thì than thở nhưng về mặt lại hoà nhã nghe lời mà đan thêm một mũi nữa.

Triệu Lệ Linh lần đó bị Nhâm Thiếu Hoài tát cho một cái, quay về Đài Loan vừa xuống máy bay liền trực tiếp tới chỗ Nhâm mẫu khóc lóc kể lể, lại còn ác ý nói xấu hạ thấp Y Đăng Ưu Nhi. Cô ta nghĩ rằng cho dù không thể xoay chuyển thế cục hủy bỏ hôn lễ, nhưng chỉ cần Nhâm mẫu có ấn tượng xấu với Y Đăng Ưu Nhi thì sau này khi cô gả vào Nhâm gia cũng sẽ không được vui vẻ.

Hừ, đáng đời! Ai bảo cô ta dám chiếm ngai vàng Nhâm thiếu phu nhân của cô.(Vi: lời của Triệu Lệ Linh)

Triệu Lệ Linh lại không nghĩ rằng mình đã tính sai nước cờ.

Nhâm mẫu tuy rằng bề ngoài hoạt bát nhưng thật ra con người vẫn rất truyền thống. Chỉ cần là chuyện mà Nhâm Thiếu Hoài đã quyết định thì bà rất ít khi phản đối. Huống hồ Nhâm Thiếu Hoài muốn cưới vợ, người làm mẹ nó như bà vui sướng còn chẳng kịp làm sao có thể có ý kiến gì? Cho nên bất luận cô dâu của Nhâm Thiếu Hoài có phải là người mà ban đầu bà chọn hay không thì Nhâm mẫu cũng thấy rất mừng.

Còn nếu con dâu tương lai không hợp với bà thì sao ư? Không vấn đề gì, Nhâm mẫu tinh lực dư thừa là thành viên hội phụ nữ, hội đọc sách, hội những người có cùng sở thích.....và còn rất nhiều hội khác đang chờ phía trước. Chỉ cần bà có hứng thú thì cam đoan có thể bận đến nỗi không biết trời đất là gì, lấy đâu ra thời gian mà xung đột với con dâu nữa.

Về phần Y Đăng Ưu Nhi thì sao? Cô tuy rằng không phải thực sự muốn lập gia đình, nhưng cô lại rất quý người mẹ chồng tính tình thoải mái này.

Nhâm mẫu và Y Đăng phu nhân tuy đều là những người phụ nữ truyền thống tôn thờ chồng nhưng số phận lại rất khác biệt. Nhâm mẫu có được một người chồng yêu thương mình và một đứa con hiếu thuận, tuy rằng chồng mất sớm nhưng bà lại có những khoảng thời gian rất ngọt ngào cùng ông, chỉ cần nhớ lại cũng đủ để bà cảm thấy hạnh phúc, cuộc sống cũng muôn màu muôn vẻ. Nếu so sánh thì chẳng khác gì thiên đường với địa ngục khi mẹ của Ưu Nhi thì trời sinh tính nhát gan, lại chịu đủ sự hành hạ của chồng.

Mà sự thật đã chứng minh Y Đăng Ưu Nhi thật thà ngay thẳng sống rất

hoà thuận vui vẻ với mẹ chồng. Tuy rằng hai mẹ con Nhâm gia đều nói tiếng Nhật rất lưu loát, trò chuyện với Y Đằng Ưu Nhi không có vấn đề gì nhưng nếu muốn thật sự hoà đồng vào cuộc sống bản địa thì ngôn ngữ là thứ quan trọng nhất, bởi vậy Y Đằng Ưu Nhi vẫn đang thực cố gắng học tiếng Trung, mà Nhâm mẫu vừa lúc là một giáo viên sẵn có.

Vài ngày trước, hội phụ nữ tổ chức một cuộc bán hàng từ thiện, Y Đằng Ưu Nhi tùy tay góp vài món áo lông, khăn quàng cổ để bà tham gia bán hàng từ thiện, thủ công tinh xảo và kết cấu cẩn thận khiến cho mấy món đồ đó mới bày ra đã có người mua hết sạch. Nhâm mẫu sau khi suy nghĩ kĩ càng đã quyết định học tập con dâu về kĩ thuật đan lát.

Cho nên buổi sáng sớm cuối tuần hôm nay khi Nhâm Thiếu Hoài xuống lầu, liền thấy hai người này thần sắc hoà nhã, con dâu hướng dẫn mẹ chồng ngồi đan áo len, mẹ chồng sửa lại cách phát âm và dùng từ tiếng Trung cho con dâu, hai người cảm tình tốt đẹp khiến anh cũng phải ghen tị.

“Chào buổi sáng thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể dùng được ạ.”

Nghe thấy tiếng hỏi thăm ân cần của bác Tôn quản gia, hai mẹ con đồng thời quay đầu.

“Mẹ, chào buổi sáng.” Nhâm Thiếu Hoài chào hỏi mẹ xong liền lập tức xoay người nhìn về người vợ hiền mới sáng sớm đã không thấy đâu của mình.

“A.....” Y Đằng Ưu Nhi thấy ánh mắt trách cứ của anh mới nhớ tới mệnh lệnh quái gở: “Không được dậy sớm hơn anh” kia. “Anh dậy rồi à! Để em đi xem cà phê của anh được chưa.” Liếc thấy đáy mắt anh lộ ra chút tà ác, Y Đằng Ưu Nhi cả người lông tơ dựng đứng, thuận miệng tìm cái lý do để trốn.

“Không kịp nữa đâu!” Nhâm Thiếu Hoài vòng tay qua thắt lưng ôm lấy Y Đằng Ưu Nhi đang vội vã chạy trốn, một tay giữ chặt cái cằm nhỏ nhắn của cô, ngón cái ái muội vuốt ve đôi môi mềm mại đỏ mọng. “Tục ngữ nói: Tự thú vô tội, còn không.....” Anh cố ý kéo dài giọng nói.

“Không thì sao?” Y Đằng Ưu Nhi hờn dỗi bĩu môi.

“Phạt gấp hai lần.” Giọng nói khàn khàn cất lên, Nhâm Thiếu Hoài lập tức cúi người phủ lên đôi môi như cánh hoa làm người ta thèm nhỏ dãi. Đầu lưỡi linh hoạt tách hai hàm của cô ra, xâm nhập vào khoang miệng mềm mại tham lam hút lấy mật ngọt.

“Ừm.....” Năm tay nhỏ buồn bực vốn là muốn phản kháng lại sự mãnh liệt của anh nhưng chưa đến ba giây lại hóa thành song chưởng, gắt gao vòng

lên ôm lấy cổ anh.

Vừa là trừng phạt cô sáng sớm đã biến mất vừa là muốn an ủi tâm hồn suy sụp của mình khi tỉnh lại cô đơn trên giường, cho nên anh hôn thật sự tham lam, rất lâu còn chưa rời ra.

“Con ơi, nhà mình sắp cháy rồi!” Nhâm mẫu trêu tức nói.

Tiểu tử này, lúc trước bảo nó cưới vợ thì cứ làm như là bị bắt đi giết người phóng hỏa không bằng. Nào ngờ cưới vợ xong thì lại như là trên da có keo dán, suốt ngày bám lấy vợ, nhìn cứ như hai đứa trẻ con sinh đôi bị dính liền vậy.

“Muốn cháy thì cứ để nó cháy đi, cùng lắm xây cái mới là được.” Anh không nghĩ ngợi nhiều lập tức nói, hai tay rắn chắc càng thêm dùng sức cuốn lấy cô vợ đang giãy dụa không ngừng.

“Thiếu Hoài.” Y Đằng Ưu Nhi ngẩng khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng như lửa: “Anh nói bậy bạ cái gì thế? Mau buông em ra, mẹ đang giữu cọt chúng ta kìa.”

“Bực mình, đúng là biết cách phá hỏng không khí quá mà.” Nhâm Thiếu Hoài nói thảm, có chút oán giận liếc về phía mẫu thân đại nhân. “Mẹ, mẹ cũng tốt bụng quá, sáng sớm sáng sớm đã cướp mất vợ con, bây giờ lại làm nhân viên cứu hỏa đi dập lửa, hình như mẹ bận bịu quá rồi đấy? Aizz, thật oan trái a! Hoá ra tình địch của con không phải là ai khác mà lại chính là người mẹ đã sinh thành ra mình.” Đôi cánh tay của anh như bạch tuộc vẫn cứ quán quýt lấy vợ yêu không rời.

Nhâm Thiếu Hoài tuy rằng rất mừng khi mẹ và vợ mình ở chung hòa hợp vui vẻ, nhưng chính vì hòa hợp lại hại anh thường xuyên bị họ bỏ rơi vút sang một bên, bảo anh làm sao có thể không ghen tị chứ.

Y Đằng Ưu Nhi nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Nhâm mẫu hừ nguyệt một tiếng: “Xì, bản thân mình mị lực không đủ mà không biết tự kiểm điểm đi, còn mặt mũi mà trách bà già này sao? Con dám nói nhưng mẹ xấu hổ quá không nghe nổi đâu!”

“Mị lực không đủ? Mẹ nói con mị lực không đủ?” Nhâm Thiếu Hoài kêu la như là phải chịu sự ô nhục rất lớn.

“Đừng hoài nghi làm gì, nếu không phải mị lực của con không đủ thì sao Ưu Nhi sáng sớm đã khăn cấp rời khỏi con hả?”

“Ưu Nhi, em mau nói rõ sự thật cho mẹ biết, em sợ dĩ dật sớm tất cả đều là bởi vì đêm qua anh nhất thời mềm lòng, tùy tiện tin vào lời xin tha của em mà không tận tình phát huy hết tinh lực chiến đấu.....”

“Thiếu Hoài!” Y Đằng Ưu Nhi che lại cái miệng không ngoan của anh,

nhưng Nhâm phu nhân người hầu trong nhà đã sớm cười đến ngã trái ngã phải, Y Đằng Ưu Nhi quả thực xấu hổ đến muốn chui luôn xuống đất. Cô trừng mắt dậm chân, chỉ có thể mắt bò mới lo làm chuông mà cảnh cáo anh: “Anh mà còn nói linh tinh nhiều như vậy, em.....sau này em sẽ không để ý đến anh nữa.”

“Đừng.....” Anh vội vàng ôm lấy cô cầu xin tha thứ, “Ưu Nhi tốt bụng của anh, em có thể không quan tâm tới bất kì ai nhưng không thể không để ý đến anh được.”

“Hừ.....” Y Đằng Ưu Nhi thật sự không để ý tới anh, làm anh bày ra vẻ mặt đau khổ cầu khẩn không thôi.

Đáng đời! Nhâm mẫu hừ một tiếng, thấy con trai đang khốn khổ chẳng những không cầu tình giúp mà còn ngược lại bỏ đá xuống giếng khiến anh càng đáng thương hơn.

“Nuôi con dạy cái thì có ích gì chứ? Ta cứ ngậm đắng nuốt cay nuôi con nên người, vốn đang muốn trông cậy vào đứa con hiếu thuận. Ai ngờ con lớn tuy không rời đi nhưng vừa có vợ thì đã quên mất mẹ, còn gọi người mẹ chồng hiền lành như ta đây là bà già không cần phải để ý tới, thật sự là..... Aizzz! Mọi người đều nói nuôi con rồi con nó sẽ nuôi mình, thằng con ta nuôi này..... thật là nản lòng quá đi.

Nhâm mẫu hết thở dài lại lắc đầu, vừa nhìn thấy Y Đằng Ưu Nhi xấu hổ ngượng ngùng đang sột ruột không biết làm sao để an ủi người mẹ chồng “Thương tâm” thì Nhâm Thiếu Hoài lại hừ hừ nói:

“Mẫu thân đại nhân yêu quý, con mẹ đây từ nhỏ đã có vú em chăm sóc, nói không chừng ngay cả bộ dáng mặc tã của con mẹ còn chưa từng nhìn thấy, làm gì có chuyện vất vả? Buồn cười chết người, hơn nữa, cha con đây nổi tiếng yêu vợ như mạng, xin hỏi, mẹ làm gì có cơ hội mà ‘Ngậm đắng nuốt cay’?”

“Hả.....” Nhâm mẫu bị vạch trần nhất thời nghẹn lời, “Đi, cái thằng con bất hiếu này, không chút thương tình người mẹ có công dưỡng dục này, mới sáng sớm đã làm ta tức chết.” Bà vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác, “Hai vợ chồng các con không phải là hẹn người ta đi đánh tennis sao? Còn đứng ở đây làm cái gì, đi mau đi mau!”

Hai vợ chồng quay lên lầu thay quần áo, chuẩn bị đến câu lạc bộ có hẹn.

Đang giúp Nhâm Thiếu Hoài chỉnh trang lại, Y Đằng Ưu Nhi lơ đãng hỏi:

“Thiếu Hoài, anh thật sự cảm thấy em bỏ rơi anh sao?”

“Có một chút.”

“Vậy anh cũng thật sự ăn dấm chua với mẹ sao?”

“Làm gì có!”

“Có, mặt anh đỏ kìa.”

“Không có là không.....”

“Có có có.....”

Anh mạnh mẽ hôn cô, hai tay nửa cởi nửa xé hết quần áo, lập tức xoay người giữ chặt lấy cô, “Anh nói không có là.....” Cử động hạ thân, mãnh liệt tiến vào cô. “Không có.”

“Rõ ràng..... là có mà!”

Câu lạc bộ Hoa Tinh ở trung tâm vùng ngoại ô thanh tĩnh của thành phố Đài Bắc giá trị hàng trăm vạn, rất nghiêm khắc trong việc lựa chọn thân phận hội viên, bởi vậy, trung tâm giải trí tuyệt đẹp, rộng rãi này chính là nơi dành cho quý tộc.

Kiến trúc bao gồm hai khu nhà: A có sân gôn, sân cưỡi ngựa, sân tennis, bể bơi, sân bóng rổ, trung tâm tập thể hình; B thì có cung nữ phường, bên trong là trung tâm thẩm mỹ chăm sóc sắc đẹp cho các vị tiểu thư thực nữ từ đầu đến chân. Nhà hàng ở đây hàng năm đều cam kết thay đổi liên tục các đầu bếp nổi tiếng đến từ khắp các quốc gia trên thế giới, thức ăn được chế biến ra đều là những món ngon hoàn mỹ nhất, làm thỏa mãn nhu cầu ẩm thực của các hội viên thân phận tôn quý.

Từ khi khai trương đến nay, tất cả hội viên đều là vui vẻ mà đến, thỏa mãn mà đi, không có ngoại lệ. Bây giờ có lẽ đã có người muốn làm ngoại lệ đầu tiên rồi.

“Ưu Nhi, dậy đi nào, chúng ta đến nơi rồi.”

“Không đâu, người ta muốn ngủ, không xuống xe đâu.”

“Ưu Nhi.....”

Nhâm Thiếu Hoài quả thực tức đến to cả đầu, sáng sớm ngày ra đã phải đối phó với Y Đăng Ưu Nhi lúc này đang giống như con mèo lười, nằm trên ghế dựa lớn đùa giỡn không chịu tỉnh dậy.

“Thật là.” Anh không nhịn được nói thầm: “Không biết ai tự xưng là cao thủ, còn nói là phải đánh cho anh hoa rơi nước chảy. Không ngờ anh còn chưa kịp khởi động thì cao thủ đã chạy trời chết rồi còn đâu.”

“Anh còn nói!” Y Đăng Ưu Nhi hơi hé mắt, sáng giọng: “Nếu không phải tại anh làm mấy chuyện xấu thì sao em lại ra nông nổi này?”

“Lại là anh sai sao?” Anh nói khẽ, ôm cô vào lòng vuốt ve, hy vọng có thể làm cho cô không ngủ tiếp nữa.

“Đương nhiên! Không phải anh thì là ai?” Không nói thì không sao, càng nghĩ lại càng giận, bàn tay nhỏ bé oán hận véo lấy véo để hai má anh. “Anh

biết rõ là phải đi chơi bóng, vì sao còn thừa dịp lúc em thay quần áo mà dính vào? Anh hư quá đi mất, làm em bây giờ tay chân bủn rủn, lấy đâu ra sức lực mà chơi bóng chứ!”

“Anh sớm đã cảnh cáo em là không được rời giường trước anh, ai bao em không nghe!” Anh nói rất đúng lý hợp tình, không hề có chút xấu hổ.

“Nhâm Thiều Hoài..... Hừ!” Cô tức giận chuyển sang vuốt tóc không thèm để ý tới anh, thực chất là không còn sức mà cãi nhau với anh nữa.

Bộ dáng xấu hổ đáng yêu của Y Đăng Ưu Nhi làm anh vừa nhìn thấy liền không nhìn được, hai tay vừa rút về lại gặt gao ôm lấy thân mình nhỏ nhắn mềm mại của cô vào trong lòng.

“Ngoan, đừng giận mà. Lần sau lúc anh muốn ‘Xử phạt’ em thì nhất định sẽ chọn thời điểm thích hợp.” Anh ăn nói khép nép dỗ dành cô, nhưng lười anh nói ra lại làm Y Đăng Ưu Nhi tức cũng không tức được, cười cũng không cười được, cực kì bất đắc dĩ.

“Hôm nay em thật sự không còn sức chơi bóng nữa.”

“Nhưng.....” Trong câu lạc bộ cũng có phòng dành cho hội viên nghỉ ngơi, nhưng anh không muốn lần đầu tiên cô đến cũng chỉ biết đến mỗi cái giường, “Nếu không thì em lên cung nữ phòng trên tầng hai khu B bấm huyết, mát xa, nhân tiện ngủ một chút, đến lúc nào ăn cơm trưa thì anh đi đón em, được không?”

“Được ạ, có điều, anh phải bế em qua đó.” Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của anh, cô lại càng cao giọng, “Là tại anh không tốt thôi! Làm hại người ta toàn thân hết sạch sức lực, anh không bế em thì làm sao em đi được chứ?”

“Em đúng là cái đồ gian xảo!” Điểm một cái vào mũi cô, anh tức giận nói: “Chưa thấy một ai lười như em.”

“Hì hì.....” Biết anh đã chịu thua, Y Đăng Ưu Nhi cười vui vẻ không ngớt.

“Nice!”

Một đường cầu mạnh mẽ thẳng tắp xẹt thấp qua bầu trời, những tiếng cổ vũ phấn khích vang lên.

Tôn Thiên Phàm mặt đầy mồ hôi bắt tay với Nhâm Thiệu Hoài và Ngân Sĩ Hồng, chân thành khen: “Nhâm tổng tài, anh Ngân, hai người chẳng những thành công trong sự nghiệp mà ngay cả kĩ thuật đánh tennis cũng là đệ nhất, Thiên Phàm bái phục.” Anh thua tâm phục khẩu phục.

“Tôn tổng quá khách khí rồi, kĩ thuật của anh mạnh mẽ sắc bén, cũng là cao thủ hiếm gặp, chúng tôi phải rất vất vả mới thắng được, nếu anh Tôn có hứng thú thì hôm khác chúng ta lại hen vài người cùng sở thích đi chơi tiếp.” Nhâm Thiệu Hoài rất thích cá tính thoải mái “thắng không kiêu, bại không nản” của Tôn Thiên Phàm.

“Đúng vậy, Tôn tổng hôm nay thua oan rồi.....” Ngân Sĩ Hồng thở hắt hên như trâu nói đầy ẩn ý, mãi một lúc lâu sau vẫn còn nói không ra lời liếc cậu chủ Lưu một cái, lại bướng bỉnh nháy mắt mấy cái với Tôn Thiên Phàm, “Chúng tôi thắng chẳng về vang gì, hôm khác nhất định phải đấu lại một trận, cho anh một cơ hội giải oan. Sao hả, anh có sợ lại thua lần nữa không?”

Tôn Thiên Phàm nhìn thấy bộ dáng bướng bỉnh của Ngân Sĩ Hồng liền bật cười, vui vẻ nói: “Anh Ngân đây đã ra chiến thư, dù Thiên Phàm có bất tài cũng nhất định sẽ nhận lời. Huống hồ, nếu là giải oan thì không phải chắc chắn sẽ thua, lần tới.....mọi người đều nên cảnh giác.”

“Được lắm, rất tự tin.” Ngân Sĩ Hồng vỗ vỗ vai Tôn Thiên Phàm, mọi người cùng nhau quay về khu nghỉ ngơi.

Đang ngồi ở khu nghỉ ngơi xem trận đấu còn có vài người cả nam lẫn nữ nữa, gồm có bạn của Ngân Sĩ Hồng là Trần Kiến Minh, cả chị anh ta là Trần Thục Quyên và chị họ của bọn họ Mã Ninh Tâm. Ba người thấy đám người Nhâm Thiệu Hoài thắng lợi trở về, nữ thì lập tức nhiệt tình bưng nước trà, đưa khăn mặt, nam thì sôi nổi mồm năm miệng mười thảo luận về trận tennis vừa rồi.

“Thiệu Hoài, không ngờ anh kết hôn đã nửa năm rồi mà bảo đao vẫn sắc bén như xưa.” Nghỉ ngơi một hồi lâu sau, Lưu Vũ Cường cuối cùng cũng có thể mở được mồm nói chuyện.

Lưu Vũ Cường là cậu chủ của “khách sạn quốc tế Tường Long” đứng đầu trong giới kinh doanh khách sạn.

Lưu phụ và Nhâm phụ vốn là bạn tốt, mắt thấy con trai của bạn tốt là Nhâm Thiệu Hoài từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, sau khi lớn lên cũng không thua kém chút nào, mà con ông thì ngoài chơi bởi phụ nữ ra thì chẳng được

tích sự gì, điều này khiến Lưu phụ trong lòng không yên, ngày ngày nhắc đi nhắc lại bên tai Lưu Vũ Cường, thúc giục nó cố gắng làm theo. Ông nghĩ rằng tư chất bình thường cũng không sao, có thể trau dồi thêm được! Nhưng cậu chủ Lưu không chỉ tư chất bình thường mà còn rất lười biếng, hết ăn lại nằm, vì thế khoảng cách với Nhâm Thiếu Hoài càng ngày càng lớn.

Thời học sinh, Nhâm Thiếu Hoài là đứa bé được dạy dỗ tốt học ở lớp chọn, mà cậu chủ Lưu lại là “học sinh tư chất kém”, mỗi ngày đều đặt ra mục tiêu cố gắng để đưa thành tích từ “dòng sông êm đềm” lên đến thế giới “màu sắc rực rỡ” nhưng mãi vẫn không làm được. (Vi: thực ra đoạn này Vi hem hiểu lắm, tạm hiểu là muốn đưa thành tích học tập bình thường lên thành xuất sắc)

Đến khi Nhâm Thiếu Hoài sắp cầm trong tay học vị, đồng thời tiếp quản từ tay Nhâm Lôi tập đoàn Lôi Phong thì cậu chủ Lưu còn đang ở giữa đám gà rừng hỗn loạn trong trường đại học ở Mỹ. Lúc anh cầm ta cầm học vị mua bằng tiền bước vào “Trường Long”, tuy rằng là con một, nhưng Lưu phụ vì sự tồn tại lâu dài của gia nghiệp cũng chỉ dám để cho anh ta làm cái chức phó tổng giám đốc hư danh. Đương nhiên rồi, có đứa con kém cỏi như vậy, chẳng tránh Lưu phụ lại thở dài và than trách như thế.

Lịch sử trưởng thành của cậu chủ Lưu gia có thể nói là được viết dưới bóng ma của Nhâm Thiếu Hoài, vì thế, anh ta luôn có một sự đối địch không quá rõ ràng với anh. Tuy rằng không có can đảm công khai đối địch nhưng cái gì cũng phải so đo với Nhâm Thiếu Hoài. Khúc mắc nhỏ nhỏ này của anh ta trên thương trường tất cả mọi người đều biết. Đáng tiếc dựa vào tư chất bình thường và tính trơ “kiên cường” của anh ta thì cho tới bây giờ, cậu chủ Lưu ngoại trừ khoản sống phóng túng và có một đồng con ngoài giá thú là hơn Nhâm Thiếu Hoài ra, chỉ có hạng nhất môn tennis là miễn cưỡng có thể ngang tài ngang sức với anh.

Tuy nhiên số con ngoài giá thú ngày càng tăng, cậu chủ Lưu bị tử sắc làm hỏng tự biết không đấu lại được nhưng vẫn không chịu buông tha cơ hội có khả năng đánh bại Nhâm Thiếu Hoài này nên đã đổi thành dẫn người đến khiêu chiến. Ngay cả như vậy, anh ta cuối cùng vẫn là kẻ thua cuộc. Có điều, có lúc bại sẽ có lúc thắng, anh ta vĩnh viễn sẽ không từ bỏ ý định.

Hôm nay, Nhâm Thiếu Hoài cùng một số người bạn thân thiết hẹn nhau đi chơi thể thao, mới đến chưa được bao lâu thì cậu chủ Lưu lại vội vàng dẫn người đến khiêu chiến. Lần này cao thủ anh ta mang đến chính là Tôn Thiên Phàm, tổng giám đốc mới nhậm chức của Trường Long, kỹ thuật chơi quả thật rất tốt.

Lúc này, cậu chủ Lưu bất ngờ yêu cầu muốn đánh đôi, bởi vì như thế là dễ dàng nhất, sau khi thắng lợi, anh ta sẽ có thể lên giọng mà chế giễu thất bại của Nhâm Thiếu Hoài. Đáng tiếc một cao thủ như vậy lại bị “Người kém cỏi” là cậu chủ Lưu đây hại, nếu không trận bóng sẽ không chấm dứt dễ dàng như vậy.

“Đâu dám, hôm nay chúng tôi có thể thắng được trận đấu này, công của Lưu thiếu gia không thể không nhắc đến.” Ngân Sĩ Hồng tài ăn nói luôn luôn rất khéo, hơn nữa cũng đã sớm rất khó chịu với sự khiêu khích không ngừng nghỉ của cậu chủ Lưu, bây giờ có cơ hội đương nhiên sẽ không khách khí.

“Thật ra, chỉ cần có Lưu đại công tử ở đây thì Thiếu Hoài có muốn thua cũng chẳng được.”

Cậu chủ Lưu nghe vậy, sắc mặt hết xanh lại trắng, không còn lời nào để nói.

“Tôi nói này Lưu thiếu gia, Thiếu Hoài bảo đao có còn sắc bén hay không thì có liên quan gì đến chuyện đã kết hôn bao lâu?” Ngân Sĩ Hồng hỏi.

“Ngân Sĩ Hồng ngu ngốc.” Tổng giám đốc Đông Dương Khoa kĩ Trần Kiến Minh liếc nhìn cậu chủ Lưu một cái rồi mới giải thích nghi hoặc của mọi người.(Vi: khoa kĩ: kiểu như công ty chuyên về công nghệ thông tin í, giống công ty anh Tiêu Nại:”>)

“Ý của Lưu thiếu gia là, Thiếu Hoài sau khi cưới được cô vợ xinh đẹp thì tất nhiên ‘Công và tư đều bận’, sao nửa năm cứ phải ‘Ngày đêm làm lụng vất vả’, tinh(lực), khí(chất), (tinh)thần hẳn là sẽ có phần bị tổn hại. Cho nên anh ta hôm nay chẳng những dẫn người đến khiêu chiến, thậm chí còn tự mình đoán trước rằng sẽ thắng, không ngờ Thiếu Hoài chẳng những uy lực không giảm chút nào mà còn mạnh hơn, làm cho anh lại ăn phải một quả trứng vịt to đùng.”(Vi: chắc là tưởng bở)

Mọi người im lặng, không hện mà cùng nhìn về phía cậu chủ Lưu, mà anh ta nháy mắt đỏ bừng lên vừa vặn xác minh tính chân thực. Tiếng cười âm âm trong phút chốc vang lên, làm cho tất cả mọi người ở đây đều chú ý.

“Tôi nói này Lưu đại thiếu gia, anh cũng thật sự là một thiên tài.” Ngân Sĩ Hồng nhin cười đau cả bụng, đùa cợt nói: “Đừng lấy kinh nghiệm của mình mà áp dụng với mọi người được không? Thiếu Hoài làm sao có thể giống như anh được? Người ta là âm dương điều hòa, tình trạng sức khoẻ đương nhiên chỉ có rất tốt trở lên mà thôi. Mà anh thì những người vợ vô danh trên giường nhiều vô số, người người ai cũng rất ‘có khả năng’, mất sức cũng chưa phải, phải nói là như cái cối sắt bị mài thành cây châm cài đầu mới đúng. Tôi thấy hôm nay anh mới đánh chưa được mấy đường đã thở hển hển như trâu rồi.

Có hoa không hái tuy có chút tiếc nuối, nhưng nếu anh vẫn cứ tiếp tục hái như vậy thì sự tiếc nuối lớn hơn nữa cũng sắp đến rồi đấy.”

Vừa dứt câu, chung quanh lại là một trận tiếng cười.

“Ngân Sĩ Hồng, anh phải chết, không nhìn thấy những thực nữ cao quý như chúng tôi ở đây sao? Anh đục cái lỗ gì thế hả, đúng là ô nhiễm lỗ tai bọn tôi mà.” Mỹ nữ nói chuyện mạnh mẽ là Trần Thực Quyên, đại mỹ nhân bên cạnh là chị họ của cô Mã Ninh Tâm.

“Đâu có, anh chỉ là ăn ngay nói thật thôi.”

Cậu chủ Lưu bị mọi người chê cười thẹn quá hoá giận, “Vợ chồng tân hôn nhiệt tình là chuyện bình thường, mà Thiếu Hoài trong lúc tân hôn còn có thể có hỏa lực mười phần như vậy, có lẽ là bởi vì chị dâu nhĩ bộ dạng rất an toàn, không dẫn dậy nổi ‘Tính thú’ của chồng đây. Điềm ấy chúng tôi có thể hiểu được, dù sao có thể làm thông gia với tập đoàn tài chính Nhật Bản Y Đằng là chuyện không dễ, dù sao thì dung mạo của chị dâu nhỏ cũng không quan trọng.....”

“Câm mồm!” Nhâm Thiếu Hoài gầm lên một tiếng, cả khu nghỉ ngơi nhất thời yên tĩnh. Đôi mắt chim ưng lợi hại của anh phát ra tia sáng lạnh như băng, bắn thẳng đến cậu chủ Lưu.

“Xin lỗi đi! Anh ở trước mặt mọi người nói xấu vợ tôi, đó là sự khiêu khích không thể chịu đựng được với tôi, nếu anh không lập tức xin lỗi thì đừng trách tôi không khách khí.”

Tập đoàn tài chính Y Đằng và tập đoàn Lôi Phong kết thông gia tuy là được mọi người chú ý nhưng vì Nhâm Thiếu Hoài rất cẩn thận, Y Đằng Ưu Nhi lại không thích tham gia các hoạt động xã giao nên hai người mặc dù đã kết hôn hơn nửa năm, những người đã từng gặp Y Đằng Ưu Nhi cũng không nhiều. Trong giới xã giao đã sớm có lời đồn rằng dung mạo Y Đằng Ưu Nhi xấu đến mức không thể gặp người khác. Những lời đồn đại này Nhâm Thiếu Hoài cũng nghe thấy không ít nhưng lại thấy nhàm chán mà không thèm để ý tới, không ngờ cái đồ con lợn ngu dốt này dám ăn nói linh tinh trước mặt anh.

“Tôi..... Được.....Thực sự xin lỗi.” Cậu chủ Lưu khiêu khích Nhâm Thiếu Hoài đã hai, ba mươi năm, chưa bao giờ thấy anh nổi giận đến như vậy, lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, một ngụm khí lạnh thiếu chút nữa thì nghẹn trong cổ họng.

“Nếu còn để cho tôi nghe thấy từ miệng anh truyền ra bất cứ lời đồn gì làm nhục vợ của Nhâm Thiếu Hoài tôi, cẩn thận tôi đánh cho anh răng rơi đầy đất.”

“Vâng, vâng, tôi biết rồi.” Cậu chủ Lưu gật đầu như già tởm, lập tức tránh

xa như người bị lửa đốt mông.

Nhâm Thiếu Hoài hừ lạnh, con tức giận cũng giảm bớt, quay đầu nói với mọi người: “Hôm nay đến phiên tôi làm ông chủ, mọi người cứ tới nhà ăn gọi món ăn trước đi, tôi đến cùng nữ phòng đón Ưu Nhi rồi đến sau. Thiên Phàm, nếu anh không ngại thì ở lại cùng chúng tôi, mọi người nói chuyện với nhau nhiều một chút.”

Tôn Thiên Phàm đã có hẹn trước với người khác, chỉ có thể tiếc nuối rồi đi. Nhâm Thiếu Hoài thu thập mọi thứ rồi cũng đi luôn.

Mã Ninh Tâm dùng khủy tay khẽ chạm vào Trần Thục Quyên, cô lập tức hiểu ý, dùng sức giữ lấy Ngân Sĩ Hồng.

“Này, Thiếu Hoài vừa nói muốn đi đón Ưu Nhi là ai?”

“Cái gì mà này, anh đây tên dễ nghe cao nhã như thế, em không thể gọi tên được hay sao?”

“Tôi quên rồi.” Cô ghê tởm quay mặt sang một bên.

“Quên rồi cũng không sao, nào.....” Ngân Sĩ Hồng chìa lỗ tai ra trước mặt cô, bày ra bộ dạng chăm chú lắng nghe. “Cho anh nghe tiếng hôn nhẹ một chút xem nào.”

Trần Thục Quyên vươn ngón tay ngọc thon dài kẹp lấy lỗ tai Ngân Sĩ Hồng ra sức vặn vẹo.

“A.....” Ngân Sĩ Hồng khóc thét, nhảy tung tung không ngừng như chuột tũi. “Ai chơi thế chứ, anh đầu hàng, em mau buông tay ra đi! Ưu Nhi chính là vợ yêu của Thiếu Hoài! Anh thua rồi, em mau thả lỗ tai đáng thương của anh ra đi!”

Trần Thục Quyên hừ một tiếng rồi mới chịu buông tay.

Cô vừa buông tay Ngân Sĩ Hồng lập tức ôm lỗ tai, vọt đến bên cạnh nước mắt rùng rùng.

Hai người này căn bản là một đôi dở hơi, vừa chạm mặt liền chê cười nhau không ngừng, làm mọi người quả thực cười đến sái cả quai hàm.

Trần Kiến Minh lắc đầu, “Chị, chú ý đến thân phận mình một chút, tốt xấu cũng giữ lại chút khí chất cho người ta xem, cứ tiếp tục như vậy, em thấy ngoại trừ Ngân Sĩ Hồng ra thì không ai dám tới gần chị đâu.”

“Này, cậu đúng là không xứng làm bạn tôi, sao có thể phá hỏng quý kế của tôi như vậy?” Ngân Sĩ Hồng cả giận, trách mắng: “Lần tới mẹ tôi mà lại đuổi theo tôi đòi con dâu thì tôi sẽ bảo bà trực tiếp tới tìm cậu đó.”

Mọi người hi hi ha ha thu dọn đồ đạc rảo bước tiến vào nhà ăn.

“Em cũng chưa từng gặp vợ Thiếu Hoài sao?” Mã Ninh Tâm có chút ảm đạm hỏi Trần Thục Quyên.

Mã Ninh Tâm bề ngoài mềm mại thật ra lại là một nữ cường nhân rất truyền thống. Hai năm trước quay về Đài Loan tham gia tiệc mừng thọ của cha Ngân Sĩ Hồng liền nhất kiến chung tình với Nhâm Thiểu Hoài khi đó cũng đang tham dự. Bởi vì lúc ấy cô vừa mới ra nhập tập đoàn Hoà Thái, nóng lòng muốn lập thành tích lấy uy, sau đó lại bị phái tới châu Âu mở rộng thị trường. Không ngờ lần trì hoãn này, Nhâm Thiểu Hoài nhanh như chớp đã kết hôn, làm cô trở tay không kịp.

Người mình thầm mến kết hôn, Mã Ninh Tâm đương nhiên nóng lòng muốn biết người phụ nữ khiến cô thất tình diện mạo nhân phẩm như thế nào. Nếu đối phương giống như Lưu Vũ Cường nói, cô sẽ thấy thoải mái một chút, bởi vì điều đó chứng tỏ Nhâm Thiểu Hoài cưới vợ là vì lợi ích thương trường chứ không phải yêu, trái tim anh vẫn chưa có ai cả.

“Chị.” Trần Thục Quyên đương nhiên biết cô đang nghĩ gì nhưng lại không biết phải khuyên cô như thế nào. Người ta cũng đã kết hôn rồi, cô dù có tình thì cũng chẳng thể làm được gì!

Nhóm bạn bè vừa thấy Y Đằng Ưu Nhi đến, ánh mắt nhất thời sáng lên.

Nhâm Thiếu Hoài nhẹ giọng thay Y Đăng Ưu Nhi giới thiệu với một bàn những người bạn tốt rồi mới đỡ cô ngồi xuống.

“Thiếu Hoài, anh thật đáng giận, chị dâu nhỏ xinh đẹp như vậy, sớm một chút đưa chị ấy đi ra ngoài gặp gỡ chẳng những có thể tô điểm thêm cho phong cảnh mà còn có thể tinh lọc lòng người, đâu phải bình thường!” Ngân Sĩ Hồng ngây ngất một hồi liền lập tức oa oa kêu to, vội vàng giới thiệu bản thân: “Chào chị dâu nhỏ xinh đẹp! Tại hạ xin tự giới thiệu, tôi họ Ngân tên Sĩ Hồng, chị dâu nhỏ gọi tôi Sĩ Hồng là được rồi. Tôi là bạn bè anh em với Thiếu Hoài, bình sinh chẳng có ham mê gì to tát, chỉ có mỗi cái là yêu sắc như mạng, nói tóm lại chính là rất yêu mỹ nữ, càng đẹp càng tốt.....”

Y Đăng Ưu Nhi bị anh chọc cười khanh khách không thôi.

“Tuy rằng tôi cũng biết Thiếu Hoài giấu chị dâu nhỏ lâu như vậy là có chút quá đáng, có điều.....” Trần Kiến Minh sau khi hoàn hồn, gian tà liếc nhanh một cái về phía vợ Nhâm Thiếu Hoài, “Tôi có thể hiểu Thiếu Hoài còn thâm nghĩ muốn đem chị dâu nhỏ cất giữ kín hơn nữa cơ. Chị dâu nhỏ, tôi có thể thỉnh giáo chị một chuyện được không?”

“Được chứ, chỉ cần làm được thì tôi sẽ cố gắng hết sức.” Y Đăng Ưu Nhi cảm thấy bạn bè Nhâm Thiếu Hoài đều rất thú vị.

“Xin hỏi chị dâu nhỏ còn người chị em nào chưa lấy chồng không?”

Y Đăng Ưu Nhi vừa mới gạt đầu xong, Nhâm Thiếu Hoài lập tức tiếp lời nói: “Đáng tiếc anh đã là cha của một đứa con rồi, không còn hy vọng đâu. Mà anh.....” Anh quay đầu nhìn về phía Ngân Sĩ Hồng vừa lúc anh ta đang muốn mở miệng, “Tốt nhất đừng lăm mồm, nếu không với tính tình của người nào đó thì anh chịu đủ đấy.”

Nghe vậy, Ngân Sĩ Hồng rụt cổ, vụng trộm liếc về phía người nào đó, mà cô đúng lúc đang trừng mắt nhìn. Anh lập tức kinh hoàng vô tội giơ cao hai tay, “Anh không có, anh..... Anh đối với em luôn luôn trung thành và tận tâm, trong lòng anh chỉ có một mình em, em trăm ngàn đừng hiểu lầm. Anh vừa rồi chỉ thâm nghĩ là không biết có thể gọi phục vụ bắt đầu đem đồ ăn lên được chưa mà thôi!”

“Vớ vẩn!” Trần Thục Quyên hừ một tiếng, quay đầu không thèm để ý tới anh ta.

Mọi người lại được một trận cười vang, mấy người phục vụ cũng lục tục đưa lên hết một đĩa lại một đĩa những món ngon cả sắc hương vị đều hoàn hảo.

Y Đăng Ưu Nhi cười ngã vào trong lòng chồng, Nhâm Thiếu Hoài vừa bực mình vừa buồn cười vỗ vỗ lưng cô, khẽ trách: “Cẩn thận một chút, đừng

cười đến không thở được như vậy.”

Y Đẳng Ưu Nhi nhăn nhó cái mũi nhỏ với anh, ngồi dậy thấp giọng hỏi nói: “Bọn họ lúc nào cũng thú vị như thế sao?”

Anh thân nhiên lơ đi, khuyên nhủ: “Ngoan, ăn cơm kiểu này không thể chọn tam kiềm tứ, biết chưa? Em suốt ngày kén chọn, cái này không ăn cái kia không uống nên mới biến thành cả người toàn xương là xương, thể lực cũng không tốt.”

“Việc này không thể trách em được, đũa của em không với tới món em muốn ăn nên đành phải chịu, đâu phải em cố ý chọn tam kiềm tứ không ăn đâu.” Cô còn lâu mới để ý tới anh! Thói quen kiêng ăn của cô đã có từ lâu, không thích thứ gì thì có thể nào cũng không nuốt xuống nổi. Dù sao đồ ăn trên thế giới cũng nhiều như vậy, cần gì phải quá câu nệ.

“Thật sao?” Cô muốn trốn tránh trách nhiệm, Nhâm Thiểu Hoài cũng giả vờ hòa theo, Được rồi, vậy từ bữa cơm hôm này anh sẽ phục vụ em, anh gấp cái gì thì em phải ăn cái đó, không được cãi lại, được không?”

“Nhưng.....” Cô hơi giận.

“Hừm.....” Anh dùng giọng mũi tràn đầy uy hiếp.

“Được rồi ạ.” Cô bắt đầu dĩ gặt đầu, lại không nhìn được lắm lắm: “Anh hư quá đi mất, dám bắt nạt em.”

Nhâm Thiểu Hoài quả nhiên nói được thì làm được, ngoài cơm ra, đũa của Y Đẳng Ưu Nhi xa nhất cũng chỉ chạm vào bát của mình, còn lại về phần thức ăn thế nào là hoàn toàn do Nhâm Thiểu Hoài quyết định.

Lúc mọi người ở đây đang vừa ăn vừa nói chuyện thì tình cờ gặp một người bạn cũng đến đánh gôn là Mã Thiên Ngọc, vì anh ta đã ăn xong rồi nên chỉ ngồi xuống uống trà nói chuyện phiếm.

Y Đẳng Ưu Nhi vừa ăn các thứ từ thịt đến tôm, cua, cá do Nhâm Thiểu Hoài chọn vừa nghe mọi người nói chuyện phiếm.(Vi: đây liệu có phải là triệu chứng của bệnh “hóng”?) Tiếng Trung của cô tuy rằng đã tiến bộ ít nhiều nhưng thỉnh thoảng vẫn có một số chỗ không nghe hiểu được.

Đột nhiên, cô cảm thấy một ánh mắt lợi hại chĩa thẳng vào mình, Y Đẳng Ưu Nhi quay đầu nhìn lại.

Đó là một mỹ nữ bề ngoài đoan chính thanh nhã, trong nhu nhã lại có cả sự gọn gàng và tự tin. Y Đẳng Ưu Nhi nghiêng đầu suy nghĩ, a! Mã Ninh Tâm, thành viên gia tộc tập đoàn Hoà Thái Hongkong, cũng là nữ cường nhân nổi tiếng thương giới.

Sao cô ấy lại nhìn mình như vậy? Ánh mắt kia thật đáng sợ a! Khi Y Đẳng Ưu Nhi muốn nhìn cho rõ ràng thì cô ấy đã quay đầu đi.

“Ưu Nhi, đừng mãi nghe mọi người nói chuyện nữa, ăn cơm đi kìa.”

Nhâm Thiếu Hoài lấy khăn ăn lau miệng và quần áo dính dầu mỡ cho Y Đăng Ưu Nhi. Anh trong lúc nói chuyện phiếm với bạn bè vẫn rất chú ý đến tiến độ ăn cơm của cô.

“Em no rồi.” Thấy thái độ của anh có vẻ không hài lòng, cô vội nói: “Hôm nay em ăn đã nhiều hơn so với bình thường rồi, nếu ăn nữa sẽ bị đau bụng.”

Anh nghĩ lại thấy cũng có lý nên không miễn cưỡng cô nữa.

Y Đăng Ưu Nhi nhẹ nhàng thở ra như trẻ con. “Xin lỗi, tôi xin phép một chút.” Xin phép mọi người xong, cô lập tức đứng dậy đến phòng hóa trang.

Vốn là mọi người đề nghị khó có hôm nào thời tiết lại đẹp thế này, hay là đi du thuyền rời bến du ngoạn, nhưng Nhâm Thiếu Hoài sợ Y Đăng Ưu Nhi mệt mỏi cần nghỉ ngơi nên đành phải từ chối, “Thực xin lỗi, vợ chồng bọn tôi buổi chiều còn có việc, để lần khác đi!”

Trần Thục Quyên lên tiếng tán thưởng: “Hai vợ chồng kết hôn đã nửa năm, hôm nay cũng là lần đầu tiên hai người cùng xuất hiện. Trước kia thấy anh là người cuồng công việc, tương lai đại khái sẽ kết hôn với công việc nốt, dù thế nào cũng không ngờ anh sẽ yêu vợ như vậy, chẳng những đĩa rau, bát canh, mà ngay cả tôm cua phiến toái nhất cũng bóc hết vỏ rồi mới để vào bát Ưu Nhi.”

“Cái này thì có gì đáng ngạc nhiên, tục ngữ chẳng có câu: ‘Đại trượng phu rất giàu tình cảm sao’? Thiếu Hoài thì đúng là một đại trượng phu rồi.”

Nhâm Thiếu Hoài thì thấy không có gì, nhẹ nhàng thần thiên nói: “Chồng vốn có nghĩa vụ chăm sóc cho vợ, để cuộc sống của vợ thoải mái vui vẻ, tôi chỉ là làm đúng trách nhiệm của một người chồng thôi.” Thấy Y Đăng Ưu Nhi từ phòng hóa trang quay lại, anh chu đáo cầm lấy cây vợt tennis cùng máy thử của cô, tạm biệt đi trước.

Thấy vợ chồng Nhâm Thiếu Hoài ngọt ngào ôn tồn, hai tay Mã Ninh Tâm phút chốc nắm chặt, khí chua khó chịu dâng lên từ ngực. (Vi: ồ, ăn ko tiêu nên bị bệnh dạ dày đây mờ)

Mã Thiên Ngọc cũng khen: “Nhâm Thiếu Hoài đúng là một người chồng rất thương yêu vợ, bất cứ người cha nào cũng muốn gả con gái cho anh ta.”

“Đúng vậy, trước khi kết hôn thế nào cũng không nhìn ra anh Thiếu Hoài sẽ biến thành một người chồng tốt như vậy.” Trần Thục Quyên lo lắng liếc Mã Ninh Tâm một cái, lại không tìm được hâm mộ nói: “Ưu Nhi chắc chắn có phương pháp, hôm nào phải thỉnh giáo bí quyết thu phục chồng của cô ấy mới được!”

Ngân Sĩ Hồng phản đối: “Không ngờ em lại không biết nghĩ như vậy. Thiếu Hoài vốn chính là một người rất có trách nhiệm, bất luận anh ấy hôm nay cưới ai, nếu đã lấy người ta vào cửa thì sẽ đều làm tròn trách nhiệm của một người chồng, Ưu Nhi căn bản không cần thu phục chồng. Em ấy! Lúc tìm chồng cứ mở to hai mắt mà tìm một người có trách nhiệm là được rồi, về phần bí quyết.....đừng có mơ mộng gì nữa.” Anh vỗ vỗ ngực, lại bắt đầu đề cử mình: “Nhìn anh đi, như anh đây chính là một người đàn ông rất có trách nhiệm. Sao hả, xem xét đi chứ?”

“Anh?” Liếc mắt nhìn anh một cái, cô buồn nôn nói: “Thôi hết rồi, tôi thà đến hỏi Thiếu Hoài xem có thiếu vợ bé không còn hơn.”

“Có làm không đấy? Em tình nguyện chia sẻ chồng với người khác chứ không thèm để ý đến anh?” Anh lắc đầu bộ dáng như cười sắp phát điên.

“Đương nhiên, cho dù là vợ bé thì vẫn nằm trong phạm vi trách nhiệm của Thiếu Hoài, tôi vẫn có được một nửa của chồng. Nhưng nếu gả cho anh thì khác, tiểu thư có quan hệ xã hội với khách sạn, nữ ngôi sao,.....” Cô đếm đếm trên đầu ngón tay, thiếu chút nữa không đủ dùng, cuối cùng còn khoa trương lắc đầu nói: “Aizzz, có bả anh ra cũng không đủ để chia.”

“Ha ha.....”

Mọi người ngồi cạnh rôt cuộc không nổi cười nghiêng ngả, Ngân Sĩ Hồng tức giận đến mức hận không thể lấy dao chém cô một nhát.

Ngân Sĩ Hồng là tổng giám đốc “Công ty nghệ thuật điện ảnh Phi Âm”, những người vừa rồi Trần Thục Quyên liệt kê đều là nghệ sĩ của công ty anh ta. Có đôi khi muốn tăng sự nổi tiếng của nghệ sĩ thì phải tạo ra mấy scandal mập mờ ám muội cũng là tất yếu, đây là điều mọi người đều biết. Nhưng cô lại nhắc đến vào lúc này khiến anh ta đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.(Vi: nguyên văn: “câm điếc ăn hoàng liên”)

“Đừng nghĩ nhiều nữa, người ta dù gì cũng đã kết hôn rồi.” Mã Thiên Ngọc là lão hồ li, làm sao không biết con gái đang suy nghĩ cái gì.

Mã Ninh Tâm làm bộ như nghe không hiểu, bình tĩnh thản nhiên nói: “Cha, Nhâm Thiếu Hoài năng lực tuyệt vời, dung mạo tuấn mỹ, làm chính thất(vợ cả) của anh ấy còn cầu còn không được. Tuy bây giờ không thể nữa nhưng còn có vị trí thứ hai, con có thể miễn cưỡng nhận.”

Từ nhỏ đã thấy đàn ông trong gia tộc thê thiếp thành đàn, Mã Ninh Tâm biết rõ chế độ một vợ một chồng đối với những người đàn ông vừa có tiền tài vừa có quyền thế chẳng là gì, ngay đến cả cha cô cũng có một thê hai thiếp. Chỉ là, cô không ngờ rằng mình sẽ trở thành vợ bé cho người ta. Nhưng chỉ cần người đàn ông kia là Nhâm Thiếu Hoài tuấn cử siêu phàm, uy phong trời

sinh thì có chút ủy khuất ấy cô vẫn chấp nhận được.

“Con gái Mã Thiên Ngọc ta điều kiện tuyệt vời, bao nhiêu thanh niên tài tuấn muốn tranh cướp, con không cần chịu ủy khuất làm vợ hai.”

“Cha, làm vợ hai của Nhâm Thiệu Hoài đâu có ủy khuất gì. Cha nghĩ lại xem, tuy rằng cha là do vợ cả của ông nội sinh ra nhưng đâu có vì vậy mà được thiên vị. Ở công ty vẫn phải cạnh tranh công bằng với những anh em khác, hơn nữa theo tình hình trước mắt, ông nội hình như đang có ý định giao chức chủ tịch cho chú hai mà không phải là cha đâu.”

Chỉ thấy Mã Thiên Ngọc sắc mặt khẽ biến, Mã Ninh Tâm biết cha đã hơi xuôi xuôi, lại nói thêm vào: “Nếu con được gả vào Nhâm gia, có tập đoàn Lôi Phong làm hậu thuẫn cho cha, đến lúc đó, chú hai sao có thể còn là đối thủ của cha nữa?”

Mã Thiên Ngọc đã bị con gái thuyết phục nhưng vẫn có điểm khúc mắc.

“Cha thấy Nhâm Thiệu Hoài có tình cảm rất tốt với vợ.”

“Mới cưới thì đương nhiên là vậy, nhưng thế thì sao chứ? Cha và mẹ con cũng có một thời gian ngọt ngào với nhau đấy thôi.” Mã Ninh Tâm lơ đãng. Đàn ông ai mà chẳng có mới nói cũ, huống chi dựa vào nhan sắc và thân hình mê người của cô, lại tự nguyện chịu thiệt thòi làm thiếp, làm gì có người đàn ông nào lại ngốc đến mức từ chối miếng thịt béo này!

Bầu trời đầy sao như vậy mực lóe lên trong màn đêm, cửa sổ sát đất đóng chặt cản lại tiếng ếch và côn trùng yếu ớt kêu, trong phòng ngủ ánh đèn huy hoàng tràn ngập phát ra tiếng nhạc tao nhã.

Đột nhiên, tiếng mở cửa vang lên nho nhỏ, nam chủ nhân mới từ tiệc rượu trốn thoát quay về, nhìn thấy cả phòng sáng ngời không khỏi có chút bất ngờ. Tầm mắt đi tuần tra một lượt từ chiếc đồng hồ báo thức chuyển tới thân ảnh bé nhỏ ngồi trên thảm, lập tức giống như gió mùa xuân thổi qua giữa mùa đông, ngũ quan có chút lạnh lùng nhanh chóng dịu đi, cùng lúc nở một nụ cười tràn ngập tình yêu.

Khúc nhạc du dương trùng hợp át đi tiếng mở cửa, khiến cho nữ chủ nhân không chú ý đến người mình chờ đợi đã trở về, vẫn như trước chăm chú vào đồ khâu trên tay.

Nhâm Thiệu Hoài hơi chần chừ rồi lập tức đi vào phòng tắm, đến khi anh quần khăn tắm quanh người đi ra thì đã trở nên nhẹ nhàng khoan khoái không còn mùi rượu nữa. “Ưu Nhi.” Anh tùy tay bỏ xuống chiếc khăn lau tóc, quỳ một gối xuống bên cạnh cô.

Cô nghe tiếng quay đầu, mắt đẹp sáng ngời, “Thiệu Hoài? Anh về lúc nào thế, sao em không, um.....”

Anh mạnh mẽ nuốt hết cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, đầu lưỡi giáo hoạt chui vào trong miệng miệng cô, dùng sức hút. Cả người cô run lên, nhất thời mềm nhũn vô lực, chỉ cảm thấy linh hồn dường như cũng bị hút theo.

Nhâm Thiếu Hoài gọn gàng bác quang(Vi: cởi hết í) cô, rút cái khăn trên thân ra rồi kéo cô cùng nhau ngã xuống tấm thảm trên mặt đất.

“Đang đợi anh sao?” Anh một tay đỡ đầu, nghiêng người nằm ở bên cạnh cô, chân dài mạnh mẽ cuốn lấy người cô, bàn tay nhẹ nhàng ma sát cẩn thận một thân da thịt trắng nõn, đẹp đến mức làm anh bị mê hoặc. Anh nháy mắt mấy cái, ái muội cười nói: “Em rất nhớ sự “quấy rầy” của anh cho nên không ngủ được phải không?”

Bàn tay to với những ngón thon dài xoa bóp cơ thể cô, từng dòng điện xuyên qua da thịt mỏng manh, thấm vào tận chỗ sâu kín bên trong. Cô hơi giật mình, da thịt trắng nõn lập tức đỏ ửng cả lên.

“Còn lâu nhé, ai thèm chờ cái đồ kiêu căng phát cuồng như anh!” Cô có chết cũng sẽ không thừa nhận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cãi lại: “Người ta là đang khâu mấy thứ quá mãi mê nên mới quên mất thời gian.”

“Nói dối!” Anh hừ một tiếng, bàn tay nóng bỏng đột nhiên tiến vào giữa hai chân cô, ngón trở thâm nhập vào hoa tâm mềm mại xoay tròn không thôi.

“Ừm.....” Dòng điện nóng bừng từ bên dưới lan ra toàn thân, cô trực giác cong người, nồn nóng vắn vẹo, hai tay nắm chặt, hô hấp dồn dập, đôi môi cánh hoa đỏ tươi cất lên tiếng gọi mê hồn: “Thiếu Hoài.....”

Anh đắc ý cười, hai tay giữ lấy cô khéo léo đưa đẩy đầu gối, dùng sức tách hai chân ra. Hạ thân dùng sức cuồn đĩnh, dâng trào kiên đĩnh nháy mắt đã thâm nhập vào hoa tâm nhỏ bé, từng chút mạnh mẽ vươn đến chỗ sâu trong.

Cô hé cái miệng nhỏ nhắn dường như không thở nổi, tim đập cuồn đã loạn xạ, mạch máu sôi trào, trong đầu trống rỗng.

Nhâm Thiếu Hoài khẽ kêu lên, như điên như cuồng dùng dục vọng thật lớn hung hăng đâm vào, rút ra, rồi lại đâm vào, lại rút ra.....Độ va chạm càng lúc càng lớn, động tác càng ngày càng mạnh hơn. Từng cái càng lúc càng thâm trầm, từng cái càng lúc càng thêm lực.

Cô cuồn loạn đảo đầu, vong tình yêu kiều rên hét một tiếng lại một tiếng, cặp đùi tuyết trắng dùng sức vòng quanh thắt lưng cường tráng của anh, mười ngón tay thon dài bám chặt vào tấm lưng đang cử động, cảm thấy vô số ngọn lửa trong cơ thể bùng cháy, lan ra.....

Đột nhiên, một trận khoái cảm dâng lên, cô hét lên một tiếng, toàn bộ thể

giới âm âm hóa thành từng mảnh nhỏ.

Cô yếu ớt vô lực ghé vào trong lồng ngực khoẻ mạnh của anh, cả người mềm nhũn, cứ như mặt biển khu vực nhiệt đới hải dương, ấm áp mà điềm tĩnh.

“Thiếu Hoài.” Cô chậm rãi mở miệng, giọng nói mềm mại trải qua kịch liệt hoan ái mà hơi khàn khàn, “Anh gần đây hình như phải xã giao rất nhiều.” Cô không thích những hơi thở hỗn độn tại những bữa tiệc, cho nên ngoại trừ trường hợp quan trọng, nếu không cô đều để một mình anh đi.

“Ừ.....” Bàn tay quyến luyến chà xát vỗ về thân thể mịn màng như ngọc của cô, “Gần đây công ty có một dự án lớn, anh phải đi xem phong thanh thế nào, nhân tiện xem có đối thủ nào không để hiểu thực lực của đối phương. Ưu Nhi, anh còn phải bận một thời gian nữa, sau này em mệt thì đi ngủ trước đi, đừng chờ anh.”

“Em đã nói rồi, em là vì nghịch mấy thứ nên mới quên thời gian, không phải đang đợi anh đâu.” Cô nghịch ngợm nhìn anh.

“Mạnh miệng!” Anh khẽ nói, thân thủ mạnh mẽ ôm cô lên giường, nằm luôn bên cạnh cô, một tay đem cô áp vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi!”

“Vâng.” Ngay lúc anh nghĩ cô ngủ rồi, đang chuẩn bị nhắm mắt lại thì cô đột nhiên nói: “Sáng mai em muốn đến trung tâm văn hóa xem các tác phẩm thêu truyền thống Trung Quốc, giữa trưa thuận đường tìm anh ăn cơm được không?” Cô thấy anh gầy đi không ít, thật đáng thương. Chắc chắn là công việc quá bận nên quên cả ăn cơm rồi.(Vi: biết anh gầy là vì ôm thấy hay là cảm nhận thấy trong lúc...hả chị @@)

“Không được!” Thấy cô kinh ngạc mở mắt ra, anh không kìm được mặt mày hớn hờ uy hiếp: “Không cho em ‘thuận đường’, ngày mai em muốn ‘riêng’, ‘đặc biệt’ đến công ty ăn cơm trưa với ông xã yêu quý là anh, xem triển lãm mới là thuận đường, rõ chưa?”

Cô trợn mắt kìm nén xúc động, khiêm tốn nói: “Dạ vâng, lão gia.”

Bên trong ánh đèn sáng ngời, một hồi thuyết minh bằng máy chiếu ước chừng hai mươi phút đã kết thúc. Các nhân viên tham dự hội nghị lập tức chụm đầu ghé tai, bắt đầu trao đổi ý kiến.

“Tổng tài.” Thư kí Dương Kính Nguyệt thấp giọng thông báo cho Nhâm Thiếu Hoài ngồi ở vị trí chủ tịch đang lắng nghe kiến nghị của các trợ lí, “Chỉ còn mười phút nữa là đến thời gian nghỉ ngơi giữa trưa rồi ạ.”

“Ừm.” Nhâm Thiếu Hoài gật gật đầu, bắt đầu kết thúc hội nghị.

Sau khi hội nghị kết thúc, Nhâm Thiếu Hoài vừa định mở miệng, một trong những đại biểu của tập đoàn Hoà Thái Mã Ninh Tâm đã cướp lời nói trước:

“Nhâm tổng tài, tôi đã cho người đi đặt chỗ ở nhà hàng Ngự Hoà rồi, hy vọng Nhâm tổng tài có thể nể mặt tôi mời, mọi người cùng nhau qua đó dùng cơm.”

“Thực xin lỗi, trưa hôm nay tôi đã có hẹn trước mất rồi.” Nhâm Thiếu Hoài cười cười, quay đầu phân phó Âu Sùng Viễn đang đứng bên cạnh: “Sùng Viễn, buổi trưa hôm nay phiền cậu hãy tiếp đón đoàn đại biểu của tập đoàn Hoà Thái đến nhà hàng dùng cơm cho chu đáo nhé.”

“Nhưng..... Nhâm tổng tài.” Mã Ninh Tâm ra sức cứu vãn tình thế, “Nghe nói nhà hàng Ngự Hoà là một trong những nơi anh thích nhất, bình thường lại rất khó có thể đặt trước được, tôi đã rất vất vả..... Mọi người cùng nhau đến đó, cũng có thể vừa ăn vừa nói chuyện. Hơn nữa.....” Ánh mắt cô sáng lên, vội vàng nói: “Về chuyện thảo luận vừa rồi, tôi còn có một số chỗ vẫn còn thắc mắc.”

Mắt đẹp toát lên vẻ cầu xin, ý tứ bày tỏ tình cảm rất rõ ràng. Mấy ngày nay tiếp xúc, Mã Ninh Tâm giờ tay nhắc chân đều không ngừng phát ra sóng điện mê hoặc người ta, Nhâm Thiếu Hoài mặc dù biết rất rõ nhưng lại cố tình coi như không biết.

Anh vốn là có chút tán thưởng cách xử sự khôn khéo gọn gàng, trong nhu có cương của cô, còn có thái độ không hề kiêu căng vênh váo, rất đặc biệt so với những nữ cường nhân bình thường. Nhưng anh lại cảm thấy bất mãn với hành vi liều mạng phóng điện bắt kể chuyện anh là người đã kết hôn của cô.

Loại phụ nữ bề ngoài dịu dàng, trách nhiệm nhưng bên trong thì ích kỷ bốc đồng như thế này, không để ý đến vẫn là tốt nhất, đỡ phải mang hoạ vào thân.

“Thật xin lỗi, trưa nay tôi còn có hẹn. Nếu quản lí Mã có gì không hiểu về nội dung của hội nghị vừa rồi thì có thể trực tiếp thảo luận với tổng giám đốc Âu, anh ấy hiểu rất rõ về dự án này.”

Ông chủ gặp nạn, Âu Sùng Viễn thân là cấp dưới của người ta, đương nhiên phải san sẻ nỗi ưu phiền này. Anh ta vội vàng bày ra vẻ mặt nhiệt thành nói: “Đúng vậy, quản lí Mã nếu có gì thắc mắc về vấn đề đã thảo luận trong hội nghị thì tôi đều có thể giải thích giúp cô.”

Đáng tiếc Mã Ninh Tâm căn bản không thèm để ý tới anh ta.

Kế hoạch của tập đoàn Hoà Thái lần này được khắp nơi cạnh tranh giành lấy, bởi vậy cô đến chỗ nào thì mọi người ai ai cũng cực lực nịnh hót lấy lòng, hầu hạ cô như nữ vương, chưa từng có người nào lại cự tuyệt như vậy. Huống chi, cô còn tốn nhiều tâm sức tìm hiểu sở thích của anh, lại dùng đủ mọi cách để lấy lòng, sao anh lại có thể bỏ mặc cô như thế?

Mã Ninh Tâm có thể thắng người khác ở trên thương trường, cá tính tất nhiên có chút ngang ngược. Lời mời nhiệt tình bị từ chối trước mặt mọi người làm cho cô thất vọng và chán nản, hơn nữa suốt mấy ngày nay, Nhâm Thiếu Hoài đã khiến cô đâm phải không biết bao nhiêu cái đing(Vi: ý nói gặp nhiều trở ngại í). Cảm giác suy sụp lập tức bộc phát, làm cho mặt nạ thực nữ hoàn mỹ của cô vỡ tan, lộ ra sự kiêu ngạo buông thả và ngang ngược bên dưới nó.

“Là ai hẹn với Nhâm tổng tài mà được anh coi là quan trọng như vậy? Quan trọng đến mức có thể so sánh với kế hoạch hợp tác của chúng ta?”

“Vợ tôi hẹn tôi ăn cơm, sao có thể là không quan trọng được?” Nhâm Thiếu Hoài tuy rằng vẻ mặt tươi cười niềm nở, nhưng sự lạnh lùng phát ra từ đáy mắt lại rõ ràng là hoàn toàn trái ngược, hiển nhiên anh cảm thấy bất mãn đối với sự truy hỏi kỹ càng của cô.

Vợ ư? Lòng đố kỵ tràn ngập dâng lên, sắc mặt Mã Ninh Tâm khế biến, hai tay nắm chặt lại, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Một đại biểu khác đại biểu biết tình hình không tốt lắm liền lập tức lên tiếng hoà giải: “Nhâm tổng tài đúng là người chồng tốt rất thương yêu vợ!”

Dự án tuy chưa đi đến quyết định cuối cùng, nhưng song phương đều biết tập đoàn Lôi Phong là phía đưa ra điều kiện tốt nhất, nếu quản lí Mã hành động theo cảm tình, phá hỏng sự hoà hợp của đôi bên thì người phải chịu tổn thất tuyệt đối chính là bọn họ!

“Đâu có gì, tôi chỉ không muốn phải ngủ trên ghế sofa thôi.” Nhâm Thiếu Hoài cũng không để ý nữa, hài hước nháy mắt mấy cái, “Anh cũng biết đây, mỗi lần tỉnh dậy xương sống thắt lưng sẽ rất đau, cả ngày không thoải mái nổi!”

Tất cả đàn ông ở đây rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, “Có lý!” Mọi người cười ha ha đứng lên, bầu không khí xấu hổ không còn nữa.

Nhâm Thiếu Hoài chuyện trò vui vẻ tiễn mọi người tới cửa thang máy.

Đing!

Thang máy vừa mở ra, nhìn thấy Nhâm Thiếu Hoài đang đứng chờ ở cửa thang máy, Y Đăng Ưu Nhi không khỏi có chút bất ngờ, “Thiếu Hoài, em đến muộn sao?”

“Bà xã!” Hai trông mắt anh sáng ngời, một tay đỡ lấy chiếc hộp to trên tay Y Đăng Ưu Nhi, tay kia kéo cô vào lòng. “Yên tâm, em không muộn, có khi còn sớm ấy chứ!”

Sau khi vội vàng tiễn bước khách khứa, Nhâm Thiếu Hoài vội vã ôm Ưu Nhi tiến vào văn phòng tổng tài. Cửa vừa khoá, anh liền hôn cô một cách mãnh liệt.

“Thiếu Hoài.....” Y Đăng Ưu Nhi bị nhiệt tình bất ngờ của anh dọa hết hồn, nhưng không đến ba giây, bàn tay vốn đang đẩy anh ra lại gắt gao ôm chặt lấy cổ anh, hé miệng đón nhận sự cuồng dã của anh.

Cô gần như không cảm nhận được chân mình nữa, ý thức vì bị anh kích thích cuồng nhiệt hôn mà trở nên hỗn loạn, giống như bay tạt lên mây xanh, cảm giác cả bầu trời đều đang xoay tròn. Cô mê mẩn hôn như bị say rượu, thân mình mềm nhũn không hề có sức chống cự.

“Sao vậy?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Đăng Ưu Nhi đỏ bừng, có chút thở dốc ngồi trên đùi Nhâm Thiếu Hoài.

“Đương nhiên là rất nhớ em rồi!” Anh khẽ lẩm bầm, vùi mặt vào ngực cô cọ xát.

“Oa..... Đừng như vậy..... Đừng..... này, Thiếu Hoài..... Đừng đùa!” Cái mũi dài của anh làm cô thấy ngứa, vừa cười bảo anh dừng lại vừa nhích người ra để né tránh, nhưng vẫn không thể trốn thoát ma trảo của anh. Thật lâu sau chờ đến khi Nhâm Thiếu Hoài chơi đủ, Y Đăng Ưu Nhi đã sớm cười đến thở không ra hơi.

Anh sáng khoái tinh thần mở cặp lồng hai tầng mà Y Đăng Ưu Nhi phải chạy đến tận nhà hàng Ngự Hoà để mua ra.

“Oa, là món đặc biệt của nhà hàng Ngự Hoà! Vẫn là bà xã của anh tốt nhất, biết món yêu thích của anh.”

“Thật sao?” Y Đăng Ưu Nhi u oán trừng mắt anh một cái, tay chân luống cuống sửa sang lại dung nhan. Đúng là cái đồ đáng ghét, chỉ thích bắt nạt người ta!

Bộ dạng oán trách của cô khiến Nhâm Thiếu Hoài nhìn thấy vừa buồn cười vừa đau lòng, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, cầm lấy một miếng sushi cô thích nhất bòn vào cái miệng nhỏ nhắn, lúc này mới khiến cho

cô nở nụ cười. Hai người liền cứ như vậy anh một miếng, em một miếng ăn bữa cơm trưa ngon lành.

“Thiếu Hoài, cái cô nữ quản lí xinh đẹp lúc nãy có phải là người mà lần trước ở câu lạc bộ em đã gặp rồi không?”

“Ừm ừm.” Anh há to miệng đón lấy miếng bong bóng cá cô bón cho, thập phần hưởng thụ sự phục vụ của bà xã lại vừa được cho vào miệng mỹ vị của nhân gian.

“Em tò mò quá, không biết có phải là em nhìn lầm không mà quản lí Mã kia hình như cứ lườm em suốt!” Cô khó hiểu nghiêng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn rồi trầm ngâm nói: “Em nhớ rõ là mình không đắc tội gì với cô ấy hết nha!”

“Bà xã, miệng nói chuyện, tay đừng có ngừng.” Anh há miệng, giống như con chim non đang đòi thức ăn.

Y Đăng Ưu Nhi trợn mắt, lại cầm lấy nắm cơm nướng bón cho anh ăn.

Anh ăn với vẻ mặt thỏa mãn, uống hết một bát canh rong biển ngon tuyệt, tức giận nói: “Người phụ nữ kia thèm nhỏ dãi ông xã em mà không được, đành phải trừng mắt nhìn em cho hả giận. Cái loại phụ nữ nhỏ nhen này chúng ta đừng để ý làm gì.”

“Thèm nhỏ dãi.....” Cô dừng lại động tác bón đồ ăn, liếc mắt nhìn nah một cái rồi nói: “Anh từ chối cô ấy không sợ việc hợp tác làm ăn không thành sao?”

“Ồ, phải phân biệt rõ ràng ra chứ.” Anh búng vào chóp mũi cô, lấy một thìa salad đưa vào miệng cô, có chút không vui lườm cô, “Ông xã em đây là tổng tài tập đoàn Lôi Phong chứ có phải là trai bao đâu(Vi: nguyên văn là “ngưu lang”). Việc kinh doanh là làm bằng cái đầu và phải có phương pháp, chứ không phải là bằng nhan sắc.”

Bà xã mình thế nào thế không biết, thấy tình huống này không ăn dấm chua còn chưa nói mà lại còn có hứng thú đi trêu chọc ông xã sao? Xì!

“Vâng vâng vâng, thiếp thân biết sai rồi, không nên lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử, xin lão gia đừng nóng giận!” Y Đăng Ưu Nhi biết có thể sửa, lập tức cúi đầu nhận sai, ôn nhu lại sẵn sóc bón một miếng cá nướng thơm phức vào miệng anh.

Mãi mới đỡ được Nhâm Thiểu Hoài vui vẻ trở lại, cô giả vờ lơ đãng hỏi: “Những người như cô ta nhiều lắm sao?”

Trải qua cuộc sống vợ chồng hơn nửa năm, cô dần dần có chút tin tưởng vào lời thề son sắt hứa hẹn của anh. Thế nhưng, cô sợ nếu phải thure thách quá nhiều, vạn nhất ngày nào đó xảy ra chuyện không hay..... Aizz! Cô đột nhiên một câu tiếng địa phương mà không biết là ai đã dạy mình: “Thủy uông ngạt chiếu cố”! (Vi: tức nước vỡ bờ)

Cuối cùng cũng biết lo lắng rồi sao! Tuy rằng phản ứng hơi chậm, nhưng thôi, coi như đạt tiêu chuẩn!

“Yên tâm, anh tìm ba mươi năm mới được người vợ như em, sao có thể tùy tiện mà thay lòng đổi dạ được?”

“Nhưng..... Nếu anh chán ghét em thì sao?” Cô đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên của bọn họ ở khách sạn Nhật Bản, khi đó anh nói: Có lẽ một ngày hai ngày, cũng có lẽ là hai mươi năm ba mươi năm.....

“Nếu như những lời thề thốt sáo rỗng có thể gạt đi nỗi bất an của em, thì anh xin thề với em, đời này kiếp này Nhâm Thiểu Hoài anh chỉ biết có một người vợ là em mà thôi, có điều anh khuyên em, tốt nhất nên bỏ chút tâm sức suy nghĩ xem phải dùng phương pháp nào để hiểu và lấy lòng ông xã đi, như vậy càng bảo đảm anh vĩnh viễn sẽ không muốn bỏ đi, không muốn rời xa em.” Nói đến phần sau, anh càng thêm hứng trí.

Cô “a” một tiếng, liếc xéo bộ dáng cao hừng phấn chấn của anh, lười biếng nói: “Sao anh không thuận tiện đề nghị một số phương pháp để em có thể giữ chặt và lấy lòng anh luôn đi!”

“Rất nhiều nha! Thí dụ như: hãy suy nghĩ về anh và ở bên anh thật nhiều, mỗi ngày cho anh một cái hôn buổi sáng nồng nhiệt, đến công ty cùng anh ăn cơm.....” Nhâm Thiểu Hoài hưng trí bừng bừng lại thao thao bất tuyệt nói cho cô biết làm sao để giữ lấy trái tim ông xã.

Y Đằng Ưu Nhi vụng trộm lè lưỡi, ngay trong lúc anh còn đang niệm kinh thì tay chân gọn gàng thu dọn hộp cơm trống rỗng, bắt đầu động não suy nghĩ xem nên lấy có gì để trốn được.

Bức tranh sơn dầu của cô mới vẽ được một nửa, ai thềm ở lại văn phòng mà đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ với anh chứ.

Buổi xế chiều trời cao không khí thoáng đãng, Y Đằng Ưu Nhi ôm bộ đồ vẽ ngồi ở đình nghỉ mát trong vườn hoa rực rỡ, chiếc khăn vuông trắng tinh trải lên bàn, bên trên đặt một bình trà lài cùng mấy đĩa nho nhỏ toàn điểm tâm.

Gió nhẹ từ từ thổi, cành lá phát ra tiếng xào xạc. Cô dừng bút, đôi mắt

đẹp khê nhắm, mỉm cười cảm nhận niềm vui thích tinh tế khi làn gió mát lướt qua mặt.

“Ưu Nhi.....”

“Mẹ?” Y Đăng Ưu Nhi mở mắt ra nhìn thấy người đến là bà mẹ chồng tinh lực dư thừa thì không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

“Hôm nay là ngày thảo luận định kì của hội đọc sách mà, sao mẹ lại không đi tham gia ạ? Có phải mẹ thấy trong người có chỗ nào không khỏe không ạ?” Càng nghĩ càng thấy có khả năng, cô bắt đầu lo lắng. “Mẹ, mẹ không thoải mái ở chỗ nào? Để con đưa mẹ đi khám bác sĩ.”

Đừng thấy người mẹ chồng này ngày thường cứ như tép nhảy, kỳ thật bà rất thích đọc sách, cũng sưu tầm rất nhiều sách hay. Trong số các hoạt động xã hội đoàn thể mà bà tham gia, chỉ có đọc sách là cái mà bà yêu thích nhất, cho nên bà nhất định sẽ không bỏ lỡ bất kì buổi họp nào của hội.

“Ưu Nhi.” Nhâm mẫu vội vàng giữ lấy cô con dâu đang xoay quanh mình, nhìn bộ dáng khẩn trương của cô, bà cảm thấy cực kì uất ức. “Mẹ không sao cả, con đừng lo lắng.”

“Nhưng.....” Cô sợ mẹ chồng sợ thuốc, có bệnh mà giấu không nói.

“Mẹ không đi đến chỗ hội đọc sách chỉ là vì thời gian của lần họp này đã sửa lại. Bà già này nghĩ gần đây phải vội vàng lo việc bán hàng từ thiện, mẹ con chúng ta đã vài ngày không tâm sự với nhau. Mới muốn thừa dịp cơ hội này tìm con nói chuyện một chút, không ngờ lại làm con sợ.” Nhâm mẫu cầm tay Y Đăng Ưu Nhi kéo lại ngồi lên ghế dựa.

“Hoá ra là..... Không trách mẹ được, là tại con tự ngạc nhiên quá thôi ạ.” Ưu Nhi đỏ ửng mặt, giơ tay rót cho chồng chén trà hoa hồng. “À, mẹ uống thử đi ạ, trà hoa hồng này là anh con gửi từ Nhật Bản sang, do chính xưởng của nhà con sản xuất, vị không tồi đâu ạ.”

Nhâm mẫu bung cái chén đang bốc hơi nghi ngút lên, hít sâu, nhấp một ngụm nhỏ. “Ừm, đậm đà vừa miệng, rất ngon.”

“Thật tốt quá, mẹ cũng thích ạ.” Y Đăng Ưu Nhi cười tít cả mắt.

Nhâm mẫu uống trà, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Gần đây Thiếu Hoài hình như phải xã giao rất nhiều, hai vợ chồng các con có tìm thời gian bồi dưỡng tình cảm không thế?”

“Có ạ, con sợ anh ấy mãi làm việc, không ăn uống đều đặn nên giữa trưa còn chạy tới công ty giám sát anh ấy ăn cơm đấy ạ!”

“Vậy sao con không tranh thủ đi nhiều nhiều một chút, còn có thể cùng nó uống trà chiều, thuận tiện đi ăn một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, tăng cường tình cảm.”

“Anh ấy bận lắm ạ! Con chỉ sợ ảnh hưởng đến công việc của anh ấy thôi.” Cô âm thầm le lưỡi.

“Mặc kệ nó, công việc thì làm mãi cũng không xong, mỗi ngày lúc nào cũng bận cái dự án lớn gì đấy. Thật là, phát triển công ty thành lớn như vậy để làm gì? Cả ngày đầu tắt mặt tối, tiền kiếm được nhiều như núi thì lại thế nào chứ? Người đã chết thì có mang được cái gì đi đâu!” Nhâm mẫu nói nhỏ, vẻ mặt âm đạm.

“Mẹ, đừng buồn nữa.” Y Đằng Ưu Nhi đau lòng ôm lấy mẹ chồng, cô biết bà đang nhớ về người chồng đã qua đời.

Nhâm mẫu vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của con dâu, có chút cảm thán nói:

“Từ sau khi bố chồng con đột nhiên tái phát bệnh tim rồi qua đời, Thiếu Hoài liền tiếp nhận tập đoàn Lôi Phong đang lâm nguy, lúc ấy có rất nhiều người chờ để chế giễu nó. Thiếu Hoài thằng bé này từ nhỏ tính tình đã kiên cường, người khác càng không xem trọng nó càng phải làm bằng được. Những năm gần đây nó cố gắng không ngừng nghỉ, tập đoàn Lôi Phong tuy rằng đã làm người khác phải mở to mắt ra mà nhìn nhưng chính nó lại biến thành một người cuồng công việc chính cống.

Tiệc nuôi lớn nhất của mẹ là đã không bảo bố chồng con đi bộ, làm cho ông ấy mới hơn năm mươi đã bị tái phát bệnh tim. Mẹ không hy vọng con cũng sẽ phải tiếc nuôi như vậy. Ưu Nhi, trong lòng con phải tự tâm niệm một điều: “Trời to, công ty to, nhưng tất cả đều không to bằng vợ.” Tập đoàn Lôi Phong đã đủ mạnh, Nhâm gia chúng ta tiền cũng đã đủ để tiêu đến mười bốn đời. Việc con cần phải cố gắng bây giờ là khiến cho Thiếu Hoài hiểu rằng làm việc và nghỉ ngơi đều quan trọng như nhau.”

“Dạ!” Y Đằng Ưu Nhi cứng họng nói không nên lời.

“Cha con nhà này đều có một cái tật xấu, đó là đã bước vào thư phòng thì còn chưa kiệt sức sẽ không đi ra. Ưu Nhi, con có biết mẹ đã dùng cách gì để lôi bố chồng con ra khỏi thư phòng khỏi?” Ánh mắt Nhâm mẫu lóe lên tia sáng tà ác.

“A..... Không biết ạ.”

“Tuyệt chiêu của mẹ là..... Cởi sạch quần áo ngồi lên đùi ông ấy.”

“Cởi.....” Cầm Y Đằng Ưu Nhi thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, mặt đỏ bừng như sắp phun lửa.

“Đúng.” Nhâm mẫu gật đầu lia lịa, một chút cảm giác thẹn thùng cũng không có.

Y Đằng Ưu Nhi rốt cục đã biết da mặt Nhâm Thiếu Hoài tại sao lại dày đến như vậy, hoá ra là do di truyền.

Kì thật Nhâm mầu là vì mấy ngày hôm trước có một người bạn cầm tờ tạp chí bát quái tới hỏi bà, những điều viết trên đó thật sự làm người nghe mà kinh sợ, cứ như là con bà đã cưới vợ bé thật vậy. Bà vốn không tin vào mấy tạp chí bát quái, nhưng cái cô tên là Mã Ninh Tâm kia lại tìm đủ mọi cách tiếp cận bà, chính vì thế mới khiến bà hoài nghi.

Đáng tiếc Nhâm mầu đã thật sự yêu thương Y Đằng Ưu Nhi từ tận đáy lòng, làm sao có thể để ý tới cái loại hồ ly tinh muốn cướp chồng người khác này được? Có điều, Mã Ninh Tâm thì có thể mặc kệ, nhưng bà vẫn rất lo lắng muốn biết thật ra mọi chuyện là như thế nào, cho nên hôm nay bà mới cố gắng kiềm chế bỏ một buổi thảo luận của hội đọc sách.

Tuy rằng theo như con dâu nói thì đôi vợ chồng son này tình cảm rất tốt, Nhâm mầu cũng không cho rằng con bà sẽ làm chuyện xằng bậy, nhưng chuyện gì cũng không thể quá chắc chắn, dù gì cũng luôn phải cảnh giác, cẩn tắc vô áy náy mà! Vì thế, bà bắt đầu truyền thụ cho con dâu bí kíp giữ chồng.

Y Đằng Ưu Nhi nghe mẹ chồng thao thao bất tuyệt về bí kíp giữ chồng, càng nghe mặt càng đỏ, đầu cũng càng cúi càng thấp, cả người cứ như sắp cháy đến nơi.(Vi: hêhê, chắc là có chuyện mờ ám rồi)

Đột nhiên, tiếng chuông vui tai vang lên, Y Đằng Ưu Nhi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, “Xin phép mẹ, con phải đi nghe điện thoại đã ạ.” Cô cầm lấy di động đang đặt trên bàn, “Alô! Thiếu Hoài? Không phải anh đang đi làm sao, sao lại có thời gian rảnh mà gọi điện thoại..... Kiểm tra? Anh lạ thật đấy, em lúc nào chả ngoan ngoãn ở nhà, có chạy loạn bao giờ đâu, có gì mà phải kiểm tra?”

Nhâm mầu vừa nghe thấy đứa con trai cuồng công việc đang đi làm lại gọi điện về nhà hỏi thăm vợ, bà càng thêm khẳng định con mình không có vấn đề gì, liền cười ha ha rời đi, để cho hai vợ chồng lời ngon tiếng ngọt tâm sự.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ, Âu Sùng Viễn mở cửa tiến vào văn phòng, đặt một chồng tạp chí lên trên một đồng hồ sơ cao ngất.

Nhâm Thiếu Hoài ngẩng đầu, mày kiếm khẽ cau lại, tùy tay cầm lấy quyển tạp chí có trang bìa giật gân đặt trên cùng giờ xem.

“Tôi đã đi điều tra rồi, mấy thứ rác rưởi này.....” Cầm hát về phía đồng hồ tạp chí trên bàn, “Nguồn tin tức, quả nhiên là do tập đoàn Hoà Thái âm thầm truyền ra ngoài.”

Quay đi quay lại chỉ toàn mấy chuyện dối trá ba hoa chích choè, chẳng có nội dung gì khác, sắc mặt Nhâm Thiếu Hoài càng lúc càng lạnh. Thế này thì sao chứ? Anh cười lạnh nghĩ thầm, muốn biến giả thành thật sao? Hay là

đang thử xem anh có muốn tham gia vào dự án hợp tác không?

“Tôi đoán chắc mục đích của đối phương thứ nhất là muốn phô trương dự án hợp tác, thứ hai, Mã Ninh Tâm là thật sự cố ý muốn gả cho tổng tài làm thiếp, cho nên mới truyền ra phong thanh thử xem phản ứng của cậu thế nào.”

Người tình dù có được yêu sủng đến bao nhiêu cũng không bằng một người vợ bé. Với điều kiện của Nhâm Thiếu Hoài, những tiểu thư tự nguyện làm vợ bé của anh không thiếu. Huống hồ, ai cũng biết Y Đăng Ưu Nhi là một thiếu phu nhân mặc kệ mọi chuyện lại không hay tham gia xã giao, cứ như một người vô hình. Cho dù Mã Ninh Tâm thực sự gả vào Nhâm gia làm vợ bé thì với gia thế bối cảnh nhà cô ta và thủ đoạn, năng lực của bản thân, cô ta cũng sẽ làm một người vợ bé nắm thực quyền. Xem xét trên thương trường hiện nay, dù hiếm nhưng không phải là không có cảnh tượng vợ bé còn oai hơn cả vợ cả.

Tuy rằng về mặt danh phận thì không được đẹp mặt cho lắm, nhưng có thể vì thế mà với được tới tập đoàn Lôi Phong đang phát triển rất mạnh này thì Mã Thiên Ngọc tuyệt đối cam tâm tình nguyện.

“Lời đồn chỉ là lời đồn mà thôi.” Nhâm Thiếu Hoài gập lại quyển tạp chí, rút sang một bên.

“Cứ mặc kệ hết như thế sao?” Âu Sùng Viễn ngạc nhiên, “Nếu cứ để mặc mấy tên phóng viên bát quái này tự tung tự tác viết lung tung, ngộ nhờ thế nào, cậu sẽ rất khó giải thích với vợ đấy!” Chẳng có người phụ nữ nào nghe nói chồng muốn lấy vợ bé mà sung sướng được cả, phụ nữ một khi đã nghi ngờ thì cực kì phiền toái.

“Thế nào là càng giải thích càng đáng nghi cậu chưa từng nghe qua sao?”

“Nhưng.....”

“Yên tâm đi! Ưu Nhi không đọc mấy tạp chí bát quái đó đâu. Trong nửa năm qua, tiếng Trung của cô ấy đã khá lưu loát, nhưng chỉ giới hạn trong nghe với nói thôi, còn khả năng đọc, viết thì chỉ ngang với học sinh tiểu học thôi. Cho nên cho dù có đem tạp chí tiếng Trung bày ra trước mặt cô ấy thì trừ phi có ảnh chụp, nếu không cô ấy có đọc cũng không hiểu.”

Loại tin đồn bịa đặt này anh căn bản sẽ không để cho Ưu Nhi biết, ai biết cô có thể vì thế mà chui vào sừng trâu không ra ngoài nữa hay không? (Vi: đây là một câu nói của TQ, tức là gập chuyện rắc rối. Thực ra Vi ko hiểu hết ý, chỉ dịch ra từ tiếng anh thôi) Đến lúc đó cho dù anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cô cũng rất khó tin tưởng rằng anh trong sạch.

Hơn nữa vì Ưu Nhi có một người cha phong lưu nên cô căn bản không tin tưởng vào đàn ông. Nửa năm qua kết hôn, tuy rằng tình cảm hai người càng

ngày càng tăng, nhưng anh cảm giác được rằng, cô vẫn không quá lạc quan về cuộc hôn nhân này nữa không tin anh thật sự sẽ chung thủy với một mình cô.

Cho nên, đánh chết anh cũng không đời nào để cho mấy thứ tin đồn này lọt vào tai Ưu Nhi rồi phá hỏng hạnh phúc mà anh đã cẩn thận duy trì và bảo vệ.

“Nhờ đâu.....”

“Không có nhờ gì hết! Ưu Nhi thật sự rất bận, muốn tìm cô ấy cùng ăn bữa cơm trưa cũng phải sắp xếp thời gian trước, cô ấy đâu có nhàn rỗi như mấy bà cô suốt ngày đi buôn chuyện.”

“Nhưng lời đồn này truyền ra hừng hực khí thế, nếu chúng ta không ra mặt ngăn lại hoặc làm sáng tỏ, sẽ làm cho người ta hiểu lầm, thậm chí ngay cả tập đoàn Hoà Thái cũng sẽ tưởng rằng chúng ta ngầm đồng ý.”

“Lời đồn chỉ là lời đồn, vĩnh viễn sẽ không thành sự thật được. Về phần tập đoàn Hoà Thái.....” Nhâm Thiệu Hoài hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt càng thêm hiểm ác. “Lời đồn là do bọn họ truyền ra, là thật hay là giả bọn họ là người rõ nhất, có điều, nếu bọn họ vớ vẩn đến mức thực sự hiểu lầm thì cũng không liên quan đến chúng ta.”

Kế hoạch hợp tác của tập đoàn Hoà Thái cũng không có ý tưởng gì sáng tạo, không làm Nhâm Thiệu Hoài có hứng thú cho lắm. Hơn nữa, anh chán ghét hành động phát tán lời đồn lung tung này của bọn họ, gần như là để bức hôn vậy. Nếu tập đoàn Hoà Thái cho rằng anh không thèm để ý tới là cam chịu thì đó là chuyện của bọn họ, không liên quan đến anh.

“Ưu Nhi.....Ưu Nhi?” Nhâm Thiệu Hoài quán khăn tắm quanh người, một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra từ phòng tắm, vừa đi vừa dùng khăn mặt lau lau cho khô.

Y Đẳng Ưu Nhi nằm lì trên giường, có tai như điếc tiếp tục vùi đầu vào quyển sách.

Nhâm Thiệu Hoài thấy không được đáp lời, buồn bực bỏ khăn mặt xuống, “Em đang đọc cái gì thế?” Anh đi tới, nắm ngón tay sờ soạng lung tung.

“Này.....anh làm cái gì thế?” Tay anh chặn ngang lưng cô làm cô cứ như con rùa nhỏ bị đặt dưới tảng đá, tay chân bối rối ngọ nguậy nhưng vẫn không trở mình được.

“Chị Ngô kể chuyện lịch sử? Nhà chúng ta đâu có cuốn này, em lấy từ đâu ra đó?”

“Là trợ lý thư kí cho em mượn, mau đưa cho em! Thực đáng giận, anh là đồ quá đáng, lại bắt nạt em.”

Anh biết Y Đằng Ưu Nhi mỗi lần đến công ty đều mang một ít điểm tâm đến chỗ thư kí cùng bọn họ nói chuyện phiếm uống trà. Đùng tưởng rằng những thư kí này là những người có cũng được mà không có cũng không sao, mỗi một thành viên phòng thư kí của tổng công ty tập đoàn Lôi Phong đều phải trải qua khoá huấn luyện chuyên nghiệp nghiêm khắc, hơn nữa mỗi người ít nhất phải tinh thông hai loại ngôn ngữ, cho nên đây cũng là nơi tập trung nhân tài.

Y Đằng Ưu Nhi chính là nhìn trúng những người này có ưu thế về khả năng ngôn ngữ, cho nên xét về góc độ quốc tế, chủ đề nói chuyện phiếm khắp nơi đều sẽ xuất hiện ở đây. Hơn nữa ở trong này, cô có thể dùng các loại ngôn ngữ để nói chuyện phiếm, cho dù chỉ là nghe các cô ấy nói chuyện thôi cũng thấy thú vị.

“Quyển sách này viết rất bình thường, nhưng bên trong toàn là chữ, em đọc được sao?” Nhâm Thiệu Hoài buông cánh tay đang giữ lấy cô ra, hơi trở mình ngồi ở mép giường.

“Chỉ nhìn chữ thì không hiểu được.” Cô quỳ trên giường, vốn là muốn cướp lại sách, nhưng nhìn thấy tóc anh đang còn ướt, cô vội lấy cái khăn mặt lau khô giúp anh. “Nhưng mà đây là một quyển sách có chú âm, em chỉ phải lấy kí hiệu chú âm ghép lại với nhau, mỗi chữ cũng có thể đoán được tám chín phần mười. Hơn nữa những câu chuyện xưa trong sách đều rất thú vị, xem ra cũng sẽ không cảm thấy phải cố gắng quá sức, còn có thể nhân tiện hiểu biết thêm một chút về lịch sử Trung Quốc, nhất cử lưỡng tiện mà!”

“Em đúng là đồ lười biếng.” Anh nhắm hai mắt lại, hưởng thụ động tác mát xa mềm nhẹ của cô, miệng vẫn nói tiếp. “Làm chuyện gì cũng phải thấy thú vị mới chịu cố gắng. Nếu em cứ tìm một giáo viên chuyên nghiệp dạy em một Chương trình học mấy tháng thì với tư chất của em học mấy chữ vuông này sẽ không quá khó khăn, làm gì mà phải như bây giờ, học kiểu nửa mùa mãi cũng chỉ biết mỗi vài chữ.”

“Gì chứ, em tự học mà, có thể có thành quả như vậy cũng là quá tốt rồi, anh còn chê nữa! Mọi người ở phòng thư kí đều khen không dứt miệng kết quả tự học nửa năm của em mà có thể nghe, nói lưu loát đến thế này đây!” Cô hừ một tiếng, vứt khăn mặt đi, quay sang dùng máy sấy.

Kỳ thật anh cũng rất bội phục cô, nhưng ngoài miệng lại cố ý không cho là đúng nói: “Đương nhiên rồi, mỗi khi em đến công ty đều không quên mang cho họ chút điểm tâm ngọt ngào thơm ngon. Các cô ấy ăn của em, không ca ngợi em một hai câu sao được.”

“Hừ, em biết anh đang ghen tị tình cảm tốt của bọn em, còn lâu em mới

để cho anh đã kích nhé.” Còn chưa khô hết cô tắt luôn máy sấy đi, cất vào phòng tắm.

“Kì lạ thật.”

Cô đang đứng trầm tư ở cạnh giường liền bị anh kéo vào lòng.

“Cái gì mà kì lạ cơ?” Anh vô tình thì thầm, cắn cắn vào cái cổ thanh tú của cô.

“Hôm qua lúc em đến công ty, mấy cô thư kí đều trở nên là lạ, em hỏi trợ lý là có chuyện gì xảy ra thì cô ấy nói không có gì hết, nhưng em vẫn cảm thấy rất kỳ quái.”

“Nếu mọi người đều đã nói là không có thì chính là không có, đừng vì việc nhỏ này mà lãng phí tế bào não.”(Vi: ý nói mất công suy nghĩ) Anh gọn gàng cởi áo ngủ của cô ra, bàn tay khiêu khích càng không ngừng châm lửa thổi gió trên người cô, “Bà xã yêu ơi, chúng ta còn có việc bận, em chăm chú một chút đi nào.”

“Thiếu Hoài.” Cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn của cô phát ra tiếng ngậm nga khe khẽ, thân mình mềm mại không tự chủ được mà cong lên.

“Ừm?”

“Mẹ đang hỏi chúng ta khi nào thì cho bà có.....có cháu bé.” Bọn họ từ trước đến nay việc tránh thai các thứ đều là do anh làm, cho nên khi nào sinh em bé đương nhiên phải hỏi anh.

“Khi nào à?” Nhâm Thiếu Hoài đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước khi đưa Y Đăng Ưu Nhi đi chào hai vợ chồng người bạn tốt Diêm Tính Nghiêu. (Vi: muốn biết đây là ai, sang PDG nhé mọi người)

Cô vừa nhìn thấy tiểu bảo bảo nhà người ta thì hai mắt lập tức sáng lên, căn bản quên luôn cả sự tồn tại của ông xã là anh đây, chơi đùa đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang(Vi: kiểu như ko biết trời đất là gì nữa)với Tiểu Thiên Dương, mà người chồng đã bị bỏ rơi trên tận chín tầng mây như anh chỉ có thể đứng một bên giường mắt nhìn, lại còn bị Diêm Tính Nghiêu không nể tình bạn bè giễu cợt.

Nhưng anh cũng không quên thuận tiện cười trêu nói: “Cậu cũng đừng có mà đại ca cười nhị ca.”(Vi: đại loại là cười ng hôm trc, hôm sau...) Anh lâu lâu mới đến Diêm Trang được một chuyến, cho dù bị bà xã quên mất cũng chỉ là ngẫu nhiên một lần, còn Diêm Tính Nghiêu mỗi ngày đều phải chia sẻ thời gian và sự chú ý của vợ với con. Khách quan mà nói, ai có thể thảm hơn Diêm Tính Nghiêu chứ! (Vi:)

Khuôn mặt tươi cười của Diêm Tính Nghiêu cứng đờ, lúc đó anh mới cười ha ha ôm chặt Ưu Nhi đang lưu luyến không thôi rời khỏi Diêm Trang.

“Đúng vậy, rốt cuộc là khi nào đây? Người ta rất muốn sinh một cục cưng đáng yêu giống như Tiểu Thiên Dương nha.....”

Vừa nghĩ tới Tiểu Thiên Dương đáng yêu thiên hạ vô địch, hai tròng mắt xinh đẹp lập tức bắn ra tia sáng chói mắt, Nhâm Thiếu Hoài vừa nhìn thấy liền rùng cả mình, khí chua sặc người lập tức dâng lên ngực.

Con còn chưa sinh mà cô đã quên luôn sự tồn tại của anh rồi, một khi sinh em bé xong thì anh chẳng phải sẽ thành người vô hình sao? Vì vậy.....

Sinh em bé? Đương nhiên là được, có điều phải chờ anh hưởng thụ hết cuộc sống vợ chồng ngọt ngào đã rồi tính sau.

Đang lúc suy tư, tiếng chuông di động vui tai vang lên.

“Điện thoại.....” Cô trực giác xoay người vươn dài tay về phía cái tủ đầu giường.

“Đừng đề ý đến nó.....” Anh giữ lấy thắt lưng cô, khẽ liềm lên tấm lưng tuyết nộn không chút tỳ vết.(Vi: đồ BT!!!)

“Không được!” Người biết số điện thoại này rất ít, nhưng đều là những người thân nhất của cô. Một tay đẩy đầu của anh ra, tay kia mở di động, “Alô? Long.....” Mắt cô sáng lên, lập tức ngồi xuống.

Vừa nghe thấy là ông anh vợ không biết thức thời kia, Nhâm Thiếu Hoài càng thêm không cam lòng, lại bỏ nhào lên lần nữa, giữ chặt bộ ngực sữa mềm mại của cô dùng kỹ thuật điêu luyện vuốt ve, với ý đồ phân tán lực chú ý của cô.

Y Đằng Ưu Nhi trừng mắt liếc anh một cái, thấy anh vẫn giở trò, dứt khoát động thủ gạt cái tay bạch tuộc của anh ra, đẩy cái miệng đang chu ra ra, với lấy cái chăn bao chặt lấy thân mình trần trụi, để tránh anh thấy sắc lại nảy lòng tham, cô lập tức cao hứng phấn chấn nói chuyện điện thoại.

Nhâm Thiếu Hoài buồn bực lăn sang một bên, trừng mắt nhìn đến nửa ngày mà cô căn bản vẫn không chú ý tới anh, anh đành phải thất vọng chán nản đi ra.

Hu hu.....mẹ chỉ là tình địch nhỏ, Y Đằng Long cuối tuần nào cũng định kì gọi điện thoại đến quấy rầy cuộc sống vợ chồng ngọt ngào của bọn họ mới là tình địch lớn thực sự. Dưới thế tấn công của tình địch lớn nhỏ bốn phía, anh có góc mới đi tạo ra thêm một “tình địch nho nhỏ” nữa.

Đến khi Y Đằng Ưu Nhi dập điện thoại mới phát hiện ra trong phòng chỉ còn một mình cô.

“Xong đời!” Cô lè lè lưỡi, không cần đoán cũng biết anh đang ở đâu.

Cô lấy cái áo ngủ phủ lên người, đứng dậy đi về hướng thư phòng.

“Thiếu Hoài.....” Cô nhút nhát e lệ đứng trước bàn đọc sách.

Nhâm Thiếu Hoài đang xem văn kiện ngắt liếc xéo cô một cái rồi lại vùi đầu vào đồng hồ sơ không thèm để ý tới người kia.

Cả người toàn thân đều viết: Ta đang tức giận!

“Đừng giận nữa mà, người ta cũng không phải cố ý. Anh cũng biết, số điện thoại kia chỉ có.....”

“Hừ!”

“Thật sự rất rất tức giận rồi đây!” Cô nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút, khuôn mặt thanh tú nháy mắt đỏ bừng. Cắn chặt răng, cô lặng lẽ cởi áo ngủ ra, thân thể tuyết ngọc mềm mại như cá chạch lủi vào lòng anh, dặng chân ngồi trên đùi anh.(Vi: oái, xấu hổ:oops:)

“Ưu Nhi, em.....” Nhâm Thiếu Hoài trực giác ôm lấy thân mình nhỏ nhắn mịn màng của cô, há hốc mồm vì động tác bất ngờ này.

“Em xin lỗi mà! Anh yêu(hoặc là cưng đó), anh đại nhân đại lượng, tha thứ cho em lần này được không?” Cô ngồi chặt trên cặp đùi rắn chắc của anh, hai tay mềm mại chủ động vuốt ve bộ ngực cường tráng.

“Em.....” Khuôn mặt tuấn nhã xuất trần của anh nháy mắt đỏ bừng, toàn thân căng cứng, “Sao em lại.....” Cô từ trước đến nay vẫn bảo thủ và hay thẹn thùng.

“Chiêu này là mẹ dạy em.” Cô phát hiện câu dẫn anh hình như cũng không phải là khó lắm.(Vi: vâng, chị cứ làm thường xuyên ạ)

“Mẹ.....mẹ sao?” Bụng dưới anh căng tràn sung huyết, đầu cũng bắt đầu mơ hồ.

“Đúng vậy, chính là mẹ anh, mẹ chồng em mà!” Bàn tay nhỏ bé đặt trên lòng ngực nóng bừng của anh vẽ hết một vòng lại một vòng tròn, cô cảm thấy mình cũng bắt đầu nóng lên. “Thiếu Hoài, ôm người ta về phòng đi, được không?”

“Được, được.....” Anh vô thức trả lời, ôm lấy cô đi nhanh ra ngoài.

Trở về phòng để làm gì sao, bây giờ có bảo anh nhảy lầu, anh cũng sẽ không nhăn mặt cau mày dù chỉ một chút.

Tết trung thu đang từng bước đến gần, Y Đăng Ưu Nhi tuy rằng còn chưa cảm thấy cái se lạnh của mùa thu nhưng trên đường không khí đã rất náo nhiệt, không khí đón tết thập phần nồng hậu.

Hôm nay, Y Đăng Ưu Nhi lại bị bắt đến công ty cùng Nhâm Thiểu Hoài ăn cơm trưa, bởi vì anh đã đồng ý chờ khi nào họp xong sẽ tan ca sớm đi trên đường cùng cô để cảm nhận một chút không khí náo nhiệt. Cho nên khi anh còn đang họp, cô liền ra khỏi văn phòng tổng tài tìm trợ lý thư kí Tiểu Mật nói chuyện phiếm giải buồn.

Mã Ninh Tâm vừa lên đến nơi, nhìn thấy Y Đăng Ưu Nhi đang nói chuyện phiếm với trợ lý, hai mắt lập tức sáng lên.

Tới nhiều không bằng tới đúng lúc!

Giới truyền thông cứ như lửa cháy bùng bùng đồn thổi chuyện của cô và Nhâm Thiểu Hoài, Nhâm Thiểu Hoài chẳng những không bác bỏ tin đồn mà thậm chí nhiều lần khi gặp mặt cô trong các cuộc xã giao vẫn đối xử với cô rất ôn hòa có lễ, vì thế mọi người bắt đầu tin tưởng rằng chuyện này là có thật, ngay cả Mã Ninh Tâm cũng mừng thầm trong lòng. Nhưng, ngoại trừ trường hợp “tình cờ gặp” xã giao ra, Nhâm Thiểu Hoài chưa từng chủ động gọi điện thoại cho cô.

Loại thái độ ái muội khó bề phân biệt này làm trong lòng cô cứ thấp thỏm không yên.

Tuy cô không cho rằng Nhâm Thiểu Hoài sẽ cự tuyệt một món hời lớn như vậy, nhưng thái độ im hơi lặng tiếng của anh làm cô một ngày cũng không thể an tâm.

Cô đã từng nghĩ, nếu núi không đến với ta thì ta sẽ trèo lên núi. Nhâm Thiểu Hoài không chủ động liên lạc với cô, cô có thể chủ động cũng không sao hết, hưởng hồ, nếu cô muốn vào Nhâm gia, thái độ của Nhâm mẫu và Y Đăng Ưu Nhi cũng không thể xem nhẹ. Đáng tiếc là đã vài lần muốn đến Nhâm gia chào hỏi nhưng không thành, đúng lúc cô đang hao tổn tâm trí không biết phải làm sao thì lại nhìn thấy Y Đăng Ưu Nhi ở đây, làm sao cô lại không lập tức nắm chắc cơ hội cơ chứ?

“Chiii.” Tiếng gọi mềm mại chọt vang lên, Y Đăng Ưu Nhi và trợ lý Tiểu Mật đang nói chuyện phiếm hoảng sợ giương mắt nhìn về phía âm thanh phát ra.

Người đang tiến đến chính là Mã Ninh Tâm đoan trang tao nhã, cô ta một thân quần áo cao nhã trang trọng, quần áo cắt may vừa người làm tôn lên đường cong linh lung của cơ thể.

Y Đăng Ưu Nhi còn chưa rõ tình huống hiện tại thì Mã Ninh Tâm đã bày

ra một bộ dáng rất biết thức thời, ôn nhu tươi cười rồi khom người thật thấp cúi chào Y Đăng Ưu Nhi. “Chị à, Ninh Tâm sau này phải nhờ chị chiếu cố nhiều cho ạ.”

Y Đăng Ưu Nhi cảm thấy rất kì lạ, “Cô rõ ràng lớn tuổi hơn tôi, tại sao lại gọi tôi là chị?”

“Không phải đâu, chị à. Người Trung Quốc chúng ta là dựa vào cấp bậc chứ không dựa vào tuổi tác. Tuy rằng chị nhỏ tuổi hơn em, nhưng chị là chính thất của Thiếu Hoài, cho dù em lớn tuổi hơn nhưng đến khi em gả vào Nhâm gia rồi thì vẫn chỉ là phận dưới, đương nhiên phải gọi chị một tiếng chị cả rồi.”

“Gả vào Nhâm gia?” Y Đăng Ưu Nhi không hiểu, “Nhâm gia chỉ có một mình Nhâm Thiếu Hoài là con trai, không có anh em nào cả, sao cô lại có thể gả vào Nhâm gia được?”

Tin tức cô sắp gả vào Nhâm gia làm vợ bé dư luận đã xôn xao khắp nơi, cô ta không thể không biết, Y Đăng Ưu Nhi rõ ràng là đang giả ngu.

Mã Ninh Tâm đương nhiên cũng biết chẳng có người phụ nữ nào lại đồng ý chia sẻ chồng mình với người khác, nhưng cô nhất định phải khiến cho Y Đăng Ưu Nhi thừa nhận sự tồn tại của cô, tuyệt đối không cho phép cô ta làm bộ như không có chuyện này!

“Chị à, tin tức Thiếu Hoài muốn lấy em làm vợ hai đã sớm công bố, tùy tiện mở ra bất kì một quyển tạp chí nào thì đều có tin này trên trang nhất. Tin tức đã được truyền ra hơn một tháng rồi, cả Đài Loan không ai không biết, chị đừng nói với em là chị vừa vặn chính là người duy nhất không biết đấy chứ?”

“Thiếu Hoài muốn lấy cô làm vợ hai?” Y Đăng Ưu Nhi khiếp sợ nói không nên lời.

“Tổng tài phu nhân, cô đừng tin lời cô ta.” Trợ lý Tiểu Mật lập tức lên tiếng an ủi Y Đăng Ưu Nhi, “Kia chỉ là tin đồn trên tạp chí bát quái thôi, ai mà chẳng biết mấy phóng viên bát quái này thích nhất là bịa đặt. Hơn nữa tổng tài từ đầu tới đuôi căn bản không thừa nhận chuyện này, phu nhân cô trăm ngàn không cần để ý đến cô ta.”

Y Đăng Ưu Nhi mặt mũi tái nhợt, chân gần như đứng không vững nữa. Tiểu Mật giải thích lại càng chứng tỏ thực sự có chuyện này, chẳng những không thể làm Y Đăng Ưu Nhi hết lo lắng mà ngược lại còn làm cô càng kinh hoàng hơn.

“Nhưng Thiếu Hoài cũng không hề phủ nhận,” Mã Ninh Tâm không chịu yếu thế phản bác lại.

Lòng Y Đằng Ưu Nhi trùng xuống, nhất thời cứ như bị tống vào hầm băng. Đứng thẳng lưng, cô trịnh trọng, cả người không chút nhúc nhích nói: “Không bao giờ, Y Đằng Ưu Nhi tôi tuyệt đối sẽ không cùng chung một chồng với người phụ nữ khác. Cho nên, xin cô đừng có gọi chị, chị gì đó nữa, tôi không nhận nổi.”

“Y Đằng Ưu Nhi.....” Mã Ninh Tâm then quá hoá giận, “Cô đừng có mà không biết xấu hổ, tôi gọi cô một tiếng chị là tôn trọng cô, tôi có vào được cửa Nhà gia hay không tùy vào cô quyết định chắc? Một người đàn ông có cả tiền tài và quyền thế như Thiếu Hoài cô nghĩ cô có thể độc chiếm lâu dài được sao? Lúc trước, anh ấy có thể vì củng cố quan hệ hợp tác với tập đoàn Y Đằng mà cưới cô làm vợ thì bây giờ đương nhiên cũng sẽ vì kế hoạch hợp tác với tập đoàn Hoà Thái mà cưới Mã Ninh Tâm tôi làm vợ bé. Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn mà chấp nhận đi, đừng có mơ tưởng ngăn cản được, sẽ chỉ uổng phí sức lực thôi. Bởi vì việc này liên quan đến lợi ích làm ăn khổng lồ, cô có muốn cũng không cản nổi đâu.” Nói xong, Mã Ninh Tâm liền vênh vào tự đắc rời đi.

“Tổng tài phu nhân.....”

Từng lời nói của Mã Ninh Tâm như đâm từng nhát dao vào trái tim Ưu Nhi, khơi lên nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng cô.

“Tôi không sao, cô đừng lo.” Y Đằng Ưu Nhi gắng gượng mỉm cười ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên liền nhìn thấy Dương Kính Nguyệt đang đứng ở cửa không biết đã đến từ khi nào. Y Đằng Ưu Nhi thở sâu một hơi, “Những gì Mã Ninh Tâm nói là sự thật sao?”

Dương Kính Nguyệt là thư kí của Nhà Thiếu Hoài, tất nhiên sẽ biết rõ sự thật.

“Cái gì mà thật hay giả chứ!” Dương Kính Nguyệt quay về chỗ ngồi, khẩu khí có chút không kiên nhẫn, “Chuyện này chỉ cần mở bất kì một quyển tạp chí nào cũng có thể nhìn thấy được. Sự ái mộ của Mã Ninh Tâm với tổng tài ai tinh ý đều có thể nhận ra, lần trước khi đại biểu của tập đoàn Hoà Thái đến công ty bàn bạc về việc kí kết hợp tác chẳng phải cô cũng tận mắt nhìn thấy hay sao?”

Y Đằng Ưu Nhi như bị giáng một đòn nặng nề, trong nháy mắt mặt cắt không còn giọt máu, mơ hồ mờ mịt không biết đã đi ra như thế nào.

Nhìn Y Đằng Ưu Nhi lảo đảo đi vào thang máy, đáy mắt Dương Kính Nguyệt hiện lên một tia không đành lòng, cô có phải là đã hơi quá đáng không?

“Tổng tài phu nhân.....” Tiểu Mật oán hận trừng mắt nhìn Dương Kính

Nguyệt một cái, cầm điện thoại gọi thông báo cho lái xe đang nói chuyện phiếm trong phòng bảo vệ.

“Không ngờ đã lâu như vậy rồi mà giấc mộng phượng hoàng của em vẫn còn chưa tan.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, Dương Kính Nguyệt như bị điện giật quay đầu lại, nhìn thấy Âu Sùng Viễn ánh mắt lạnh như băng, trong lòng cô đột nhiên co rụt lại.

“Anh.....anh hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm?” Âu Sùng Viễn lạnh lùng nhìn Dương Kính Nguyệt đang cố gắng tự trấn định, “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy thì anh cũng không tin nổi. Dương Kính Nguyệt, em thực sự làm cho anh quá thất vọng.” Anh mở ra chiếc hộp bọc vải nhung nắm trong lòng bàn tay, lộ ra một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, “Tôi vốn tưởng rằng nửa năm qua hết thảy mọi thứ đã đủ để chúng ta nắm tay nhau đồng lòng bước vào lễ đường, không ngờ tất cả đều là tự tôi hoang tưởng.” Anh đóng chiếc hộp lại, không chút do dự xoay người rời khỏi đó thật nhanh.

Dương Kính Nguyệt thất bại ê chề đối mặt với ánh mắt đũa sấm của cô trợ lý, thẹn quá hoá giận hét lên: “Tôi đâu có nói dối.”

“Ai thèm để ý đến cô?” Cô trợ lý khinh thường hừ một tiếng, ngồi xuống tiếp tục làm công việc còn dang dở của mình.

Là chính anh đã nói sẽ chỉ yêu thương một mình mình cả đời, tại sao đột nhiên lại có thể thay đổi như vậy? Tại sao lại như vậy?

Đau quá, cả người đều đau, Y Đằng Ưu Nhi ngã lên giường cuộn người lại, trong lòng đau đớn như bị cào xé.

Cho đến giờ khắc này, cô mới biết được, hoá ra cô đã yêu anh, hơn nữa còn là yêu rất sâu rất đậm.

Bây giờ mới phát hiện ra, liệu có phải là đã quá muộn rồi hay không?

Đáng giận! Đồ tồi! Đồ lừa đảo! Anh nói dối em, sao anh có thể thay lòng đổi dạ như vậy?

Không được! Cô đột nhiên ngồi bật dậy, cô nhất định phải đi tìm anh nói cho rõ ràng mọi chuyện!

Bịch một tiếng, cửa phòng ngủ bất ngờ mở ra, vừa nhìn thấy người bước vào, Y Đằng Ưu Nhi nhất thời lửa giận bốc lên, theo phản xạ định cầm đồng hồ báo thức lên ném về phía anh.

Nhâm Thiểu Hoài rất hiểu thế nào là tiên hạ thủ vi cường, thấy thế lập tức quát lớn một tiếng giữ chặt lấy cô.

“Hôm nay em ở công ty bị một con hồ ly tinh lừa rồi đúng không?” Anh vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Y Đăng Ưu Nhi, cũng chậm rãi đến gần.

“Em.....” lừa sao?

“Ưu Nhi, em đúng là cái đồ đại ngu ngốc!” Thừa dịp cô còn đang ngẩn người, Nhâm Thiểu Hoài vội vàng giơ tay chụp nhanh cái đồng hồ báo thức trong tay cô. Hung khí đã bị bỏ đi, anh càng được thể cao giọng trách cứ cô: “Người ta tùy tiện nói vài câu, em đã bị dọa đến hoảng sợ, một chút khả năng tự mình đi đối chất kiểm chứng cũng không có. Đường đường là một vị tổng tài phu nhân mà lại dễ bị lừa như vậy, em bảo anh phải giấu mặt mũi vào đâu đây?”

“Ồ..... Nhưng cô ta nói.....”

“Cô ta nói là em tin luôn à, em rất thân thiết với cô ta sao? Anh đã nói rồi, lại còn mỗi ngày đều nói với em rồi, sao em lại không tin anh mà đi tin cô ta!” Anh càng hét trong lòng càng chua xót, vì thế càng hét lại càng to.

“Nhưng cả thư kí Dương.....” Y Đăng Ưu Nhi bị tiếng quát đinh tai nhức óc làm cho choáng váng chân động.

“Cô ta bị anh đuổi việc rồi.”(Vi: hứ, iêu anh, anh thiệt sáng suốt)

“Đuổi.....đuổi việc?”

“Đương nhiên, thân là thư kí tổng tài, chẳng những không hiểu ý của cấp trên, lại còn tung ra lời đồn vớ vẩn làm mọi người hiểu lầm, loại con sâu làm rầu nồi canh này nếu không sớm trừ bỏ thì chẳng lẽ phải đợi đến khi cô ta gây ra chuyện gì đó lớn hơn không thể cứu vãn nổi nữa sao?”

Nói rằng Dương Kính Nguyệt tung lời đồn nhằm là nói hơi quá sự thật, cô chỉ là chỉ đường sai mà thôi. Nhưng Nhâm Thiểu Hoài đã từng đã cảnh cáo cô mà cô vẫn lại lần nữa làm cho tình cảm riêng tư xen vào công việc, tái phạm sai lầm như lần trước, ngay cả chính cô ta cũng không còn lời nào để nói.

“Nhưng.....” Cô oa một tiếng, bị cơ thể nam tính to lớn của Nhâm Thiểu Hoài đặt ở trên giường.

“Em đúng là đồ con thỏ ngu ngốc! Em tình nguyện tin vào một người đàn bà không biết từ đâu tới, tình nguyện tin vào mấy cái tin tức bát quái, cũng không tin tưởng chính chồng mình sao? Thế là thế nào? Nói đi! Thế là thế nào?” (Vi: chính ra Vi rất ghét cái từ ‘đàn bà’, cơ mà anh í đang tức nên đành zì)

“Em.....” Cô lại lần nữa bị kinh sợ đến á khẩu không trả lời được.

Bởi vì cô có một người cha phong lưu ác độc, khiến cho cô thật sự không thể tin tưởng vào đàn ông. Trong vòng nửa năm qua kết hôn, tuy rằng tình cảm hai người càng ngày càng sâu đậm, nhưng anh vẫn thực nản chí khi phát hiện ra rằng cô vẫn đang không tin tưởng vào tình yêu của anh. Nói khó nghe một chút thì, cô căn bản nghĩ rằng anh chắc chắn sẽ ngoại tình.

Cho nên, Nhâm Thiệu Hoài hiểu nếu không thừa cơ chặt đứt mọi sự hoài nghi của cô thì cái dây leo hoài nghi kia sẽ càng ngày càng dài nhanh, gặp khe hở sẽ chui vào, rất nhanh sẽ cắn nuốt hết tất cả sự tín nhiệm của cô mà anh vất vả lắm mới xây dựng được.

Hướng hồ, bọn họ sẽ là vợ chồng với nhau cả đời, anh tuyệt đối không cho phép cô không tin tưởng anh như thế, thậm chí tùy tiện bị vài câu nói không chút căn cứ làm dao động.

“Em ở trong giới thời trang lẫn lộn lâu như vậy, không biết rằng cái loại tin tức bát quái này căn bản chẳng có chuyện gì là có căn cứ thật hay sao? Em nghĩ kĩ lại mà xem, từ sau khi kết hôn với em, anh đối với tất cả những người phụ nữ khác đều coi như không thấy, trong lòng anh, trong mắt anh đều là em, ngay cả lúc làm việc ở văn phòng trong đầu anh cũng vẫn nhớ thương em, gọi điện thoại về nhà chỉ vì muốn nghe giọng nói của em, em lại chê anh phiền. Anh biểu đạt tình yêu sâu đậm với em một cách công khai rõ ràng như vậy, kết quả thì sao, em dùng cái gì để đáp lại anh đây? Mấy người đàn bà có ý đồ xấu mới nói có hai, ba câu mà em đã không chút nghi ngờ tin hết tất cả.”

“Dạ.....” Cô đột nhiên cảm thấy vạn phần chột dạ và áy náy.

“Sao phải tức giận như vậy chứ?” Tiếng quát ngừng lại, anh đột nhiên cười tà ác nói: “Em không phải thường trách anh dây dưa không rời, trách anh quấy rầy em vẽ, đọc sách, nghe nhạc, đan áo lông..... sao? Nếu anh cưới vợ bé rồi, sau này anh sẽ không có nhiều thời gian như vậy để đến bám riết lấy em nữa, em chắc là đang phải rất vui mừng mới đúng chứ?”

“Em.....” Đúng rồi, có một một người phụ nữ khác phân tán lực chú ý của anh, đến lúc đó cô sẽ có rất nhiều..... “Không được, anh là chồng của em, là của một mình em, sao em có thể chia sẻ anh với bất kì ai khác được?”

“Dù sao em cũng không thương anh, không yêu anh, còn muốn độc chiếm như thế làm gì? Em thật ích kỷ.”

“Em.....” Cô ghen lời, lập tức mãnh liệt nói: “Mặc kệ, anh là chồng của em, cũng chỉ thuộc về một mình em thôi, em tuyệt đối, tuyệt đối không cho phép anh cưới vợ bé, anh có nghe thấy không? Không được!”

“Ba vợ bốn cô hầu thì có gì là nhiều, nếu em không thể tìm ra một lí do có thể thuyết phục anh, thì.....” Anh cố ý kéo dài giọng nói.

“Anh.....” Cô hỏn hỏn trờng anh, tức giận đến nói không nên lời.

“Không có thì thôi, vậy thì.....”

“Ai bảo không có, em đương nhiên là có lý do, em.....” Đôi mắt lạnh lợi chột lóe, cô cực kì đặc ý nói: “Cuộc hôn nhân của chúng ta đại diện cho quan hệ hợp tác giữa hai tập đoàn, cho nên anh không thể phá hỏng được.”

“Anh chỉ cưới vợ bé thôi mà, đâu phải là ly hôn với em, làm như vậy chẳng phá hỏng bất kì cái gì hết.”

“Ồ!” Nói cũng đúng, cô lo lắng đến mức muốn giơ chân, đột nhiên nghĩ ra, “Anh cưới vợ hai, người ngoài thấy em ngay cả trái tim chồng cũng không giữ nổi, nhất định sẽ hoài nghi mị lực (sức hấp dẫn) của em có vấn đề, em đây sẽ rất mất mặt.”

“Nói linh tinh, vợ của họ Nhâm ta là người xinh đẹp quyền rũ nhất, kẻ nào hoài nghi em mới là mất có vấn đề.” Cô bé chết tiệt này, chỉ biết nói mấy chuyện không đầu làm anh tức chết đi được.

Nếu là lúc khác mà được Nhâm Thiếu Hoài khen như vậy, Y Đằng Ưu Nhi sẽ vui vẻ mà cười tít mắt. Nhưng bây giờ, cô chẳng những mất hứng mà còn rất muốn khóc.

Rốt cuộc, cô rốt cuộc không nhịn được uỷ khuất đầy mình, oa một tiếng, ôm lấy thắt lưng to rộng của anh khóc rống thất thanh.

“Không muốn không muốn, anh là của một mình em, em không cho bất kì ai cướp anh đi đâu, anh.....hu hu.....anh là đồ xấu xa, sao anh lại có thể thay lòng đổi dạ hả?”

“Tại em vẫn không biết quý trọng anh, không yêu anh.” Cô căn bản mới là người có lỗi trước.

“Ai bảo thế!” Cô ngược hai tròng mắt khóc đến đỏ bừng lên, lo lắng hét to: “Em rất quý trọng anh, rất thích anh, rất rất yêu anh. Thiếu Hoài, ông xã, anh đừng thay lòng đổi dạ như vậy được không, xin anh đấy! Em.....” Cô khóc thút thít, “Em cam đoan về sau nhất định sẽ thật lòng yêu thương anh.....Hu hu.....”

“Không chê anh thích dính vào em như kẹo cao su nữa chứ?”

“Không đâu, sau này anh muốn dính bao lâu cũng được hết.”

“Cũng sẽ không chê anh hay lái nhái chứ?”

“Không bao giờ!” Cô lắc đầu thật mạnh làm cổ cô nhìn như sóng xô vào bờ biển.

Bây giờ cho dù Nhâm Thiếu Hoài có nói mặt trời mọc ở hướng tây, cô cũng sẽ gật đầu như già tởi, ngay lập tức nói: Đúng đúng, cô cũng đã sớm thấy như vậy rồi.

“Là anh muốn tốt cho em nên mới có thể nói nhiều mấy câu, đây là biểu hiện anh quan tâm đến em. Sau này mặc kệ anh nói cái gì, em cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, được không?” Cô dùng ánh mắt tỏ con bất lực vô tội nhìn anh, đáng thương hề hề nói: “Thiếu Hoài, em biết anh tốt nhất, đừng cưới vợ bé mà!”

“Sau này mỗi ngày em sẽ nói một lần ‘em yêu anh’ với anh chứ?”

“Vâng vâng vâng!”

“Vậy thì.....” Anh nghiêng đầu, giống như đang quyết định một cái gì đó rất khó khăn làm hại Y Đăng Ưu Nhi lo lắng, mồ hôi chảy ròng ròng.

Nhâm Thiếu Hoài nhớ lại từ lúc biết Y Đăng Ưu Nhi tới nay, rồi lại quay sang tình huống hiện tại, không nhịn nổi đắc ý bật cười.

Cái gì chứ? Vào lúc này mà còn cười được.

Y Đăng Ưu Nhi vừa bực mình vừa phẫn nộ, rồi lại giận mà không dám nói gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, đôi mắt sáng trong như sao, bộ dáng tức giận của cô lại đáng yêu như vậy làm người ta động lòng. Nhâm Thiếu Hoài nhịn không được ôm lấy cô, hôn lên khắp toàn thân cô.

“Rốt cuộc là thế nào, làm em lo chết đi được. Anh rốt cuộc có đồng ý hay không?”

“Đồng ý, đương nhiên đồng ý! Điều kiện tốt như vậy, nếu anh mà không đồng ý thì đúng là đồ ngốc.”

“Oa, thật tốt quá, Thiếu Hoài, em yêu anh nhất!” Cô ôm lại anh vừa nói vừa cười, chỉ thiếu mỗi vui sướng đứng lên mà hoa chân múa tay thôi.

Chữ ‘yêu’ lọt vào tai, trong lòng Nhâm Thiếu Hoài sôi sục trào dâng hết cơn sóng này đến cơn sóng khác, máu chảy mạnh mẽ khắp toàn thân.

Y Đăng Ưu Nhi phải “cắt đứt đèn tiền”, thật vất vả rốt cục cũng thương lượng được với Nhâm Thiếu Hoài.

Ha, mệt mỏi quá! May mà rốt cục cũng yên bình rồi.

Y Đăng Ưu Nhi thề không bao giờ nghe lời “những người đàn bà có ý đồ xấu” nói hưu nói vượn nữa. Nếu không một khi bị Nhâm Thiếu Hoài phát hiện, cô không chết thì cũng bị lột da.

“A.....” Cô bị đẩy lại lên trên giường, “Anh đang làm cái gì thế?”

“Không phải em muốn sinh em bé sao? Chúng ta luyện tập trước một số động tác chuẩn bị sinh con, chờ đến khi em nắm rõ hết các trình tự.....”

Hoàn

